फ़िहरस्त

अर्पण पत्र

माता लीलावन्तीअ जे मुखारबिंद मां सिलोक ऐं वाणीअ जा कुछ अंश संदनि प्रेमियुनि वक्त बि वक्त पाए वटि लिखी रखिया हुआ जिनि खे हिन किताब में छपाइण जो पहिरियों यतनु कयो आहे।

दास जी प्रेमियुनि खे वेन्ती आहे त भुलुनि खे माफु कंदा ऐं लिखी मोकिलींदा जीअं अगिते उन्हनि भुलुनि जो सुधारो कयो वञे।

दासु
लालचन्द सुखवाणी
मीरां सुखवाणी
मीरां महल 403
आदर्श नगर, जयपुर (राज.)

भज्ञन (१)

तर्ज़-भाग्रु वद्दे सां कंहिं कहिं खे थो
सतिगुरु जो दीदारु मिले।
सतिगुरु भेट द्रियां मां कहिड़ी
टिन्हो लोकनि में तो मट नाहे,
तन मन धन जी द्रियां मां तोखे
सो बि द्रिनलु तुहिंजो आहे-हरी ओम···

१- सृष्टीअ सज्ञीअ में तो समि ना को,
सन्तु सज्ञणु हिकु तूं आहीं,
पूज्रा तिलकु करियां मां तुहिंजो,
सति चित आनन्द तूं आही,
रातियां द्रींहां सार मूं तुहिंजो,
गुण भग्रुती तुहिंजो आहे-हरी ओम···

२- सिरु सटियो मूं चरिननि तुहिंजे,
ब्रे हंधि सिरु सटिणो नाहे,
घोरे छद्रियां हीउ तनु मनु तोतां,
द्रिनो सचो तो धनु आहे,
सतिगुरु ध्यानु द्रिनो तो मूंखे,
ध्यानु न ब्रियो करिणो आहे-हरी ओम···

३– भगतनि में तूं भगतु वडेरो,जग में तो जहिड़ो नाहे,
रग रग में मुहिंजी जोति जगी आ,
तिजिनो जहिड़ो ब्रियो को नाहे,
सन्तनि में तूं आहीं सरोमणी,
तो जहिड़ो ब्रियो को नाहे-हरी ओम···
४– कहिड़ी महिमा कथियां मां तुहिंजो,
मुख के का ताकत नाहे,
शाहनि शाहु सचो तूं आहीं,
सभु तुहिंजी लियाकत आहे,
दीन दयालू सदा कृपालू,
भगतनि ब्रुलु तुहिंजो आहे-हरी ओम···
५– रहनि खुलिया दरिवाजा तहिं लाइ,
जहिं ते दयाल जो हथु आहे,
कालु बि तहिं वटि कोन को ईंदो,
जम खे का ताकत नाहे,
हारियल बाज़ी जीते हसनि से,
जइ जइ जा नारा लाए-हरी ओम···
६– लोक ब्रियनि भेटाऊं केई, तो वटि कहिड़ी शइ नाहे,
जहिं जहिं आपो भेट कयो था,
तहिं जा सदा जइ जइ आहे,
लीलावन्ती दर तुहिंजे ते,
महिर नज़र तुहिंजो चाहे-हरी ओम···

भजुन (२)

तर्ज़—देखि तेरे संसार की हालत क्या हो गई भगवान"

भटिको भटिको मनड़ो आयो सतिगुरु जे त द्वार,

सभई ॿोलियो जइ जइ कारि ।

२– लख चोरासी मोंञु आगा,

किथे न तन राहत थाउ न पागा,

थांव मिलण जो द्वार इहो

कयां निवड़ी नमस्कार-सभई ॿोलियो···

२– हरिगुण रूप में आया सतिगुरु,

पापी जीव कयाई पवित्र,

हथड़ा ड्रेई पारि उतारे

कयाईं पल में पारि-सभई ॿोलियो··

३– कलिजुग मे छाया वहिंगा कहर,

मिटको ना तू माड्डु टकार,

भिटिको भिटको घणो न आए,

करि ना मनु वेज़ारु-सभई ॿोलियो···

४– मानस जन्मु जी खटी जे बाज़ी,

रहु मालिक जे रज़ा ते राज़ी,

दया जो दरु थई, रहिम जो घरु थई,

समुझ सची तूं धारि-सभई ॿोलियो···

५– दुनिया दौलत स गु न हलंदइ,
ओखीअ बेल में सद्रिड़ो न द्रींदइ,
लीलावन्तो करे नियाज़ी,
गद्रिजी गुरुनि सां गुज़ारि-सभई घोलियो…

भज़न (३)

मभुभ ग़ाल्हि इहा मुहिंजा लाल इहा,
तूं वतनु विसारे कीअं वेठें।
१– वतनु त तुहिंजो आहिं इल्लाही;
तो छो उनखां सुरित फेराई
ग्रुधु ग़ाल्हि इहा, रखु यादि इहा,
तूं वतनु विसारे कीअं वेठें।
२– ब्रुधी वचन गुरुनि जा रखु पुखितो पेरु,
आहीं असुल खां तूं शेरनि शेरु
ब्रुधु वाति इहा लंव लाति इहा,
तूं वतनु विसारे कीअं वेठें।
३– तोखे जनमु मिलियो आ मानिष जो,
तोखे संगु मिलयो आ सतिगुरु जो,
पेही पहिंजे अर्दार द्रिसु मन जे मदरि,
तूं वतनु विसारे कीअं वेठें।
४– वैराग्र सदो वठु वाट ग्रदा,
वेहो रातिया द्रींहा तूं पुकारि सदा

३– संसार सागर जे लहिरुनि मां,
तोखे लालण पाण बचाईंदा,
इहे शाह बहादुर लीलावन्तीअ,
बेगम पुर पहुचाईंदा-ओ प्रेमी···

भज्ञन (५)

जद्बहिं पुञ पूरब बो खुले थो,
तद्बहिं मिठिड़ो महिबु मिले थो,
तद्बहिं सतिग॒रु महिबु मिले थो।

१– सिकंदे सिकदे साल थो वियड़ा,
हीणा मुंहिजा हाल थो वियड़ा,
जद्बहिं विगिड़ल भाग॒ वणे थो, तद्बहिं सतिगुरु···

२– मंदा करिम मिटाए सतिगुरु,
मिठिड़ा वचन बुधाए सतिगुरु,
जद्बहिं दिलि जो कमलु खिड़े थो, तद्बहिं सतिगुरु···

३– सतिगुरु दर्शनु ईश्वर दर्शनु,
दर्शन सां थिए मन्दो पर्सनु,
तद्बहिं ब॒टियलु गुलड़ो टिरे थो, तद्बहिं सतिगुरु···

४– सौ सौ वारी सतिगुरु तां मा,

३– द्रिए थो गाति द्रीहं द्रातियूं,
करे थो प्रेम ज्रूं बातियूं
लंवे लालणु मिठियूं लातियूं,
रहां थी खुशि हमेशह मां।
४– वठां वाट मां वेराग़ी, जपियां मां नाम खे जाग़ी,
लीलावन्तो आ वड़ भाग़ी, रहां थी खुशि हमेशह मां।

भज़न (७)

तर्ज़–प्रभाती।

मेरे मन गुरु बिन अंधारो
गुरु ई दीपक आहे जग़ में-मेरे मन···
१– पढ़ी पोथियूं मा थकसि केई,
कान खबर मूंखे अंदर जो पेई,
केरु खोले द्रे त किवारो-मेरे मन···
२– सहसीं शास्त्र पढ़िया पुराण,
करे कथाऊ कथियमि गियानु,
गुरु बिन नाहे उजियारो-मेरे मन···
३– चाउंठि टुपी जडुहि अदरि थियसि मा
चरन चशिमनि सां जडुहिं चुमियमि मां
दूरि थियो अंधियारो-मेरे मन···

४_ कयमि शेवा सिक सां वेही,
तन मन धन ऐं सिरड़ो डेई
जदुहीं रखियाऊं हथु महिर वारो-मेरे मन...

५- लीलावन्ती न ब्रियो को चाद्दयो,
आङुरि सां कयाऊं मूखे इशारो
छद्दियमि दुनियां जो लाड़ो-मेरे मन गुरु त्रिन...

भजुन (८)

तर्ज़-रामु मणियनि में ग्रोल्हियां मां-
राम चवण जी का रमिज़ सिखो,
प्रभूअ पाइण जो का समुझ सिखो।

१- राम खे कीअं रीझायां मां,
प्रभूअ खे कीअं परिचायां मां,
इहा साईंअ खां हली समुझ सिखो-रामु चवण...

२- कीअं राम जे रंग में रचंदुसि मां,
कीअं प्रेम उन्हीअ में पचंदुसि मां,
हली दातर खां कोई दसु त पुछो-रामु चवण...

३- उदमु कयो हाणे देरि न लायो,
वक्त न [illegible] इएं ई विञायो,
सतिगुर खां हल [illegible] चवण...

४– मानिष जन्मु ग्रनमोलु मिलियो,
सुहिणो मूंखे आ टोलु मिलियो,
प्रभूम्र पियारनि वटि हली त ड्रिसो-रामु चवण…

५– वइरथु जन्मु ना पहिंजो विञायो,
लोलावन्तो लंवि लालणु सां लायो.
कांगनि मां हली हंस थियो हाणे-रामु चवण…

भजुन (६)

सतिगुरु जे सुहिणीम्र सूरति हिरदे कमालु कयो,
हिरदे कमालु कयो, मनड़ो वेहालु कयो।

१– मनड़े में आयो खालिकु,
खलिक़त जो आयो खालिक़ु,
सुरित सां साहिब अची ही हवालु कयो-सतिगुरु जे…

२– सतिगुरु जो दर्शनु थियरो, मनड़ो मूं प्रसन्न थियरो,
हिरदे मुहिंजे में ग्रची प्रेम जमालु कयो-सतिगुरु जेः…

३– सतिगुरु ड्रिनो मूं ड्राणु, कयाऊं मूं मनु प्रवानु
कयो मूं सिरु क़ुर्बानु,
सतिगुरु दयालु थियो-सतिगुरु…

४– मिलियो ग्रा मानिष चोलो,
बिधो ग्रा भरिमनि भोलो,

कढियांऊं रूह मां रोलो चेतनु चमत्कारु थियो,
सतिगुर जे…

५– ब्रुधो मां हथड़ा ब्रुई, करियां थी अर्ज़ वेही
दिलि लीलावन्ती खोले इहो इज़हारु कयो-सतिगुर…

भजुन (१०)

सची समुझ सिखो सुहिणी रमिज़ सिखो
मुहिजूं पियारियूं,
हाणे बणिजो तन्हां भाग्र वारियूं ।

१– मिलियो मानिष जन्म जो चोलो,
विधो विशियनि तहिं में आ रोलो, हां रोलो
करे विशियूं परे ड्रिसो ध्यानु धरे,
मुहिजूं पियारियूं हाणे बणिजो…

२– वठो गियानु गुरुनि खां हाणे,
सची मौज ड्रिसो का माणे, हां माणे
अखिड़यूं अंदरि करे; ड्रिसी दिलरी ठरे,
मुहिजूं पियारियूं हाणे बणिजो…

३– हिन देहीअ लाइ देव सिकनि था,
छड्रे सुर्गु मृत्योलोक अचनि था, हां अचनि था

छो थियूं माणु कयो, छिकताण कयो,
मुहिंजूं पियारियूं हाणे वणिजो...

४– लीलावन्तो प्रभूअ खे पायूं,
अचो मानिपु जन्मु सुधारियूं हां सुधारियूं
सुहिणो दर्शनु कयो मनु प्रसन्न कयो,
मुहिंजूं पियारियूं हाणे वणिजो...

आरिती

जइ गुरुदेव हरी, स्वामी जइ गुरुदेव हरी
पूरन सतिगुरु सुवामी,
सभ जा कारिज करे, हरी ओम जइ...

१– निंवड़ी सीसु निवायां, तनु मनु भेटु धरे
मोह ममत खे तियागे,
आयसि पेर भरे-हरी ओम जइ...

२– आरती ठाहे धूप दुखाए झिलि मिलि जोति ब्रे,
भाव मंझा आउं भोगु लग्रायां,
हथ में चंवरु झले-हरी ओम जइ...

३– सति चिति आनन्दु रूप अव्हांखे कदहीं ना विसिरे,
सुहिणी सूरत मुहिणी मूरत,
वीहां ध्यानु धरे, हरी ओम जइ...

४– जेकी शरण अव्हांजे आया, वियड़ा सभु सुधिरो,
नाम संदो रंगु लगाए,
तिनि खे भव सागर पारि करे, हरी ओम जइ…

५– नामु दानु ऐं सिदिक़ सबोरी, ड्रींदा महिर करें
दासीअ खे आहे आस इहाई
दर्शनु दानु घुरे, हरी ओम जइ…

छन्दु :–

तबिला बाजा शंख सितारू
सुर सां साज़ वज़ायां थी
कुंगू केसर धूप दीप सां
तुहिंजी आरिती ग़ायां थी
प्रेम सां गुल फुल आणे सतिगुरु
तोते भेट चढ़ायां थी
क़रि स्वीकारु तूं भाव जी भेटा
जइ जइ कारि मनायां थी

माता लीलावन्ती साहिबनि जो
मुख्तसिरु जीवन चरित्र

माता लीलावन्ती जो जन्मु सिंध जेकबआबाद में सन् १९०६ अंग्रेज़ी महिनो नवम्बर, सिंधी महिनो कती तारीख़ २४ कृष्ण पक्ष जे ग्यारस जे ड्रींहुं थियो । संदनि माता जो नालो रहदी बाइ ऐं पिता जो नालो नेवन्दराम हो ।

हू पंजनि सालनि जी उमिरु में पहिंजे ड्राढे साँ गडु लकड़ी हथ में खणी भगलि में गांयूं चारणि वेंदा हुआ ऐं उते वञी बालि लीलाऊं कंदा हुआ । किथे बि को वणु ड्रिसंदा हुआ त उन ते चढ़ी वञी बंसुरी वजाइंदा हुआ । कड्हिं कड्हिं त पाड़े जा बार वठी कृष्ण भगवान वांगुरु खेल खेलींदा हुआ ।

हिननि जूं इहे लीलाऊं ड्रिसी संदनि माता पिता ड्राढो खुशि थी पहिंजे भागनि खे साराहींदा हुआ ।

जड्हिं हू अठनि सालनि जा थिया त संदनि

४– जेकी शरण अव्हांजे आया, वियड़ा सभु सुधिरी,
नाम संदो रंगु लग्राए,
तिनि खे भव सागर पारि करे, हरी ओम जइ…
५– नामु दानु ऐं सिदिक़ सबोरी, द्रींदा महिर करें
दासीअ खे आहे आस इहाई
दर्शनु दानु घुरे, हरी ओम जइ…

छन्दु :–

तबिला बाजा शंख सितारू
सुर सां साज़ वज्राया थी
कुंगू केसर धूप दीप सां
तुहिंजी आरिती ग्रायां थी
प्रेम सां गुल फुल आणे सतिगुरु
तोते भेट चढ़ायां थी
क़रि स्वीकारु तूं भाव जी भेटा
जइ जइ कारि मनायां थी

माता लीलावन्ती साहिबनि जो
मुख्तसिरु जीवन चरित्र

माता लीलावन्ती जो जन्मु सिंध जेकबआबाद में सन् १९०६ अंग्रेज़ी महिनो नवम्बर, सिंधी महिनो कती तारीख़ २४ कृष्ण पक्ष जे ग्यारस जे ड्रींहुं थियो। संदनि माता जो नालो रहदी ब्राइ ऐं पिता जो नालो नेवन्दराम हो।

हू पंजनि सालनि जी उमिरु में पहिंजे ड्राडे सां गडु लकड़ी हथ में खणी झंगलि में गांयूं चारणि वेंदा हुआ ऐं उते वञी ब्रालि लीलाऊं कंदा हुआ। किथे बि को वणु डिसंदा हुआ त उन ते चढ़ी वञी वंसुरी वजाइंदा हुआ। कड्हिं कड्हिं त पाड़े जा ब्रार वठी कृष्ण भगवान वांगुरु खेल खेलींदा हुआ।

हिननि जूं इहे लीलाऊं डिसी संदनि माता पिता ड्राढो खुशि थी पहिंजे भागनि खे साराहींदा हुआ।

जड्हिं हू अठनि सालनि जा थिया त संदनि

हिकु पुट्‌ तूंहं जो जोड़ो हुआ ऐं ब्रु पुट खांउनि नंढा ऐं कुंवारा हुआ। एतिरो सारो माटेलो संतानु पाए ह्र डिना कोन। पर सेठि नंढिरीअ ब्रालिकीअ सां शादी करे मन में डाढो लज्जाइमानि थिया। तहिंते माता साहिबनि सेठि खे दिलदारी डेई चयो त मुंखे दुनिया सुहागणि करे चवंदी। पर असां न्यारा थी रहंदासीं ऐं मुंखे तव्हां नाम ध्यान में रहिण जी आसीस डियो।

हिकड़े डींहुं माता रहंदी ब्राई माता लीलावन्ती खे सड्डे ऐं आसोस करे चयाऊ त बचा, हिकु त जग्गु खे डेई खाईंदीअ। ब्रियो त जग्गु तुहिंजो मुहताजु थीदो। टियों तुहिंजो डींहुं डिगो वारु वगो न थींदो। इहा आहे वडुनि जी आसीस! कुझु वक्त खां पोइ संदनि माता पिता परलोकु पधारिया।

माता साहिब नढनि वडुनि ब्रारनि बुढनि सां हिक जहिड़ो वरिताउ कंदा हुआ। सभिको हिननि खे डिसी पियो खुशि थीदो हो।

सुभाउ जा धरमात्मा ऐं परउपकारी दिलि जा दानाउ ऐं दुखी जीवन खे सुखु डियण वारा हुआ। भरे पूरे परिवार में रहंदे बि पंहिंजे नाम जी मस्तीअ

में मस्तु हूँदा हुआ। संदनि सभेई नंढा वडा ग्रार खेनि अदब ऐं इज़्ज़त सां डि्संदा हुआ ऐं हर कारजि में खांउनि सलाह वठंदा हुआ। निरलोप रही बि अहिड़ा सियाणा हुआ जो संदनि सलाह सभेई ग्रहण कंदा हुआ ऐं खेनि मञण लगा। गृहस्थ में रहंदे बि कंवल गुल जीयां न्यारा ई रहिया। दुनिया जे नज़रुनि में गृहागुणि भागुणि थी रहिया। गृहस्थ जो पूरो वहिवारु कंदे जतो मतो थी रहिया।

माता साहिबनि जो नाम में एतिरो लगन डि्सी हिकड़े डी॒हुं सेठि खेनि चयो त हिते माता लक्ष्मीअ जी दरिबारु आहे। हलु त तोखे दर्शन कराए अचूं। माता साहिबनि जो त नढे हूंदे खां ई नाम डां॒हुं लाड़ो हो, सो डाढा खुशि थिया ऐं हिक्वदमि त्यारु थी सेठि सां गडि॒जी माता लक्ष्मीअ जे दर्शन लाइ विया। दर्शनु करण सां ई ज॒णु खेनि न्हानो ताक़त मिली वेई। मन में डाढो ख़ुशि थिया ऐं दिलि में चवणु लगा त जहि पूर्ण जोगीअ जी गोल्हा में हुआसीं सेई अजु अचांखे मिली विया। जडहिं सत्संग समाप्त थियो त बि॒न्ही उथी माता लक्ष्मीअ खे मथो टेकियो। उन्हनि पुछियो त बु॒च्चा

तुहिंजो नालो छा आहे? जहिं ते जवाबु ड्रिनाऊं त "साईं मुहिंजो नालो लीलां बाई आहे?" तहिंते माता साहिबनि चयुनि त तूं लीलां बाई त न आहीं पर लीलां शाह आहीं ऐं सेठि डे मुंहं करे चवणु लगा त हीअ त असांजी आहे। तहिंते सेठि चयुनि त साईं, तव्हां जी आहे ऐं तव्हां जी थी रहंदी। उणु त सेठि पहिंजे हथनि सां ईं खेनि साईं जिनि खे सौंपे ड्रिनो। बसि पोइ त माता लीलावन्ती साहिब पहिंजे पतीअ जे मुख जा सुन्दर ब्रोल बुधी ड्राढो खुशि थिया ऐं हिननि जो उमंगु ड्रींहों ड्रींहु वधन्दो वियो ऐं हिकड़े ड्रींहुं उन्हनि खां सत्त उपदेश वरितो ऐं कद्रहिं कद्रहिं वभु वठी सत्संग में वेंदा हुआ। कद्रहिं कद्रहिं मौज में अची सुरीला साज खणी सुरीला भजुन पिया चवंदा हुआ ऐं भजुनु चवंदे चवंदे अहिड़ा त आनन्द में लीन थी वेंदा हुआ जो पहिंजे तनि जो सुध-ब्रुध वि भुलिजी वेंदा हुआ।

गुरु महिराज माता लक्ष्मी वि हिननि जो अहिड़ो प्रेम ड्रिसो उनजे मथां आसीस जा हथ रखी चवंदा हुआ त ब्रच्चा तूं त कहिं वड्रीअ मंज़िल जी

मालिक थींदींअ ऐं गले लग्राए चवंदा हुयनि त तूं असांजो प्रहलादु भक्त आहीं ।

हिक दफे माता लीलावन्ती पंहिंजे गुरुनि खाँ आज्ञा वठी कुटुम्ब सां गड्रिजी तीर्थ यात्रा करण लाइ निकिता त पुठियाँ हिन्दुस्तानु पाकिस्तानु जो झगिड़ो थियो । अहिड़ी हालति में हू वरी सिन्धु में वापसि कोन विया । तीर्थ यात्रा कंदे जयपुर शहर में अची पहुता । ऐं किशनपोल बाज़ार नमक मंडीअ में अची रहिया । माता साहिब पंहिंजे गुरुअ माता लक्ष्मीअ खां विछड़ी ड्राढो उदासु रहण लग्रा । आखिर पतो पियुनि त माता लक्ष्मी जिनि बम्बईअ में पहुता आहिनि, सो ई हिननि खे दर्द भरियूं पत्रिकाऊं लिखण लग्रा ऐं घरजे भातियुनि जी मोकल सां गुरु महिराज जे दर्शन लाइ बम्बईअ विया । उते वञी पंहिंजे दिलि जो सज्रो हालु वर्णनु कयाऊं ऐं उन्हनि खे अर्ज़ु कयाऊं त सत्संग खां सवाइ असांजो मनु नथो लगे त उन्हनि आज्ञा ड्रिननि त घर में ई सत्संग चालू करि ऐं असांखे हरिदमि साणु ज्राणि । सो गुरुअ जी आज्ञा पाए जयपुर में अची सत्संग मंडल बणायाऊं जिते रोज़ानो सत्संग शुरू कयाऊं । हिननि जे सत्संग

जो व्याख्या वधंदी वेई। केतिरियूं भेनरु लाभु वठण लग्गियूं। संदनि बुलन्द आवाजु बुधी जेको जिते उते वीही वेंदो हो। सत्संग करण वक्त संदनि सूरत द्रिसण वटां हूंदी हुई। जेको हिकु दफो द्रिसंदो होनि सो खींचजी वेंदो हो।

जद्दहिं हू पंहिंजे भजुन में विहंदा हुआ त कंहिखे वि हिम्मत कान थींदी हुई जो उन्हनि जे अग्गियां वञी सघे।

थोरे वक्त खां पोइ सेठि खेजरी जे रस्ते में घरु खरीद कयो जिते सज्रे कुटुम्ब सां गद्दु अची रहिया।

उते वि सत्संग जो दीव्राणु लग्रंदो रहियो। माता साहिब जे घर में गुरु ग्रन्थ साहिब बिराजमानु हुआ, माताऊं ऐं भेनरु पाठ पढ़ंदियूं हुयूं। सुबुह शाम आरती अरिदास थींदो हुई।

माता साहिब हर सालि वेसाखीअ जो ऐं द्रियारीअ जे व्रिए ड्रींहुं पलि (बुरह) जो अखंड पाठ साहिबु रखंदा हुआ। हिक दफे वेसाखीअ जो पाठु साहिबु रखियाऊं ऐं उन स्थान खे सींगारणु

मालिक थींदोंअ ऐं गले लगाए चवंदा हुयनि त तूं असांजो प्रहलादु भक्त आहीं ।

हिक दफे माता लीलावन्ती पहिंजे गुरुनि खाँ आज्ञा वठी कुटुम्ब सां गद्जिो तीर्थ यात्रा करणि लाइ निकिता त पुठियाँ हिन्दुस्तानु पाकिस्तानु जो झगिड़ो थियो । अहिड़ी हालति में हू वरी सिन्धु में वापसि कोन विया । तीर्थ यात्रा कंदे जयपुर शहर में अची पहुता । ऐं किशनपोल बाज़ार नमक मंडीअ में अची रहिया । माता साहिब पहिंजे गुरुअ माता लक्ष्मीअ खां विछड़ी ड्राढो उदासु रहण लगा । आखिर पतो पियुनि त माता लक्ष्मी जिनि बम्बईअ में पहुता आहिनि, सो ई हिननि खे दर्द भरियूं पत्रिकाऊं लिखण लगा ऐं घरजे भातियुनि जी मोकल सां गुरु महिराज जे दर्शन लाइ बम्बईअ विया । उते वञी पहिंजे दिलि जो सजो हालु वर्णनु कयाऊं ऐं उन्हनि खे अर्जु कयाऊं त सत्संग खां सवाइ असांजो मनु नथो लगे त उन्हनि आज्ञा ड्रिननि त घर में ई सत्संग चालू करि ऐं असांखे हरिदमि साणु जाणि । सो गुरुअ जी आज्ञा पाए जयपुर में अची सत्संग मंडल वणायाऊं जिते रोज़ानो सत्संग शुरू कयाऊं । हिननि जे सत्संग

जी व्याख्या वधंदी वेई । केतिरियूं भेनरु लाभु वठण लग्रियूं । संदनि बुलन्द आवाजु बुधी जेको जिते उते बीही वेंदो हो । सत्संग करण वक्त संदनि सूरत ड्रिसण वटां हूंदी हुई । जेको हिकु दफो ड्रिसंदो होनि सो खीचजी वेंदो हो ।

जद्रहिं हू पंहिंजे भज्रन में विहंदा हुआ त कहिंखे बि हिम्मत कान थींदी हुई जो उन्हनि जे अग्रियां वञी सघे ।

थोरे वक्त खां पोइ सेठि खेजरी जे रस्ते में घरु खरीद कयो जिते सज्रे कुटुम्ब सां गडु अची रहिया ।

उते बि सत्संग जो दीवाणु लग्रंदो रहियो । माता साहिब जे घर में गुरु ग्रन्थ साहिब बिराजमानु हुआ, माताऊं एं भेनरु पाठ पढ़ंदियूं हुयूं । सुबुह शाम आरती अरिदास थींदी हुई ।

माता साहिब हर सालि वेसाखीअ जो एं ड्रियारीअ जे ब्रिए ड्रींहुं पलि (ब्ररह) जो अखंड पाठ साहिबु रखंदा हुआ । हिक दफे वेसाखीअ जो पाठु साहिबु रखियाऊं एं उन स्थान खे सींगार्यो

लाइ कहिं विजलीअ ठाहिण वारे प्रेमीअ खे घुरायाऊं जहिं अची करे ड्राढे सिक प्रेम सां विजलीअ सां सही नमूने सजायो ऐं माता साहिबनि खां पुछणु लगो त जहिं हीउ पाठ साहिब रखियो आहे से महिराज किथे आहिनि। माता साहिब, जे उन वक्त बूंदी तरे रहिया हुआ। प्रेमीअ खे चयाऊं त पहिरीं प्रसादु खाउ त पोइ तोखे उहो महिराजु बि ड्रेखारियूं था। प्रेमीअ प्रसाद खाधो। माता साहिब चयुसि त असां ही पाठि साहिबु रखियो आहे। माता साहिबनि जी नूरानी नज़र ऐं झलकि ड्रिसी प्रेमीअ खे ड्राढी ख़ुशी थी। माता साहिबनि में घणी श्रद्धा उत्पन्न थी ऐं दरिबार जे अहिड़नि मौकनि ते बिना कुझु वठण जे हमेशह शेवा कंदो हो।

जीअं माता साहिबनि ब्रढ़ह ऐं वैसाखीअ ते पाठु रखंदा हुआ से हाणे बि हमेशह रखिया वेंदा आहिनि भोग जे ड्रींहुं भन्डारो थींदो आहे।

माता लीलावन्ती त के इलाही आशिक हुआ पर कहिं विरले उन्हनि जी रमिज़ सुञाती। असां त खेनि रवाजी इन्सानु समझंदा हुआसीं पर हू त खुदि ख़ुदा हुआ। स्त्री चोले में हूंदे ऐं गृहस्थ जे विच

में रहंदे वि हिननि गुझो जोगु कमायो ।

अग्रे बुधंदा हुआसीं हाणे डिठोसूं त कीअं प्रभु पाण अची पहिंजनि प्यारनि जा कारज संवारे थो ऐं कीअं अची पइजि रखे थो ऐं कीअं जीवन दान डेई पहिंजे प्यारनि जो विश्वासु वधाईनि था । हिक दफे जी ग्राल्हि आहे त हिक प्रभुअ जी प्यारीअ जो पति मस्तु बीमारु हो ऐं अस्पताल में दाखिलु हो । डाक्टरनि हिन खे जवाबु डिनो । उहा माई पतीअ खे घर खणाए आई ऐं पाण माता लीलावन्तीअ अग्रियां रुअण लगी ऐं पहिंजे सुहाग जो दान घुरण लगी । उन जा विरलाप बुधी माता जिनि खे दया अची वेई ऐं चयाऊंसि त रोउ न सदा सुहाग्रिण हूंदींअ ऐं हिक दवा ऐं गुरुअ जो जलु माईअ खे डिनाऊं जहिं जे पीअण सां हिन जे पतीअ खे चङो आरामु अची वियो ऐं थोरनि डींहंनि में नौबनो थी वियो ऐ अची माता जे कदमनि ते किरियो ।

होअ वि हिक अख्युनि डिठी ग्राल्हि आहे जो हिक प्रेमिण जे पतीअ जी हालति डाढी खराबु हुई । माता साहिबनि खे जाण पई ऐं प्रेमिण खे बुधायाऊं त तुहिंजे पतीअ जो हयाती पूरी थियण ते अची

लाइ कहिं बिजलीअ ठाहिण वारे प्रेमीअ खे घुरायाऊं जहिं अची करे ड्राढे सिक प्रेम सां बिजलीअ सां सही नमूने सजायो ऐं माता साहिबनि खां पुछणु लगो त जहिं हीउ पाठ साहिब रखियो आहे से महिराज किथे आहिनि। माता साहिब, जे उन वक्त बूंदी तरे रहिया हुआ। प्रेमीअ खे चयाऊं त पहिरीं प्रसादु खाउ त पोइ तोखे उहो महिराजु बि ड्रेखारियूं था। प्रेमीअ प्रसाद खाधो। माता साहिब चयुसि त असां ही पाठि साहिबु रखियो आहे। माता साहिबनि जी नूरानी नज़र ऐं झलकि ड्रिसी प्रेमीअ खे ड्राढी खुशी थी। माता साहिबनि में घणी श्रद्धा उत्पन्न थी ऐं दरिबार जे अहिड़नि मौकनि ते बिना कुभु बठण जे हमेशह शेवा कंदो हो।

जीअं माता साहिबनि बुढ़ह ऐं वैसाखीअ ते पाठु रखंदा हुआ से हाणे बि हमेशह रखिया वेंदा आहिनि भोगु जे ड्रींहुं भन्डारो थींदो आहे।

माता लीलावन्ती त के इलाही आशिक हुआ पर कहिं विरले उन्हनि जी रमिज़ सुआती। असां त खेनि खाजी इन्सानु समझंदा हुआसीं पर हू त खुदि खुदा हुआ। स्त्री चोले में हूंदे ऐं गृहस्थ जे विच

में रहंदे वि हिननि ग़ुझो जोगु कमायो।

अगे॒ वधंदा हुआसीं हाणे डि॒ठोसू॑ त कीअं प्रभु पाण अची पहिंजनि प्यारनि जा कारज संवारे थो एं कीअं अची पइजि रखे थो एं कीअं जीवन दान डे॒ई पहिंजे प्यारनि जो विश्वासु वधाईनि था। हिक दफे जी ग॒ाल्हि आहे त हिक प्रभुअ जी प्यारीअ जो पति सख़्तु बीमारु हो एं अस्पताल में दाख़िलु हो। डाक्टरनि हिन खे जवाबु डि॒नो। उहा माई पतीअ खे घर खणाए आई एं पाण माता लीलावन्तीअ अगि॒यां रुअण लगी॒ एं पहिंजे सुहाग॒ जो दान घुरण लगी॒। उन जा विरलाप बु॒धी माता जिनि खे दया अची वेई एं चयाऊंसि त रोउ न सदा सुहागि॒ण हूंदींअ एं हिक दवा एं गुरुअ जो जलु माईअ खे डि॒नाऊं जहिं जे पीअण सां हिन जे पतीअ खे चङो आरामु अची वियो एं थोरनि डीं॒हंनि में नौबनो थी वियो एं अची माता जे कदमनि ते किरियो।

होअ बि हिक अखियुनि डि॒ठी ग॒ाल्हि आहे जो हिक प्रेमिण जे पतीअ जी हालति डा॒ढी ख़राबु हुई। माता साहिबनि खे ज॒ाण पई एं प्रेमिण खे बु॒धायाऊं त तुंहिंजे पतीअ जो हयाती पूरी थियण ते अची

पहुती आहे। सा प्रेमिण पेरनि ते किरी पियनि ऐं चवणु लगिनि त दातरु तव्हांजे हथि में सभु कुझु आहे - मुहिंजी लज्ज रखु - ही बिरधु तोखे संभालिणो आहे। एतिरो बुधी सतिगुरू महिराज शांत थी विया - पर पंहिंजो बिरधु रखण वास्ते महिर मां प्रेमिण जे मथे ते ब्रुई हथ रखी आर्शीवाद कयाऊंसि त सदाईं सुहागिण हूंदींअ।

इहा आहे सतगुरनि जी महिर। जो मुअलनि में जानि फूके छदींदा हुआ। अहिड़ीअ तरह कईं दुखियुनि जा दुख दूर कयाऊं।

माता साहिब स्त्रीयुनि लाइ हिकु अनोखो मिसालु बणिया। हू सेठि जी दाढी शेवा कंदा हुआ। संदसि लाइ पहिंजे हथनि सां रसोई ठाहींदा हुआ ऐं अगियां वेही रोटी खाराईंदा हुआ। मंझंदि जे वक्त सेठि आरामी थींदा हुआ तदुहिं पहिंजे भजुन में मशिग़ूलि थी वेंदा हुआ। हू चवंदा हुआ त हथ कारि में, दिलि यार में।

हिकड़े भेरे रसोई ठाहे रहिया हुआ। रसोई कंदे कंदे बि हिननि जी वृति साहिब में लगलि हुई सो वेठे वेठे चवनि पिया "धेय्य, ध्यान, ध्याता"

"हा घरेम" ।

उन वक्त का प्रेमिण हिननि जे भरिसां वेठी हुई । हिनखे महसूसि थियो त माता साहिब ज़णु कहिं सां ग़ाल्हिाए रहिया हुआ । हू त पहिंजे रहिबर सां रूह रिहाण करे रहिया हुआ ।

शाम जो सेठि खे हथनि सां ताजो मेवो वग़ैरह वढे खाराईंदा हुआ । पर जडहिं सेठि पंधु करण लाइ बाग़ में वेंदा हुआ तडहिं सभिनी भेनरुनि माताउनि खे चवंदा हुआ त भलि हाए ग़ायो वज़ायो नचो मौज मचायो । सेठि जी हाज़ुरीअ में पाण खे कहिं खे वि पेरे पवणु न डींदा हुआ । सत्संग जो टाईम वि ड़ाढे काइदे करीने सां हलंदो हो । डींहं जो ब़ारहें वजे खां पोइ दरु बन्द थी वेंदा हुआ । सभिनी सत्संगयाणियुनि खे चवदा हुआ त वञी ब्रारनि ब्रच्चनि, घर पतीअ जी शेवा करियो । वरी चईं वजे खलिक ईंदी हुई । राति जो अठें वजे खां पोइ कहिंखे मजाल न हुई जो संदनि दरवाज़ो खड़िकाए ।

मतलबु त पहिंजे घर वारनि जो निहायत ख्यालु ऍं मरमु रखंदा हुआ । पाण गृहस्थ में रही गृहस्थ

पहुती आहे। सा प्रेमिण पेरनि ते किरी पियनि एं चवणु लगिनि त ॾातरु तव्हांजे हथि में सभु कुझु आहे - मुंहिजी लज्ज रखु - ही बिरधु तोखे संभालिणो आहे। एतिरो बुधी सतिगुरू महिराज शांत थी विया - पर पंहिंजो बिरधु रखण वास्ते महिर मां प्रेमिण जे मथे ते बुई हथ रखी आशीर्वाद कयाऊंसि त सदाईं सुहागिण हूँदींअ।

इहा आहे सतगुरनि जी महिर। जो मुअलनि में जानि फूके छॾींदा हुआ। अहिड़ीअ तरह कईं दुखियुनि जा दुख दूर कयाऊं।

माता साहिब स्त्रीयुनि लाइ हिकु अनोखो मिसालु बणिया। हू सेठि जी ॾाढी शेवा कंदा हुआ। संदसि लाइ पहिंजे हथनि सां रसोई ठाहींदा हुआ एं अगियां वेही रोटी खाराईंदा हुआ। मंझंदि जे वक्त सेठि आरामी थींदा हुआ तॾहिं पहिंजे भज्ञन में मश्गूलि थी वेंदा हुआ। हू चवंदा हुआ त हथ कारि में, दिलि यार में।

हिकड़े भेरे रसोई ठाहे रहिया हुआ। रसोई कंदे कंदे बि हिननि जी वृति साहिब में लगलि हुई सो वेठे वेठे चवनि पिया "धेय्य, ध्यान, ध्याता"

"हा धरेम"।

उन वक्त का प्रेमिण हिननि जे भरिसां वेठी हुई। हिनखे महसूसि थियो त माता साहिब ज्रणु कहिं सा ग्राल्हिाए रहिया हुआ। हू त पंहिंजे रहिवरु सां रूह रिहाण करे रहिया हुआ।

शाम जो सेठि खे हथनि सां ताजो मेवो वगैरह वढे खाराईदा हुआ। पर जद्हिं सेठि पंधु करण लाइ बाग़ में वेंदा हुआ तद्हिं सभिनी भेनरुनि माताउनि खे चवंदा हुआ त भलि हाऐ ग्रायो वज्रायो नचो मौज मचायो। सेठि जी हाज़ुरीअ में पाण खे कहिं खे वि पेरे पवणु न ड्रीदा हुआ। सत्संग जो टाईम बि ड्राढे काइदे करीने सां हलदो हो। ड्रींहं जो ब्रारहें वजे खां पोइ दरु वन्द थी वेंदा हुआ। सभिनी सत्संगयाणियुनि खे चवदा हुआ त वञी ब्रारनि ब्रुच्चनि, घर पतीअ जी शेवा करियो। वरी चईं वजे खुलिक ईंदी हुई। राति जो अठें बजे खां पोइ कहिंखे मजाल न हुई जो संदनि दरवाज़ो खड़िकाए।

मतलबु त पंहिंजे घर वारनि जो निहायत ख्यालु ऐं मरमु रखंदा हुआ। पाण गृहस्थ में रही गृहस्थ

पहुती आहे। सा प्रेमिण पेरनि ते किरी पियनि एँ चवणु लग्निनि त द्ातरु तव्हांजे हथि में सभु कुभु आहे - मुहिजी लज्जि रखु - ही बिरधु तोखे संभालिणो आहे। एतिरो बुधी सतिगुरू महिराज शांत थी विया - पर पंहिंजो बिरधु रखण वास्ते महिर मां प्रेमिण जे मथे ते ब्रुई हथ रखी आर्शीवाद कयाऊंसि त सदाईं सुहाग्रिण हूँदींअ।

इहा आहे सतगुरनि जी महिर। जो मुअलनि में जानि फूके छद्दींदा हुआ। अहिड़ीअ तरह कईं दुखियुनि जा दुख दूर कयाऊं।

माता साहिब स्त्रीयुनि लाइ हिकु अनोखो मिसालु बणिया। हू सेठि जी द्वाढी शेवा कंदा हुआ। संदसि लाइ पहिंजे हथनि सां रसोई ठाहींदा हुआ ऐं बग्रियां वेही रोटी खाराईंदा हुआ। मंझंदि जे वक्त सेठि आरामी थींदा हुआ तद्दहिं पहिंजे भज्रन में मशिग़ूलि थी वेंदा हुआ। हू चवंदा हुआ त हथ कारि में, दिलि यार में।

हिकड़े भेरे रसोई ठाहे रहिया हुआ। रसोई कंदे कंदे बि हिननि जी वृति साहिब में लग्रलि हुई सो वेठे वेठे चवनि पिया "धेय्य, ध्यान, ध्याता"

"हा धरेम"।

उन वक्त का प्रेमिण हिननि जे भरिसां वेठी हुई। हिनखे महसूसि थियो त माता साहिब जुणु कहिं सा ग़ाल्हिाए रहिया हुआ। हू त पंहिंजे रहिबरु सां रूह रिहाण करे रहिया हुआ।

शाम जो सेठि खे हथनि सां ताज़ो मेवो वग़ैरह वढे खाराईंदा हुआ। पर जडहिं सेठि पंधु करण लाइ बाग़ में वेंदा हुआ तडहिं सभिनी भेनरुनि माताउनि खे चवंदा हुआ त भलि हाणे ग़ायो वज़ायो नचो मौज मचायो। सेठि जी हाज़ुरीअ में पाण खे कहिं खे बि पेरे पवणु न डींदा हुआ। सत्संग जो टाईम बि ड्राढे काइदे करीने सां हलंदो हो। डींहं जो ब्रारहें वजे खां पोइ दरु बन्द थी वेंदा हुआ। सभिनी सत्संगयाणियुनि खे चवदा हुआ त वञी ब्रारनि ब्रुच्चनि, घर पतीअ जी शेवा करियो। वरी चई वजे खुलिक ईंदी हुई। राति जो अठें बजे खां पोइ कहिंखे मजाल न हुई जो संदनि दरवाज़ो खड़िकाए।

मतलबु त पंहिंजे घर वारनि जो निहायत ख्यालु ऐं मरमु रखंदा हुआ। पाण गृहस्थ में रही गृहस्थ

न खां परे रही पहिंजे ड्रोहटनि पोटनि जा ज मंगल करायाऊं।

माता साहिब हुकमति जा मालिक हुआ। खेनि दिकजे केतिरियुनि दवाउनि जा नाला बरिज़ुबान हुआ। जेको पैसो गुरुद्वारे में ईंदो हो सो उनि ते खर्च कंदा हुआ। गुलकंद अरकु सुरमो, पक्की जूं दवाऊं एं सूरि दर्द जा तेल मालिश त्यारु कराईंदा हुआ। भेनरुनि खे घुरिज मूजिबु हुआ।

अचिरजु त इहो हो जो अइलोपथी दवाऊं घ सहिके या किन ब्रियनि बीमारियुनि) लाइ ोदा हुआ। ख़ुदा जो नूर हो, करिश्मो हो, न ां त हू दरिवेश केरु हुआ।

केतिरियुनि ग़रीब न्याणियुनि जा कारिज कंदा। मतिलबु त नंढा वड्डा ग़रीब अमीरु संदनि सुख हासिलु कंदा हुआ।

जिनि जूं भगुल हड्डियूं डाक्टर बि जोड़े न रा तिनि खे हथनि पहिंजनि सां मालिश करे कंदा हुआ। न सिर्फ बे सन्तान वारनि खे नि खां पोइ औलादु बख़्शियाऊं पर सालनि खां

पुटु सन्तान लाइ सिकायलनि खे, माताउनि ते महिर करे पुटिड़ा ॾिनाऊं। पर खिली-खिली चवंदा हुआ त अवा, असांजे हड़ में के पुट रखिया आहिनि छा, तव्हांजो सिदकु विश्वासु थो खटाए। अहिड़ा हुआ संत दरिवेश माता साहिबु अभिमानु ऐं गेरब खां परे।

हिक दफे हिक प्रेमिण सुवालिए आयनि ऐं अर्जु कयांइ त साईं असांखे रोज़गारु नथो लगे। हू त्रिकाल दृष्टि सभुकुछ ॼाणिए वारा हिकदमि चयाऊंसि त हाणे जेका बरसाति पवदी, उन में तव्हांखे धन्धो लगदो ऐं बरावर थियो बि इएं। हू महापुरुष, हलंदड़ ईन्दड़ गुज़िरियलि वक्त जा ॼाणू हुआ लिकलु लाल हुआ।

डाक्टर कीमत नानवाणीअ खे हिक दफे डाक्टर जे रूप में माता लोलावन्ती साहिबनि खे ॾिसण लाइ घुरायो वियो। हिन माता जिनि जी पेशानी ॾिठी त अजीबु नूर महसूसि कयाऊं। घर वञी पहिंजी धर्मपत्नीअ खे दर्शन लाइ वठी आयो। संदसि सिदकु वधण लगो। हिक दफे डाक्टर पाण बीमारु थी पियो। दिलि जे भरिसां खेसि हिक गोड़ही हुई जंहि जो आपरेशन देहली में करायाऊं।

आश्रम खां परे रही पहिंजे ड्रोहटनि पोटनि जा कारिज मंगल करायाऊं।

माता साहिब हुकमति जा मालिक हुआ। खेनि श्रायुर्वेदिकजे केतिरियुनि दवाउनि जा नाला बरिज़ुबान यादि हुश्रा। जेको पैसो गुरुद्वारे में ईंदो हो सो दवाउनि ते खर्च कंदा हुश्रा। गुलकंद अरकु सुरमो, दिलि पक्की जूं दवाऊं ऐं सूरि दर्द जा तेल मालिश लाइ त्यारु कराईंदा हुआ। भेनरुनि खे घुरिज मूजिबु ड्रींदा हुआ।

अचिरजु त इहो हो जो श्रइलोपथी दवाऊं (खंघि सहिके या किन ब्रियनि बीमारियुनि) लाइ बि ड्रीदा हुआ। खुदा जो नूर हो, करिश्मो हो, न ज्राणां त हू दरिवेश केरु हुश्रा।

केतिरियुनि ग़रीब न्याणियुनि जा कारिज कंदा हुश्रा। मतिलबु त नंढा वड्रा ग़रीब अमीरु संदनि मां सुख हासिलु कंदा हुआ।

जिनि जूं भग़ल हड्रियूं डाक्टर बि जोड़े न सघिया तिनि खे हथनि पहिंजनि सां मालिश करे खरो कंदा हुआ। न सिर्फ बे सन्तान वारनि खे सालनि खां पोइ औलादु बख्शियाऊं पर सालनि खां

पुटु सन्तान लाइ सिकायलनि खे, माताउनि ते महिर करे पुटिड़ा ड्रिनाऊं। पर खिली-खिली चवंदा हुआ त अबा, असांजे हुड़ में के पुट रखिया आहिनि छा, तव्हांजो सिदकु विश्वासु थो खटाए। अहिड़ा हुआ संत दरिवेश माता साहिबु अभिमानु एं गेरब खां परे।

हिक दफे हिक प्रेमिण सुवालिण आयनि एं अर्ज कयांइ त साईं असांखे रोज़गारु नथो लगे। हू त्रिकाल दृष्टि सभुकुछ ज्ञाणिणि वारा हिकदमि चयाऊंसि त हाणे जेका बरसाति पवदी, उन में तव्हांखे धन्धो लगदो एं बराबर थियो बि इएं। हू महापुरुष, हलंदड़ ईन्दड़ गुज़िरियलि वक्त जा ज्ञाणू हुआ लिकलु लाल हुआ।

डाक्टर कीमत नानवाणीअ खे हिक दफे डाक्टर जे रूप में माता लीलावन्ती साहिबनि खे ड्रिसण लाइ घुरायो वियो। हिन माता जिनि जो पेशाची ड्रिठी त अजीबु नूर महसूसि कयाऊं। घर वञी पहिंजी धर्मपत्नीअ खे दर्शन लाइ वठी आयो। संदसि सिदकु वधण लगो। हिक दफे डाक्टर पाण बीमारु थी पियो। दिलि जे भरिसां खेसि हिक गोड़हो हुई जहिं जो आपरेशन देहलो में करायाऊं।

आपरेशन त फतहियाबु थियुसि पर आवाज़ु बन्द थी वियुसि। केतिरो वक्त इहा तकलीफ हुयसि। असुलु ग़ालिहाए न सघंदो हो। डाक्टरनि जो रायो हो त संदसि गले जो आपरेशन थियण खपे। डाक्टर माता साहिबनि खां आसीस वठण आयो त सुभाणे आपरेशन थींदो। माता साहिबनि गले खे हथु घुमाए चयाऊंसि त छेड़छाड़ न करि, सभु ठीकु थींदो। सुभाणे ते उथणि सां संदसि आवाज़ु खुलियलु हो। आपरेशन खां बची वियो। अहिड़ी महिर संदसि मथां कयाऊं।

आख़िर खेनि हाइ ब्लडप्रेशर जी तकलीफ थी पेई। खेनि डाक्टर कीमत जी सलाह सां घणीअ तकलीफ करे कुझु डींहनि लाइ चकास लाइ S.M.S Hospital में दाखिलु कराया वियो। बीमारीअ जो त बहानो हो। पहिंजे दर्शन सां डाक्टरनि खे झूमाए छद्रियाऊं। केराला जूं नरिसूं त मस्तु थी पेयूं। खेनि सुबुह शाम जो अर्जु कंदियूं हुयूं त आरती ऐं प्रार्थना बुधायो।

जनाने वार्ड में मरीज़ ज़ालुनि जो त इएं चवणु हो त हू राति जो पलंग तां उथी हरि हिक जे

मथे खां वीही जाचींदा हुआ। असांजो मस्तिक दिलि ई दिलि में निमंदो हो जो माता साहिब पलंग तां उथणि त छद्वियो, पर पाण पासो वराए बि न सघंदा हुआ।

पर नूरानी नजर ऐं मधुर मुस्कान १०६ बुखारु में बि साग़ी हुई। ग़ाढ़ियुनि ग़ाढ़ियुनि अखियुनि हूंदे बि वचननि वरिखा जरूर कंदा हुआ त जेके सूरतूं आयूं आहिनि से लाभि प्राईनि। अहिड़ा हुआ कामिल फ़ुरब वारा।

खेनि फाइदो न थियो। अस्पताल मां घर आया। सालु ड्रेढु बीमारु हुआ।

श्राध शुरू हुआ। ड्रसिमीअ ड्रींहुं २४ सेप्टम्बर डाक्टर कोया खे घुरायो वियो जहिं चयो त अस्पताल वठी हलणु मुनासिबु नाहे ऐं घर में ई दवाऊं लिखी ड्रेई वियो।

तहिं ड्रींहुं बि उयी शाम जो भेनरुनि खे सत्संग करे बुधायाऊं ऐ पोइ लेटी पिया।

सुबुह जो ५ वजे (२५ सेप्टम्बर १९७०) ग्यारस जे ड्रींहुं पहिंजे विचीं नुहं खां (जहिंखे हू ड्राढो प्यारु कंदा हूआ ऐं हूअ बि संदनि दिलि

आपरेशन त फतहियाबु थियुसि पर आवाज़ु बन्द थी वियुसि। केतिरो वक्त इहा तकलीफ हुयसि। असुलु ग़ाल्हिाए न सघंदो हो। डाक्टरनि जो रायो हो त संदसि गले जो आपरेशन थियण खपे। डाक्टर माता साहिबनि खां आसीस वठण आयो त मुभागे आपरेशन थींदो। माता साहिबनि गले खे हथु घुमाए चयाऊंसि त छेड़छाड न करि, मभु ठीक थींदो। सुभाणे ते उथणि सां संदसि आवाज़ु खुलियलु हो। आपरेशन खां बची वियो। अहिड़ी महिर संदसि मथां कयाऊं।

आख़िर खेनि हाइ ब्लडप्रेशर जी तकलीफ थी पेई। खेनि डाक्टर कीमत जी सलाह मा घणीअ तकलीफ करे कुम्भु डीहंनि लाइ चकाम लाइ S.M.S Hospital में दाखिलु कराया वियो। बीमारीअ जो त बहानो हो। पहिजे दर्शन सां डाक्टरनि खे झूमाए छडियाऊं। केराला जूं नरिसूं त मस्तु थी पेयूं। खेनि सुबुह शाम जो अर्ज़ु कंदियूं हुयूं त आरती एं प्रार्थना बुधायो।

जनाने वार्ड में मरीज़ ज़ालुनि जो त इएं चवणु हो त हू राति जो पलंग तां उथी हरि हिक जे

मथे खां वीही जार्चींदा हुआ। असांजो मस्तिक दिलि ई दिलि में निमंदो हो जो माता साहिब पलंग तां उथणि त छदियो, पर पाण पासो वराए बि न सघदा हुआ।

पर नूरानी नजर ऐं मधुरु मुस्कान १०६ बुखारु में बि साग़ी हुई। ग़ाढ़ियुनि ग़ाढियुनि अख्युनि हूँदे बि वचननि वरिखा जरूर कंदा हुआ त जेके सूरतूं आयूं आहिनि से लाभि प्राईनि। अहिड़ा हुआ कामिल फ़ुरब वारा।

खेनि फाइदो न थियो। अस्पताल मां घर आया। सालु ड्रेढु बीमारु हुआ।

श्राध शुरू हुआ। द्रसिमीअ ड्रींहुं २४ सेप्टम्बर डाक्टर कोया खे घुरायो वियो जहिं चयो त अस्पताल मठी हलणु मुनासिबु नाहे ऐं घर में ई दवाऊं लिखी ड्रेई वियो।

तहिं ड्रींहुं बि उथी शाम जो भेनरुनि खे सत्संग करे बुधायाऊं ऐं पोइ लेटी पिया।

सुबुह जो ५ वजे (२५ सेप्टम्बर १९७०) ग्यारस जे ड्रींहुं पहिंजे विचीं मुंहं खां (जहिंखे हू द्राढो प्यारु कंदा हूआ ऐं हूअ वि संदनि दिलि

जानि सां सेवा ऐं आज्ञा में हूँदी हुई) पुछियाः
त अजु घर में को ब्राह्मण या श्राध्र आहे छा !
जहिं चयुनि त न अमाँ अजु तिथि खाली आहे
आज्ञा कयाऊंसि त मारू रागु वुधाइ। तहिं गुरु
त कयो पर सज्रो गीतु यादि कोन होसि तहिं ते
माता साहिबनि पाणि इहो गीतु ग्रायो ऐं पोइ धुनि
में सुनि रहिया।

सुवुह जो जिनि प्रेमिणयुनि जो नेमु हो से अचणु
लग्रियूं ऐं माता साहिबनि जो तबिइत ढिरी द्रिठी।

करीबनि ११ बजे धारे बाम्बे मां संदनि गुरुनि
माता लक्ष्मी साहिबनि वटां आसीसि जो फोनु
आयो ऐं उहो प्रलाउ संदनि कननि वे पियो तद्रहिं
हिकदमि अखियूं खोले पहिंजे नूरानी नज़र सां
संगति द्रांहं निहारे अजीबु जोति जो चमत्कारु
पहिंजी सुरति शब्द सां जोड़े पहिंजा प्राण द्रेई
दसवें द्वार चाढ़हे पहिंजी इच्छा सां जोती जोति
समाया।

होद्रांहं उसि तिखो हुई होद्रांहं ज़ोरु सां
बरसाति पवण लग्री, द्रिसण जहिड़ो नज़ारो हो। संदनि
लाइ द्रोली ठहिराई वेई। सुहाग्रिण भाग्रिण सभिनी ते

आसीस करे वुढिड़े पतीअ खे नुहूंनि पुटनि जे हवाले करे मुखीपति सेज ते आरामी थिया। उन वक्त हरी ओम् जो धुनी लग़ी वेई ऐं इन्द्र देवता बि शेवा में शामिलु थी गगन मंडल मां गुलनि जी घरखा थियण लग़ी।

इहे आहिनि सच्चनि संतनि जूं निशानियूं।

माता लीलावन्ती वडे जी सिधी २३ तारीख कृष्ण पक्ष जे ग्यारस ड्रींहं जोती जोति समाया। उन्हनि साहिबनि जी हीअ २३ तारीख संदनि गद्दीनिशेन माता वसी ब्राई, ९ ड्रिंहं भन्डारे जे रूप में अजु ताईं मल्हाईंदा रहंदा आहिनि जिते हरिको अचो प्रमादु ग्याईंदो आहे ऐं ग़रीब ग़ुरबनि खे बि भन्डारो ड्रिनो वेदो आहे।

माता साहिबनि जो सिधी २१ तारीख खां वडे महिने में अखंड पाठु साहिबु रखियो आहे ऐं २३ तारीख भोगु पवंदो आहे। इहे ३-४ ड्रींहं वडे धाम-धूम सां मल्हाया वेंदा आहिनि। सदनि गुरु महिराज माता लक्ष्मी साहिबनि जी गद्दीनिशेन माता अमरा देवी साहिब पहिंजे प्यारनि प्रेमियुनि सां अची मेले जो आरम्भ कंदा आहिनि ऐं मेले ....

सोभिया वधाइंदा आहिनि एं मुनुह शाम पहिंजे वचननि रुपी वरिखा कंदा आहिनि।

जदुहि माता लीलावन्ती साहिबनि चोलो छडियो, तदुहि पहिरीं वर्सी स्वामी सरवानन्द साहिब प्रेम प्रकाश मण्डल वारनि जे मण्डलीअ अची सत्सग कयो। जेसिताईं स्वामी सरवानन्द साहिबु हयातु हुआ, उहे ई अची हर सालि वर्सी जी सोभिया वधाईन्दा हुआ। जदुहि सत्सग भवन लाइ प्लाट वरितो वियो तदुहि पहिरियों लपो स्वामी सरवानन्द जिनि खां हणायो वियो।

जदुहि पहिरियों प्लाट वरितो वियो ए दरिबारि ठहिराई तदुहि थोरे विस्तार में ठहियल हुई। धीरे धीरे माता लीलावन्तीअ जी आसीस सां एं माता वसी साहिबनि जी लगन सां अजु आलीशानु मंदिर त्यारु थियो आहे। माता लीलावन्ती जिनि जी मन मोहींदड़ मूर्ति स्थापन थियलु आहे। संगमरमर जो बुलन्द गुंबजु आहे जहिंते सोनो कलश चढ़ियलु आहे। जहिंजो दूर दूर खल्क दर्शन करणु ईंदी आहे।

प्रेम प्रकाश मण्डल जा पूज्य आदर्णीय स्वामी

शांति प्रकाश साहिबु बि पहिंजी मण्डलीअ सां अची प्रेमियुनि खे वचननि ऐं दर्सन रुपी अमृत पिआरे कृतार्थ कंदा आहिनि। हिन मेले में आम पब्लिक, मर्द, मायूं, ब्रार बुढा अची मेले जो लाभु वठंदा आहिनि। ब्रिया बि केई साधू दरिवेश अची वचनु बुधाईंदा आहिनि।

माता लीलावन्ती साहिबनि पहिंजे जीवन में ई माता वसी ब्राईअ खे पहिंजे संगति साम्हूं जाहिरु कयो। माता वसीअ खे आदेशु कयाऊं सि त सत्संग जी मौज मचाईंदो रहिजाइं ऐं कहिड़ी बि हालति में भेनरुनि माताउनि जो सत्संग बन्द न कजाइं। अजु माता साहिब जी असीम आसीसि ऐं प्रेरणा सां हिननि साहिबनि खज़ाने वाले रस्ते ते "माता लीलावन्ती सत्संग भवन" ठहिराए सत्संग जो दीब्राणु चालू रखियो आहे ऐं पहिंजनि मिठिड़नि अनुभवी वचननि सां प्रेम प्याला पिआरे संगति जी सारि लही रहिनुमाई करे रहिया आहिनि।

माता वसी ब्राई बि निमाणी मूरत आहिनि पहिंजे गुरू महिराज जे नक़्श कदमनि ते हली

संगति खे कुटुंबु एं प्यारु ॾींदा रहंदा आहिनि। मेला भन्ढारा लॻाईंदा आहिनि ग़रीब दुखियुनि जी संभाल लहंदा आहिनि। उन्हनि जे लॻायलि बाग़ खे प्रेम जो पाणी ॾेई सर सब्ज़ बनाईंदा रहनि था।

"इश्क़ ऐं बिरह"

१– अंदरि थो ओड़ाह ब़ुरे - अदियूं आश्क़नि जो
वूदां विरह जूं वरसनि - ड़िसी मनु ठरे
मन मालिकु मुंडे वरे–देर न लाए हिक दमि जी!

२– बाहि विरह जी ब़ुरे - थी रातियां ड़ींहां दांहं करे
हर हर अंदरि वरे - ड़िसी पेशानो पिरींअ जी!!

३– दर्दुवन्दे दरि आहियां - डे दर्शनु दातारि
महिर करि मालिक मूं ते - वञनि सभु विकार
ज़ाणी पहिंजो ब़ारु - दया करि दासीअ ते!!

४– सतिगुरू तुहिंजे सोज़ में - थो जानि जिगर जले
अथमि उम्मेद अंदरि में - त ईंश महिर करे
ड़ींदा पहिंजीअ ब़ाझ सां - महिर जी मुठि भरे
मन गोलोअ डे वरो - रखंदा हथु मथे ते!!

५– आउ त ओरियूं पाणमें-मुहिंजा मोहन मिठा मनठार
रातियां ड़ींहां रूह में - वज़े तुहिंजी पई सितार
अठई पहिर अंदरि में-करियां तुहिंजी रूगो पचार
जे अचीं मिठा हिकवारु-त मेलो करियूं पाणमें!!

६– सतिगुरू तुहिंजीअ सिक में - मां मरी थालि वञां
महिर करियो मिसकीन ते - त भेरो को...

!

हर हर अचां वञां - दाता तुहिंजे दरि ते!

७- सतिगुरू तुहिंजीअ सिक में-मां मरी थियां शल माद
बुधी वचन थधेरा - करियां दिलिड़ी शादि
रहे मनु आबादु - सदा तुहिंजीअ सिक में!

८- सतिगुरू तुहिंजीअ सिक में - घुमे गुजीअ में घाणो
रातियां डींहां रूह में - अथमि इहो ओराणो
सिकंदे तो लाइ सालि थिया - थियो मज़ो वेगाणो
शल मञां मिठो भाणो-मालिक तुहिंजीअ महिर जो!!

९- सतिगुरू तुहिंजीअ सिक मे-लगी जीअ अंदरि झोरी
दुखिया डूंहां दर्द जा-आहे लविं लविं अंदरि लोरी
हाणे जल्दी आउ डोड़ी-खाविंद मूंवटि खैर सां!!!

१०- सतिगुरू तोखे सिक मां - थी सगति पुकारे
राधां रड़े थी रूह में - पेई पलि पलि बाकारे
खंयो नेण निमाणा निहारे-अची जाइ जोड़ाइ जुजीअ में!

११- सतिगुरू तुहिंजीअ सिक में - मां वतां वेगाणो
खाइणु पिअणु सभु ज़हिरु थियो-वणे अनु नथो पाणी
हाणे साहिबु सुञाणी-अची मेलो करि मिसकीन सां!

१२- कुठा दर्द फ़ाक़ जा - लाहे सूरीअ सिरु डियनि
सरतियूं से दुख सुख जे - सार कीन रखनि
सदा ग़ारिक़ु रहनि - हरिदमि पहिंजे हाल में!

१३– तनि तंबूरो मनु मुरलो - दिलि में धुकर वजनि
छातीअ छेरियूं छमकनि - पियो रगूं रामु चवनि
चपनि चश्को प्रेमु जो - अजु कुठा कोन कुछनि
से सूरीअ सुधि लहनि - जो पेही डिसनि पाणमें!

१४– सतिगुरू तुहिंजे सूरनि में - सड़ी थियसु कबाबु
रातियां डींहां निंड ई नाहे - नेणनि में आ आबु
अहिड़ो थियसि बेताबु - दर्शन लाइ दोस्त जे!

१५– रातियां डींहां रुह में - मां रांवल लाइ रड़ां
महिर करियो मिसकीन ते - त बिपयनि में न अड़ां
डिसी तोखे ठरां - दिलबर पहिंजीअ जीअ में!

१६– जे दर्दु अथई दिलि में - त ग़ोल्हे ग़ोठु तिनि जो लहु
पोइ इएं वेही चउ - अचु साहिब मुंहिंजे साम्हूं !

१७– चढ़ही जबलु चोटि ते - करियां कोयल जियां कूकारि
मन पवेसि महिर का - त बुधे मुंहिंजी पुकारि
हाणे मिले मुंहिंजो मनु ठारु - त वाधायूं वरायां!!

१८– साहिबु लहेमि संभारि - सिकायलि जी सेधि में
पुकारियां पलि पलि प्रेम मां - नैण वहाइनि नारि
दर्दुं दुखायो दिलि में - विरह कयो बेज़ारि
जलंदो हिरदो ठारि - महिर करि मिसकीन ते!

१९– लीलां जुदाई जान्बु जी - क़हिरु करे भांयां

खाइणु पिइणु सभु ज़हिरु थियो-गूंदर मंझि घारियां
दमि दमि सिकां सारियां - सिप जियां समुंड में!

२०– लीलां दर्द दिलबर जे - कयमि ड्राढो होणो
सज़ुणु साईं अची को - पाण विझे फीणो
मार्ग अती झीणो, न त लंघे पवां पलक में!

२१– लीलां सुहिणीअ सूरत लाइ- पलि पलि में परेशानु
दुखाए दूंहों दर्द जो - करि मन खे त मसाणु
त ज़ारी सां आसानु - अची रांवल वेही रूह में !

२२– लीलां माया लख किरोड़ - ताड़े करीं कुरबानु
सतिगुरू खे सिरु ड्रिनए बिना- पाईं न पदु निर्वाणु
पोइ लंघे करि आसानु- चौरासीअ जे चक्कर मां!

२३– लीलां बिनां सतिगुरू जे - होला करीं हज़ार
जपु तपु विरतु नेमु - करीं दानु वेशुमारि
जे रीझाईं गुरू हिकवारु- त परिचो कराईं पलकमें!

२४– लीलां नींहं नाथ जे - विधुमि निहोड़े
जले जीउ इश्क़ु आगि में - जहिंजे विछोड़े
ह्रिदमि हींओं डोड़े - दोस्त जे दीदार लाइ!

२५– सतिगुरू संदीअ सिक - कया सीने में सोराख़
पसां शालि पिरींअ खे - बणी रहां शल ख़ाक़
खोलनि अनुभउ ताक- जो महिर कंदा मिसकीन ते!

२६– मुहिंजी दिलि त दिलबरु लाइ- दमि दमि दांहूं
द्रींदा द्राणि द्रद्रनि खे - मुहिरूं मुठि
शलि गोलीअ द्रे वरे- करे कृपा कामिल पहिंजी
२७– आउ त मुहिजा सुपिरीं- मुहिजो तो विन जीउ भ
रग्रूं रोई थकियूं - मुहिजी लंवि लंवि दांहं क
नेगों नोरु न निकरे - अख्यूं रुअनि रतु भ
होश्र मुई थो त मरे - दर्शन कारणि दोस्त जे!
२८– सतिगुरु सुरत सुजान - ग्रोल्हे लहु हिरदे ग्रोठि में
तहिं सज्रण लाइ सिर ते - सूरि सभेई सहु
घिरी पहिंजे घटि में - लोचे लालु तूं लहु
पोइ तोखे कोन्हे भउ- भली घुमि देश विदेश में!
२६– दर्दवन्दो दरि आहियां - तूं दर्शनु द्रे दातारि
कुरव कया तो केतिरा – रखो न मूं का सारि
हाणे दर्शन देई दिलि ठार-नत जीउ जलाईंदसजोशमें!
३०– लोलां लाद्रु न करि तूं - मुठी महिबूबनि सां,
पींहीं चको, ढोए पाणो - मुहिरऊं मुठियों भरि
त दोस्तु तुहिंजे दरि - पेहीं ईंदो पाणेही !
३१– दिलि में अथमि दर्दु - त कींअ मिलंदा मूं पिरीं
भाती पाए जिगर में - द्रिसां घाट घिरी घरे,
त साम्हूँ मिल्या सुप्रीं- त सूरज जियां प्रकाश थियो!

३२– रातियां द्रींहां तार लग़ी - जिनि जी मुहिंजे तन में
खोले द्रिसां दिलि दर्पण खे- त वेठो मुहिंजे मन में
नाहक़ु भिटकीं बन बन में- सांवलु त मुहिंजे साम्हूं!

३३– दिलि में अथमि दर्द- लग़ी बिरह बीमारी जिन लाइ
पुछां पार तिनी लाई- वेन्दर वाटहरनि खां !

३४– जहिंखे ख़बर ख़ाविन्द जो - सो ग़ोल्हे वुधायो
इहो हारु हलीमत जो - ग़ले मूं पायो
थिये लायो सजायो- अचणु मानुश जन्म जो!

३५– जाग़ियो जिनि जे जीअ में- जोशु जोग़ियुनि लाइ
खाइण पियणु सभु ज़हिरु थियो-सुखु संसार जो बारु
दिसन हर हर द्वार- सतिगुरु संदो दिलि देश में!

३६– ओ अदियूं दर्दु त मुहिंजे दिलि में इहोई आहे
पसां कीअं पिरींअ खे - ठाहु इहो ठाहे
विहां लिव इहा लाए- रातियां द्रींहां रूह में!

३७– रातियां द्रींहां रूह में - दर्दु इहो आहे
पुछां पहु पिरींअ जा - कीअं रामु रीझाए
द्रियनि जेकी वचन - से पलउ में पाये
मुंहिंजी दिलि दुखी आहे-
दर्शन धारां नाहे निन्ड नेणनि में!

३८– मुरझनि कुरझनि कीनकी - जहिंजे पासि पिरीं

हणनि टुब्री ठह ठह करे- पवनि से त किरो
ड्रिसनि घाटु घिरो - पहिंजे अख्युनि पाणखे !

३६– सतिगुरु तुहिंजीअ मिक में- मां सड़ो थियां खाकु
मिलण कारिण मोहन जे- मुहिंजे अंदरि रहे फ़ाक़ु
हाणे अचो अदेमि ओताक़- जांवु मुहिंजे जीअ में!

४०– लोलां पहिंजे लाल सां- करि तूं रूह रिहाण
पेही दिसु तूं पाण में- कीअं अचेथो प्रीतमु पाण
रखु इहा सच्ची ज्ञाणि- घिरी ड्रिसु तूं घटि में!

४१– दाता तुहिंजे दर ते- अजु लीला विकाणी
दर्शन बिना दाता तुहिंजे- वणे अनु नथो पाणी
हाणे साहिबु सुञाणे- शलि पेही ईंदे पाणेही !

४२– लीलां लख हज़ार- घोरियां पहिंजे घोट तां
सही कयाइ साहिबु- ज्ञाणो पहिंजो ब्राह
हीरा लाल जवाहर- ग्रोल्हे ड्रिना जहिं कुरब मां

४३– सतिगुरु तुहिंजे सिक में- थी संगति पुकारे
राधां रड़े थी रूह में- थी पलि पलि पुकारे
खंयो नेणि निहारे- अचो जाइ जोड़िजु जीअ में!

४४– मोहन तो मौज सां- कीअं वज़ाई मुरिली
सद्रिड़ा करे सिक सां- कीअं राधां सद्राई
यरी कयइ जुदाई- तो लाइ फिरां वैरागुण बन में!

४५- अची मुहिंजे अंदरि में- अद्रियूं आशिक़नि ओताकूं
जीउ जले थो जोश में- दि्नाऊं दर्शन जंहि लाकूं
खाइणु पीअणु सभु ज़हिरु थियो-
लगे जीअ अंदरि जादू
द्रीहां एं रातियों- ताति त आहे पिरींअ जी!
४६- दिलि थी दिलबरु लाइ- मुहिंजी दमि दमि दाँहूं करे
कद्रहिं मिलंदे महिबूब सां- मुहिंजो रग्र रग्र पेई रड़े
आउ ब्रु टे पेर भरे- करि मेलो मूं मिसकीन सां!
४७- साहिब तुहिंजे दर ते- दासी देवी ब्रादाए
महिर करे मिसकीन ते- खाली झोली भराए
अहिड़ो वरिक़ु वराइ- रखी अख्यूं अख्युनि में!
४८- दर्दु दुखायो दिलि खे- मूंखे बिरह कयो बीमारु
सुरंदो सुणाइ प्रेम जो- मूंखे कयाईं लाचारु
कामिल मूं ते कुर्बु मां- कोअं कयो उपकारु
सदा वञां ब्रलिहार- साहिबु संदिरे नाउं तां!
४९- जे भलो चाहीं पहिंजो- त जाग्री थीउ सुज़ागु
माणिज पहिंजो सुहागु- न त वेल वञेथी गुज़रंदी!
५०- जे भलो चाहीं पहिंजो- त वेही करि अभ्यासु
जाग्री जोश मां- द्रिसु अजबु इसरारु
निंड न करि एद्री मिठा- थीउ न तूं गंवारि
पाइजि सुहिणो हारु- त मेलो थिएई महिबूब सां!

५१– दुखनि डूंहा दर्द जा- ब्रुरे अंदरि में आगि
मेलो थियमु महिबूब सां- मुंहिजो सुरत थी त सुजागु
पठी विषयनि खां वैरागु- शल पवां पासि पिरीं खे!

५२– दुखनि डूंहां दर्द जा- मुंहिंजूं रगूं पेयूं त रड़नि
दर्शन लाइ दोस्त जे- मुंहिंजूं तंतूं पेयूं वज़नि
इएं पेयूं गरजनि- जीअं बादलि गरिजे बर्फ जीआं!

५३– वचनि वैराग्रियुनि जा - बुधा जिनि वेही
फिटल भागु तिनि जा - पिया झटि ठही
दुख दर्द जंहि जा - विया तिनि लही
विया वैरागु ड्रेई - गोलीअ खे गुलज़ारि करे?!

५४– लग्रमि आगि इश्क़ जी - अदियूं बुझाए केरु?
ससार त सागरु आ - ऍं ज़णु गंद जो ढेरु!
पिआं पिक प्रेम जी - मुंहिजो साहिब शम्शेरु,
रखां पुखितो पेरु- लातमि जे लवि लाहोतियुनि सां!

५५– लग्री तार तन में - मुंखे जीअ अंदरि झोरी
लग्री जा लंवि लंवि में - मूंखे तिनि जी लोरी
छद्रींदा त छप्पर में - अदियूं हीअ छोरी
पिरोलो नितु कोरी - पुछंदियसि वेही प्रेम सां!

५६– पढ़ अखरु प्रेम जो - ब्री पोथी पढ़, न पढ़ु
माणिज दोस्तु संदो दरु- जिते पहुचीं पारि पिरींजे!

"आनन्दु"

१- आयूं इंद्रियूं आनंद में- मनु खिरी थियो गुलजु
कईं देव देवताउनि भी- आहे गुल फुल जी वसव
खणां सुवासु समूरो मां - द्रियांसि तुहिंजो ई अ
वञी पहुतो पारि - फिरी भंवरु गुफा मां

२- जो पिए प्यालो प्रेम जो - सोई आ मस्त
अचे कीन उन्हीअ खे - अंदरि में अभिम
भुले कोन भ्रम में - कद्रहिं हू भगव
घरे दिलि में ध्यानु - अठेई पहिर अंदरि मे

३- साहिब संदिरे दर ते- अदियूं आयसि पेर ,
ज्ञाणी दासी पहिंजी - शल मालिकु महिर व
द्रिसी संगति ठरे - हिन लाहोती लक़ाउ खे!

४- सतिगुरु सिक दरियाह में - मां द्रियां शाल टुब्री
ग़ोतो खावां ग़ैब जो - लहां लालु लुट्री
रहां शाल कुट्री - सतिगुरु संदरे देश में !

५- हुयमि आश अंदरि में - मुहिंजे प्रीतम कई पूरी
लथमि दर्दु दिलि जो - मिल्यो नूरु नूरानी नूरी
मुंझियलि ग्रंढि खुली पेई- थी महब्बत मंज़ूरी
रही सिक समूरी - प्रीतम जे त प्यार सां !

६– ब्रुलिहार वञां सतिगुरु तां-जहिं कयो मूं खे आबादि
ब्रुलि ब्रुधी बख़्शे मूंखे - मुंहिंजो मनु कयो आज़ादु
थी दिलि मुंहिंजी शादि - सतिगुरु संदे नाम तां!

७– नागनि कीन निवायो - नाथ निवायो नींहुं
के भाग्रीन दींहं-किन खे पलक में परिचो थियो!

८– सतिगुरु समिझाए ड्रिनो - पतिरो मूं खे प्रेम जो
अजगैबी अंदरि में - वही दरियाहु आयो
हाणे गुरुमुखु ग़ोतो खाओ-माणे मौजूं माग्र जूं!

९– पीतो मूं प्रेम प्यालो - चढ़ही ख़ूबि ख़ुमारी मूं
जाचे ड्रिठमि जीअ में - रहियो न मूं, न तूं
हली हूंगार हूं - यकितारो अंदरि में!

१०– दर्शनु थियो दातार जो-मुंहिंजा दुख थिया सभु दूर
भग्रिवंत मूंसां भालि भलायो-कढो छड्रियांइ कूड़ि
मिल्यो नूरानी नूरु - आनन्दु थियो अंदरि में!

११– लग्री ’लिव जिनि जी, तंद तंद में तार
ब्रुधो ब्रोली ब्रहिग्रण जी - हींअरे वग्री सितार
दमि दमि अंदरि दीदारु - मोहन संदी मौज जो!

१२– ड्रिसी सरीरु सुहिणो–जेको चाक जियां हो चिल्कणो
विझो मोहु तहिं में - करे छड्रियुमि किवो
रांवलु राति भिनो - मुंहिंजा दुख सभेई दूर थिया

२०– पटे पाड़ पाताल मां - "आउ हमारे पास"
कयाऊं दासनि जो दासु - वेहु सन्तनि विच में!

२१– छह अठारहां चार - बुधु वाणीअ खां परे
घिरी पहिंजे घटि में - द्रिसजाई घाटि घिरी
थी कहिड़ी कारि करे-पिवरायुनि पल्कनि में रहो!

२२– जे अथई चाह पसण जो - त चाउंठु वेही चुमि
पोइ ब्रांहं लोड़ाए घुमि - लोकु द्रिसी तोखे हसे!

२३– जे अथई घुरज घुमण जी - त घूंघट खोले घुमि
चरण वेही चुमि - दातर संदे देह में !

२४– पाइण चाहीं प्रीअ खे - त रहु रूहानी राति
छदे पराई ताति-त दाखिलु कंदई पहिंजे देस में!

२५– ब्राहिर अख्यूं बूटे करे-तूं अंदरियूं अख्यूं खोलि
आहे कामिल तुहिंजे कोल-केद्री करामाति थो करे!

२६– जोगियुनि संदीअ जाति जो-अथमि इहो अरमानु
पाड़ूं पटे पाताल मूं - लाथाऊं पहिंजी लामि
इहो कयाऊं अंजामु-तोखे पहुचाईंदासीं देस अगममें!

२७– जागियुनि संदीअ जाति जो-अथमि इहो अरमानु
कीअं लायाऊं लड़ह पहिंजे-कढी कूड़ा क़लम कलाम
कयाऊं इहो अंजामु-तोखे पहुचाईंदासीं देस अगममें!

२८– जेको साइनि मेवा हिन बाग़ जा-से आहिनि बाग बहार

मुंझनि न कहिं मूंझ में - न अथनि चिन्ता चाह
न खाइनि खुशियूं उन्हनि खे- न को वडाई माणि
करे दूरि अभिमानु- दास थिया दाता दर जा!

२९- वोरु थी वाझाइ - किथे तुहिंजा सुप्रीं ?
घिरी डिसु तूं घटि में - जिते तूं मां नांह
तिखा तीर हणी करे - तूं अविद्या परदो डाहि
दिलि में तुहिंजे आहि - देरो तुहिंजे दोस्त जो!

३०- छदे बी छिकताणि - डिसु असुली आहीं केरु
कूड़ कच्चायूं कढो करे - डाहि अविद्या जो ढेरु
पुख्तो रखु तूं पेरु - जहिं सां पसीं तूं सुप्रीं!

३१- बुधो ब्रोला ब्रियनि जो - ब्राहिर कोन वाझाइ
अखिड़ियूं अंदरि करे - डिसु दोस्त संदी जाइ
छिनी पेचु पंजनि सां-तूं लंवि लालण सां लाइ
अहिड़ो झाती पाइ - जो पसीं पंहिजो पाण खे!

३२- होति जिनी जे हंज में - से शाहनि पति शाह
किरपा कनि कगालनि ते-पाण आहिनि वेपरवाह
दिलि अथनि त दरियाहु-छोलियूं डियनि प्या छोहमां!

३३- करियां दोदारु तिनि जो-जेको आहिनि चित्त जा चोर
डिसीं नेण ठरनि प्या-जेकी आहिनि मन जा मोर
अहिड़ो जोड़ीनि जोड़-जींअ जोड़ी कनि जवाहरी!

३४– जे चाहीं फक़ीरु थियां - त फिकर सभेई छडि
अचु इश्क़ ग्रड़ाह में - त छडेई गडे_गडु
डिखेई सडि में सडु - देरि न लाए दमि जी!

३५– मुंहिजूं अखियूं लगियूं आकाश में-
मुंहिजी मुरति वञी; जकिड़ी,
अहिड़ी वेई तकिड़ी - जो पहुती पारि ग्रासि में!

३६– घटि घटि में गोविन्दु अथई-रग रग में तुंहिंजे रामु
पलक पलक में पसु प्रींअ खे - अथई इहो अंजामु
पहुचाईंदइ धुरि धामु - देरि न लाईंदइ दमि जी!

३७– होतु तुंहिंजे हृदे में - करे हर हर हुब्रकारि
उथो ड्रोयो ब्रारि - सुत्तो थी सुम्हु सेजि ते!

३८– ड्रोरियमि डूंगरि केतिरा - ग्रोल्हियमु ग्रोठनि में
केई पुछियमु पंडित - कंहि न कयो अहिवालु
मिल्यो लाखेणो लालु-न कंहि डिठो न कंहि बुधो!

३९– लालनि में लालु - ग्रोल्हे कढियुमु सुप्रीं
दुसियाऊं रस्तो वेग्रमु पुरि जो -
हाणे कंहिं जी नाहे मजालि
कोहु करींदो कालि-जो वेझो अचे हिन दासीअ जे!

४०– सतिगुरु मुंहिंजो सुहिणो - डिए ब्रोधि संदी ब्राणीं
महिर करे मिसकीन ते - डिए प्रेम संदो पाणी

४७– दिलि खसे धारी हणी-मुहिजा ख्याल विया खणी
हणी दुखेरा तीर - ड्रिनाऊ महब मणी
हाणे जेका आहे वणी - ड्रिसिणी पवंदो ड्रेह में!

४८– अचेई जेका साम्हूं - तंहिखे ड्रिसो न डूरु
वणीअ ते राजो रहों - ग्रोल्हिे लहु तूं घरु
सिक सदो समरु - खणी हलु तूं पाण सां!

४९– द्वारिका जो दाता - आयो मथुरा मंझि
गद्दे गोप गुवालिरा - कयाईं गडु गंजु
हाणे होति विहारियमु हज -
दे गोदि थो गोबिन्दु पंहिजी!

५०– जे गुयासीं हिन गोदि खां -
त कोअं माणीदासी पंहिजो मागु
जे छद्रींदा छोरी करे - त थी पवंदासीं छुड़वागु
अहिड़ो दिलि तां दागु - जन्म जन्म तां ना लहे!

५१– हरदमि वेहिजि गोदि गुरुनि जी -
त दुखिरा थींदई द्रूरि
सुखनि जो समुंड्र अयेई सतिगुरु-करे दुखिरा काफूरु
अयेई भरियो भरपूर - भरे बुक ड्रिए भन्डार मां!

५२– पाए ज्ञानु गुरुनि खां - मिटाए अंधेरो अज्ञानु
स्थिति रहु अंदरि में - छद्रे अजायो अभिमानु

३– टे लग्रा टह टह करे • अची खाविद खिलायो
ब्रुधी ब्रोली ब्रारोचलि जो - मूंखे-साहिब समुझायो
अखियूं अंदरि करे ड्रिसु - आशिकु कीअं आयो
जहिं अची पसायो - पाण मूं दासीअ खे!!

४– चार लग्रा आयो चाह मां-ड्रिनाईं चमिको चोधारी
पुछियुमि पे प्यार मा - कीअं ड्रिनइ ड्रेखारी
लरी इएं कीअं लाद्र मां - आएं मोहनु मुरारी
आऊ वञां ब्रलिहारी - सतिगुरु तुहिंजे दर्स तां!

५– पंज लग्रा प्रभात जा - कयमि प्रभुअ खे पुकारि
आज्ञा दे सूरज़ देवता खे-त निकरी थिए निरवारु
व्र टे पेर भरे करे - वञां दाता जे दरिब्रारि
वञी दाता जे दरिब्रारि-शेवा करियां सिक सां!!

६– छहें लग्रे सिक सां उथी-करियां घर जो कमु कारि
मञीं वचन गुरुनि जा - लाहियां सिर तां बारु
त अचो पोइ मनठारु-मिले सरितियूं सेघि मां!

७– सतें वजे सिक मां - करियां प्रभुअ खे त पुकारि
सदु ग्रोनाए सेघि मां - मूंखे समुझी पहिंजो ब्रारु
ड्रीं सतिगुरु दीदारु-मेलो करियां मनठारि सां!!

८– अठें वजे सुब्रुह जो - करियां वारिस में वासो
पहु पचाए प्रेम जा - कयुमि कमु खासो

"नितयमि" ।

१– अची सतिगुरु दर ते - करियां नेमि सां दीदारु
अठेई पहिर अंदरि में - शलि हुजे मुहिंजो करतारु
करियां पलि पलि में त पुकार -
जीअं नींहुं निब्ही अचे नाथ सां!

२– अठेई पहिर अंदरि में - इहो वेही करियां विचारु
तन खे ठाहे तंबूरो - ब्री ठाहियां रगुनि जो तार
पेही ड्रिसां पाण में - पहिंजे दोस्त जो दीदारु
हलो सतिगुरु जे दरिबारि-मेलो करियां महबूब सां!

"धरममि"

३– दाइमु रही पंहिंजे धर्म ते - जीअं रखां पुख्तो पेरु
मच्छ मांगर आहिनि घणा- व्रिया डाहिण वारा ढेरु
हिकु सतिगुरु आहे शमशेरु -
जहिंजो आधरु मां त अधीन खे!

"शरणामि"

४– सिक श्रघा सां अची पवां - सतिगुरु जी शरणार
मन खे मारे मिटी करे-हिकु करियां प्रभुम सां प्यारु
तडहिं साहिबु कंदो स्वीकारु -
दाखिल कंदो पंहिंजे देश में!

(ॿारिहां महीना)

१– चेटु महिनो चाह़ मां - तूं जपे वठु हरी
अथई ममता मोह जी - सा वेंदई सभु ग़री
पापनि खां पासो करे - थीउ लाहोती लड़ी
पोइ पवंदइ ख़बर खरी-तूं जाग़ी जपु श्री राम खे!

२– वेही तूं वेसाख में - साहिबु कोन विसारि
रातियां ॾींहां रूह में-ध्यानु धणीअ जो धारि
मिलकियति जो मालिकु आही - तूं ॾिहाड़ा चारि
हाणे सुतति संभार - त मेलो थिएई महिबूब सां!

३– जुेठु महिनो ज़ाणि तूं - पुरिझी पेरु भरे
वञी साध संगति में - तूं शेवा टहिल करे
ॿुधो ॿिनि कननि सां - पोइ दिलि में ध्यानु धरे
वञिजांइ पेरु भरे - त छुटन्दइ दुख संसार जा!

४– उदमु करि आखाड़ में - तूं सोदो करि सही
जाचे पंहिजे जीअ में - समुझी ॾिसु सेई
लाहोती केई - ॾिसदे पंहिजे अखियुनि सां!

५– सांवणु महिनो सिक सां - तूं जापे वठु जानी
बिना नाले नाम जे - ही लोकु अथई फ़ानी
नामु जपण सां आसानी- मानुष जन्मु सुधिरी पवेई!

६- वड़े मॉहिने में बीहो क़रे - वञो वठु बनिवासु
मारे मत्तु मुवासि खे - सुरहो कजाइं सांसु
चवे दासनि दासु - त मेलो थिए मनठारु सां!

७- असू महिने उदमु करे - विगड़ी पहिंजी बणाइ
मिली साधि संगति सां - वहमु विकारु विञाइ
क़यलि कर्म सुहिणा - पुछेई न धर्मराइ
हाणे लंधि सच्ची तूं लाइ-ख़ाली थाए जिगर में!

८- कती महिनो काज जो - तूं पुरिभी पाइजि पेरु
पाउ सदाइजि पाणखे - मतां सदाईं सेरु
हाणे वणिजाइं मेरनि खो शेरु -
जीअ हारायलि बाजी खटी हली!

९- नाहिरी महिनो माम सां - लाइजि नओं नींहु
थसेई घूंदि बिरह जो - तूं गटि गटि करे पीउ
त जांबु थवंदुइ जीउ-थोड़िहीअ में सद्धिड़ो द्रिएई!

१०- पोहु महिनो प्रेम सां - कजि लावारो वेहो
सुका पन पठे करे - कजाइं सावा सेई
पोइ दिलि पंहिंजे दिलबर खे - सिक मसां द्रेई
द्रिसजाइं अदरि पेही - हिन लाहोती लक़ाउ खे!

११- मांघु महिने महिर कदई - मालिकु पाण अची
दिलि सां द्रींदई दादिली - ज़ाणी पहिंजी ब्रच्चो

५– जुमें ड्रींहुं सोज मां - मूंखे जांब जाग़ायो
उथी करे उमग मां - करि लायो संजायो
मनु अहिड़ो ठाहियो-जो जोति जग़े तुहिंजे जीअ में!

६– छंछरु ड्रींहुं छदायाई - छिरक सभु छिनो
ड्रिठमु राति भिनी-मुहिंजो मोहन सा मेलो थियो!

७– आरतवारु ड्रींहुं अंदरि जो - टिरयो बाग़ु बहारु
मोंझि मिटी वेई मन मां - गुलश्न थियो गुलिज़ारु
पाए दिव्य दीदारु-मुहिंजू चिताऊं सभु चूरु थियूं!

(ब्रुधर)

ब्रुघर ड्रींहुं ब्रोधि ड्रिनो - सतिगुरु मूं वेही
ड्रिठो लालु लखनि जो - हृदे मे पेहो
करोड़नि में कोई - वञी पहुतो पारि प्रीअ जे!

"उकीर"

१– नकी पोख्यमि पोख का - न को हकलायमि ड्रार
ड्रे सजण साईं सार - त पसां तो, प्रीअ खे !

२– न को जोयुमि ज्रन्हु - न को पिठुमि धाण
किअ सुञाणा पाणु - जो पसां तो पिरिअं खे !

३– किअ सुञाणां तोखे सुहिणां-किअ सिरू करियां कुर्बान
हाणें ड्रे काज़ाण सुञाण-जो पसां लाहुति लाल खे!

वञ्यां उद्रामी - पखो बणजी प्रींअ दे ।

११- रुअंदे रुअंदे रातियूं - गुजारियमु केई
अचे कान अखिड़ियुनि में - निंड संदे नेही
याद कंदे पहिंजा सतिगुरु - रुआं पल पेई
सतगुरु सनेही - पेही ईंदा पाणेही !!

१२- सिक भरिया मुहिंजा सतगुरु - हाणें जल्दी भेरो करि
अची हिन अखिड़युनि में - तूं दाता डेरो करि
सिक वारनि जो सांवरा - तूं स्यालु सवेरो करि
बावल भेरो करि - अची वांदो कढु तूं बंद मां !!

१३- वांदी कढु तूं बंद मां - जा पेई आकारे
दाहं करे दर्द मां - ग्रोड़हा ग्रिलन ग्रारे
रोयो राम मिलण लाए - थो व्रिथन रोआरे
म्याहुं उथारे - कुठी दर्द फिराक जी !!

१४- दिलि तुहिंजी में आहे - दोस्त संदो डेरो
पुछी डिस पंजनि खां - कीअं कयाऊं मेड़ो
हाणें केर, करे निवेरो - विना भजुन भग्रवान जे ।

१५- पसणु चाहीं जे प्रींअ खे - त घूंघट पहिंजो खोलि
वेही तूं वजूद में - तहिंसां मिठिड़ो ब्रोलि
हाणें दिलि दर्पण में गोल्हत पसीं पहिंजो पाण खे!!

१६- जे मिलणु चाहीं महबूब सांत सिर जो सांगो लाहि

प्रीतम संधो तात - दिलि अंदरि ड्रेरो कयो !

२३– राति टींअ टाईमु ड्रिसी - टहि टहि टहिकायो
अची ग्वाविद खिलायो- मुम्हीं पई हुयसि सेजि ते!

२४– चोथींअ राति चाह मां - आयो मिक मंझां मांव्लु,
मिल्यो वुडुलि खे ब्रुलु - धीरजु आया दिलि खे।

२५– सजुण तुहिंजीअ सिक में-मुहिंजा गुजिरी दींह विया
पेही पहिंजे अंदरि में - पातमि केई लीआ
सपनो या साम्या - करामति तो कामिल जी!

२६– हिन अखिरयुनि अंदरि तोखे ड्रिसां -
मुहिंजा प्रीतम प्राण आधार
खोले छड्रिया तो मूं लाइ - खुशियुनि जा त द्वार
आउ वञां ब्रुलिहारु, - सतिगुरु तुहिंजे नाउ तां!!

२७– जे भाई जोगुण थियां - त जोगु सभेई छड्रि,
मारे मनु मुवासि खे - दिलि दिलबर सां गडु,
त ड्रिएई सदि में सडु - वठिजाइ राह राम जी!

२८– जे भाई जोगुण थियां - त जोगु सभेई साधि,
छड्रि मन जी वाद विवाद-वठिजाइ राह राम जी!

२९– जे भाई राम राञो थिए - त छड्रि सभेई रस,
वठी गुरुनि जो गसु --परिची वेहु प्रेम सां!

३०– जे भाई जोगी थियां - त आसि मंदरि जी उतार,

परम पिता पलि हिकु भी-छद्रि न हथि मां भालि
तुहिंजे दर ते सुवालु - खणी सुवाली आयो!

३८– मालिक मुंहुं न मोड़ि - मुंहिंजे ऐबनि खे ड्रिसी
बिरधु सुलाणी पहिंजो - जाइ जीअ में जोड़ि
मां टोड़ण जे चाहियां - त बि तूं साईं न टोड़ि
पाण निबाहिज तोड़ि - ड्रेई हथि हिम्थ जा!

३९– जहिंखे सिक सज्रण जी - सा ब्रियनि खे न ब्रुधाए
रातियां ड्रींहां रूह में - लिकी लीआ पाए
वेठी वाझाऐ - हर हर पहिंजे रूह में!

४०– अथमि आश अंदरि में - ड्रे दिलबर तूं दीदारु
रातियां ड्रींहां रूह में - करियां प्रींअ जी पचारि
दमु न थियां धारि-दिलि ग्रुंढियां पहिंजे दोस्त सां!

४१– सतिगुरु ईंदुमि शालि - महिर करे मिसकीन ते
सची हिन भूरींअ सां - कंदा भलायूं भालु
वेही तिनि जे अग्रियां- मां त ओरींदसि अहिवालु
अहिड़ो दीन दयालु - दुखिरा मुंहिंजा दूर कंदो!

४२– दुखिरा मुंहिंजा दूर कंदो - ड्रींदुमि दिलि खे धीरु
सारे पुछंदो हालु मूं - महबु मिठो त अमीरु,
आथतु ड्रेई अंदरि खे - लाहींदो सभु भीड़
सरितियूं साहु सुकायो - जिनि जी आहे उकीर

४८–मनु मदंर में माणिक मोती - झाती ड्रिसु तूं पाए
झिल मिल झिल मिल जोत ब्रुरे थी-रखु तूं सुरित समाए
बाकी सभु भुलाए-अटलुं इरादो रखे अदंर में !

४९–प्रीतम तुहिंजो पछाण - मुखें काथऊं पेई कान का
पुछो थकसि मां केतरो - पर तो न पसायो पाणु
हाणे नंगीं नगुं सुञाणि - अची मेलो करि मिस्कीन सां !

५०–ज्ञाणी जूठो जग्रतु खे - करि सच्चो तूं वहिवारु
छद्रि वद्राई वद्रुनि ज्यां - तूं सद्राइज नंढड़ो-ब्रारु
अचु दाता जे दरब्रार - लाहे लेखो जम जंजाल जो !

५१–प्रीतन तुहिंजे प्यार मे - मुखां वियो सभु कुझु त भुलो
इहा हाक पिये त हलो - दाता आहे दरयाह जो !

५२–प्रेम मां मुंखे पहिंजो करे - मुंखे द्रातर द्रिनी द्राति
लग्री रहे द्रीह राति - वाई तहिंजी वाति
ब्री न करियां ताति - द्रिसो सुहणी जाति
आठ प्रह फुटो प्रभात - मेलो करितूं मिस्कीन सां !

५३–कींअ प्यार मझां पघिरो कयुइ-आयें कुरिब मझां काहे
द्रिठइ द्रीह न मुंहिजन खे - छद्रियइ सती दिल ठारे
हाणे वर्कु सभुई वारे - हरिदमु द्रिसां तो दातार खे !

५४–जो टब्री लग्राये टोब्रो बणी - तहिंते राज़ी थियेम धणी
मतां चइं मन्ज़िल घणी - मेलो करे पलकि में !

६१–मां अव्रोझि मिस्कीन - आहियां तुहिंजे आसरे
ग्रोल्हयुम केई ग्रोठनि में - मुंखे लालण कीन लभे
फाथसि अहिड़े चम्बे-जहिं मुंखे वासं खां जुदा कयो!

६२–पुछियुमि थे भंवर खां - तूं ड्रे का खबर चारि
कीअं रखियुइ दिल में - तो सुहणे गुलजारु
ड्रींदा अहिड़ी का कार - जो मां बि पसां प्रींअ खे!

६३–सभई सूर सही करे - आयसि साहिबु तुहिंजे द्वार
रातियां ड्रीहां रूह में करे पेई त पुकार
हणे अहिड़ोड्रीओब्रारि-जो पसां पहिंजो पाण खे!

६४–जे सघई प्यास पसण जी-त हृदे अंदरि झाती पाइ
अखियूं खोले अंदर जूं - तूं लालण लखाइ
अहिड़ी ब्रोझ ब्रुझाइ - पहिंजे अखें ड्रिसी पाण खे!

६५–दुखनि दूहां ददं जा - दिल अंदरि दासीअ जे
मिलण कारणि मिठल जे - पेई दमि दमि दांहूं करे
खासि खरीदीअ लाइ - वेठो पलव झले
मालिकु पास करे - न त हीअ कमीणी केरु लग्ने!

६६–सीनो सड़े सोज़ में - नाहे अखियुनि में आरामु
दाखुलु कदा पहिंजे देश मे - त पाईंदसि विश्रामु
मां नुगिणीं नाकामु - ड्रिसंदा न मुहिंजे ड्रोहनि खे!

६७–दुखीअ दिल मुंहिजीअ जो - केरु पुछदो हालु

मनमति शल न थियां-मनकरि मरण पड़ीअ ताइ!
७३-रिद्ध सिद्ध तोखां राम - आउं पुरां थी कीनकी
नकी दौलत नकी धनु पूरां - नकी मालु न धामु
नकी सियाणपि चातिरी - नकी रूप न तामु
फ़क़त हिकु हरनामु - ब्राझू न ब्रियो कुझु पुरां!
७४-छद्दे दौरु दुनियां जा - पायां ग़ुलि ग़ानी
ब्रुधी ब्राहूं ब्रुई - मां धुरां महिरबानी
मुंहिजो दाता आ दानी-कंदो माफु मदायूं मुंहिजूं!
७५-दिलि त मुंहिंजी दर्द में - पुकारे पेई
किथे मुंहिजा सुप्रीं - किथे परद्वेही
कीअं माणियां वेहो - मरतियूं सुख मुहाग्र जा!
७६-*मञनि प्या केतिरा - खणी पापनि सदी पीड़*
लाहे भरी रखनि तो मथां - जिनि खे आहे उकीर
. जे परचीं तूं पीरु - मतां मदायूं तिनि थियनि!
७७-*जेकी उथंदे विहंदे अंदरि में - जपनि ओंकारु*
तिनि खे सति करतारि - हर साइत में साथु ड्रिए!
७८-आश तुंहिजी तन में - हिकु तुंहिजो आहे तारि
प्रभु हिन निमाणीअ खे - मन तां कीन विसारि
. हरुदमि करियां पुकारि - दाता तुंहिजे दरि ते!
७९-हले पेई सृष्टी - डि्सी उन में अचे मस्ती

द्राढो आनन्दु वरितुमि लस्ती-सतिगुरु तुहिंजे प्यार में!

८०–अजबु चर्खो द्रिसी - हले जेको तुहिंजे इशारे ते
चित्त करियां चाह्री - मनु मांधाणी
भलि जग्रत करे जुठियूं-जुठि पुठि समान जग्रत जे
ब्री सभु छद्दे जखी - नातो निबाहियां तोसां!

८१–सिक सज्रण जें सरतियूं - मूंखे कयो आह सोड़हो
हाणे हिकु पलु बि न मुंहुं मोड़ियो -
जो मिन्ट में मालिकु मिले!

८२–बुधो पे मूं असुल खां - आहे जोग्री जादूगरु जानी
हणी तिखा तीर तन में - जीअं लग्र हींअें कानी
हाणे करे महिरवानी- शल मिलंदो मिसकीन सां!

८३–द्रिठमि साथी सभेई-आहे मतिलबु जो हरिको यारु
बिना मतिलबु हिकु सति करतारि -
ब्रियो साम्हूं द्रिसजे को न को!

८४–मोहनु पहिंजे मिलण लाइ-दर्शनु द्रियो दिलदारु
शरण पहिंजीअ में रखो-साहिब सच्चा त सचियारु
हीणनि सां हमिराह थियो - अड़यनि जा आधारु
बचायो भउ सागर खां -
जो मूं में आहिनि ऐब अपारु
ओ दासी जा करतारि-अची सार लहु साईं सच्चा!

८५-पंधु कंदियसि प्रींअ ड्रे-वञो ड्रिसंदियसि पहिंजो देसु
काहे वेंदयसि कामिल ड्रे - पाए वैराग्री वेसु
करे अंदरि आदेसु - मेलो कंदयसि महिबूब सां!
८६-भरियो आहीं भंडार - ड्रे छोली पहिंजे महिर जी
ब्रेञो हिन ब्रान्होअ जो - अचो देई हथिरा तारि
हाणे हीअ गोलो पाण संभार -
८७-हिक ग्राणी बिरधु तूं पहिंजो!
रखु सिक - ब्री रखु सच्चाई
टी करि सच्च जी कमाई
चोथों वरतु वहिवार में - जीअं पवे न कल काई
रखी अखियूं अखियुनि में - लंवि सच्ची लाए
तहिं महब्बत मिठाई - लिको खाधी लोकनि खां!

"जीव ब्रुधी"

पहिंजी पाड़ पटे - थो मूर्ख जीव ममुं रे
साखां संतनि जूं ब्रुधी - त वि हठ तां कीन हटे,
मानुष देहि अमुल खे - थो सागर मंझि सटे,
पठो कुछु मुठो - थो ड्रिए लाल अणि मुल्हा!
जीअं लोहारु थो लोहु कटे-तीअं मूर्ख पिटे थो पाणु
धरी पहिंजे घटि में - रखे न पहिंजी ज्ञाण
हे आत्मु धन खां - मूर्ख थो अणिज्ञाणु

५-पंधु कंदियसि प्रींग्र द्रे-वञो द्रिसंदियसि पहिंजो देसु
काहे वेंदयसि कामिल द्रे - पाए वैराग्री वेसु
करे अंदरि आदेसु - मेलो कंदयसि महिबूब सां!
६-भरियो आहीं भंडार - द्रे छोली पहिंजे महिर जी
द्रेड़ो ह्निन ब्रान्होअ जो - अची देई हथिरा तारि
हाणे होअ गोलो पाण संभार -
ज्ञाणी बिरधु तूं पहिंजो!
७-हिक रखु सिक - ब्री रखु सच्चाई
टी करि सच्च जी कमाई
चोथों वरतु वहिंवार में - जीअं पवे न कल काई
रखी अख्यूं अख्युनि में - लंवि सच्चो लाए
तहिं महब्बत मिठाई - लिको खाधो लोकनि खां!

"जीव ब्रुधी"

१- पहिंजी पाड़ पटे - थो मूर्ख जीव मभुं रे
साखां संतनि जूं ब्रुधी - त बि हठ तां कीन हटे,
मानुष देहि अमुल खे - थो सागर मंझि सटे,
षठी कुछु मुठी - थो द्रिए लाल अणि मुल्हा!
२- जीअं लोहारु थो लोहु कटे-तीअं मूर्ख पिटे थो पाणु
धिरी पहिंजे घटि में - रखे न पहिंजी ज्ञाण
रहे आत्मु धन खां - मूर्ख थो अणिज्ञाणु

अजायो अभिमानु - करे थो पहिंजे मन में!

३– देहु ड्रिगायूं थो करे - पसे न पहिंजो पाणु
कंडा मखण मां कढो - रखे न सच्ची ज्ञाणि
दरि धर्मराइ जे - पछिताईंदो पाणु
कुधा कर्म करे थो - पोइ करे अरिमानु
अजायो अभिमानु - करे मूर्ख पहिंजे मन में!

४– जेके दुखाइनि भगुत भगुवान जा -
से कीअं सुखु सुम्हनि
करे चिताऊं चूरि थिया - गुणतियुनि मंझि गुड़नि
इएं प्या त धवनि - जींअं धूणी धवें सोनार जो!!

५– मूर्ख कीन मञीनि - बुधी साखूं संतनि जूं
मानुष देहि अमोलक खे - सागर में त सटीनि
डुई लाल अणि मुल्हा - कचि खे खरीद कनि
से कीअं सुख सुम्हनि- जिनि विसारियो नाम खे!

६– आया जे इलाहूं कंदा-त 'मनुष जन्मु सुधारींदासीं'
भुलो भोगि्र विषयनि में - कयाऊं कमि गंदा
वञी थिया जमि संदा - केरु बचाए तिनि खे!

७– भुला जे भोगुनि में - मुठा मूर्ख अयाणा
पेही डिठाऊं न पाणमें - प्या समिझनि पाण स्याणा
कोढ़हा ऐं काणा - हरिको शइ समुझे पाणखे!

८– कयमि अभिमानु अजायो - हिन नासवंत देहि ते,
पेई खबर कान का - जिनि रिण में रुलायो,
हाणे भागुनि भलायो-मूंखे सतिगुरु दिलासो डिनो!

९– मानुष जन्मु वठो करे - तूं आएं कहिड़े कमि?
भुली कौलु इक़रार खे - तो खंयो उल्टो क़दमु
हाणे यादि कजाइ दमि दमि -

न त पोइ पवंदुइ पछिताइणो!

१०–वञी विया केतिरा - विया खुदीअ मञि खराबु
लाहिनि न पर्दो अखियुनि तां-विया गैरबु में ग़ाइबु
डिठाऊ कीन अंदरि में - तिनि सुहिणो साहिबु
दुखी थियणु वाजिबु-जिनि विसारियो वारिस खे!

११–मुड़ा से चइजनि - जिनि जे मुख में नाहे रामु,
तोड़े सडाइनि सेठि प्या-पर आहिनि नुगरा बेनामु
करनि बुरा प्या कामि-वेही डिसनि न विजोदि में!

१२–जेके सडाइनि स्याणा पाणखे -

से चरियनि खां बि चरिया

ज्ञाती पाइनि कीनकी - डिसी पाणखे ठरिया
जद्दहिं छडे करम कुधा - हिन चाढ़हीअ चढ़हिया
सतगुरु समर्थ पाणेहो -

जिनि महिर जा हथिरा

भेनरु भाग़ु वरिया, पारि कयाऊं पल में !

१३—रखु न रतीअ जेतिरो - अंदरि में अभिमानु
अची हणांदुइ ओचितो - क़हिरी कालु कमानु
वञी वसाईंदे मज़ा - तूं भी मुअनि जा मकानु
दासी ग्दु गुमानु - जो नाहिन द्रींहं हिकजेतिरा!

१४—के चवनि रांवल रूह में - के अन्धा कीन द्विसनि,
के ग्रोल्हीन ग्रोठनि में - किथे भरिया वमनि मींहं
से पसनि कीअं - जे रुठा रहनि राम खां!

१५—चरिया से चइजनि - जे लाइनि न चितु चेतन सां,
रातियां द्रींहां राम खां - रुठा से त रहनि,
दुखिया कीअं भरजनि - जेके दूर रहनि द्रातार खां!

१६—वणी जोग़ी जग़त में - जे जुगिती न कमाए
रखी जटाऊं सिर ते - थो नादु वज़ाए
अमल अथसि न तिर जो - थो सिरु छाई पाए
भग़वानु भुलाए - वसि थी वियो लालचि जे!

१७—करे ख्यालु खोटो - तोखे भावीअ भटिकायो
रखो चाहु ऐशनि में - तुहिंजो रूहु रुलायो
छद्दे मन संदो रायो - वठु तूं वाट वैराग़ु जी!

१८—पंडितु पोथियूं पढ़ो - रखनि प्या गुमानु
पंडितु सद्गाए पाणखे - करनि नितु अभिमानु

तिनि खे श्री भगुवानु - नजरि इंदो कीमकी

१६–जहि छद्दे भरोसो भगुवान जो -
अंदरि रखियो ग़ैर गुमान
आसिरो रखी शिश शेवकनि ते -
तहिं जा वञनि वुई जहान
से त विछड़िया रहनि वर खां -
जिनि जे अंदरि में अभिमानु
से त वद्दा वेइमानु - भगुत कोठाइनि पाणखे!

२०–कै जीअण लाइ जतनु कन-के मरण लाइ मुहताजु
द्विसो अहिड़ो राजु - मां त हैरानु थियुसि!

२१–संसार सागर जे पेट में - घिड़ी प्या केतिरा
के टोबा वर्णी टब्रिकी द्वियनि -
के लोढ़ह मंझि लुढ़िहया
माया अहिड़ा कम कया -
जो कूंधर केरायाईं केतिरा!

२२–तृष्ना जे ताव में - केई जीव जलो विया
के विरला बची विया - सतिगुरुअ जी शरण में!

"नाम जी महिमा"

१– ननो अखरु नाम जो - पढ़ु प्रेम सां वेही
द्वीदइ दरु खोले दर्शनु - पसु अंदरि पेही

भेनरु भाग्र वरिया, पारि कयाऊं पल में!

१३–रखु न रतीअ जेतिरो - अंदरि में अभिमानु
अची हणांदुइ ओचितो - क़हिरी कालु कमानु
वञी वसाइंदे मज़ा - तूं भी मुग्रनि जा मकानु
दासी वढु गुमानु - जो नाहिन ड्रींहं हिकजेतिरा!

१४–के चवनि रांवल रूह में - के ग्रन्धा कीन ड्रिसनि,
के ग्रोल्हीन ग्रोठनि में - किथे भरिया वमनि मीहं
से पसनि कीअं - जे रुठा रहनि राम खां!

१५–चरिया से चइजनि - जे लाइनि न चितु चेतन सां,
रातियां ड्रींहां राम खां - रुठा से त रहनि,
दुखिया कीअं भरजनि - जेके दूर रहनि द्रातार खां!

१६–वणी जोग्री जग्रत में - जे जुगिती न कमाए
रखी जटाऊं सिर ते - थो नादु वज़ाए
अमल अथसि न तिर जो - थो सिरु छाई पाए
भग्रवानु भुलाए - वसि थी वियो लालचि जे!

१७–करे ख्यालु खोटो - तोखे भावीअ भटिकायो
रखो चाहु ऐशनि में - तुहिजो रूहु रुलायो
छद्रे मन संदो रायो - वठु तूं वाट वैराग्र जी!

१८–पंडितु पोथियूं पढ़ो - रखनि प्या गुमानु
पंडितु सद्राए पाणखे - करनि नितु अभिमानु

तिनि खे श्री भगुवानु - नज़रि ईंदो कीमको।

१९–जहि छदे भरोसो भगुवान जो -
अंदरि रखियो ग़ैर गुमानु
आसिरो रखी शिश शेयकनि ते -
तहि जा बदनि वुई जहान
से त विछड़िया रहनि वर खां -
जिनि जे अंदरि में अभिमानु
से त वडा बेइमानु - भगुत कोठाइनि पाणखे!

२०–के जीअण लाइ जतनु कन-के मरण लाइ मुहताजु
दिसो अहिड़ो राजु - मां त हैरानु थियुसि!

२१–संसार सागर जे पेट में - थिड़ी प्या केतिरा
के टोबा बणी टब्रिकी डियनि -
के लोड़ह मंझि लुड़िहया
माया अहिड़ा कम कया -
जो कूंधर केरायाईं केतिरा!

२२–तृष्ना जे ताव में - केई जीव जली विया
के विरला वची विया - सतिगुरुअ जी शरण में!

"नाम जी महिमा"

१- ननो अखरु नाम ज — प्रेम सां वेही
दीदइ दर खोले

जद्गहिं साहिबु अचेई - पढ़ तूं पटी प्रेम जी!

२– नने अखरु नाम सां - नींहुं अथमि लातो
अचो तहिं उमंग सां - लिकी लीओ पातो
हाणे सही सुञातो - साहिब मुहिंजीअ सिक खे!

३– ननो अखरु नाम जो - पुई जिनि पातो
सबुरु साणि साईंअ खे - जिनि सही सुञातो
वसे द्रींहं रातियूं - रांवल तुहिंजे रूह में!

४– महिर कंदो मिसकीन ते - जो आहियां मजबूर,
दुखु मिड़ेई दूर - थींदा तुहिंजे नाम सां!

५– दिलि रुपी दिलो वजे - वजे सुहिणी पेई सितार
कामिल जी क़ुदरति जा - कहिड़ा कथियां पार
अहिड़ा मिल्या सृजणहार-जिनखे जगु द्रिसी ठरे प्यो!

६– सुन्हरी सुरंघ अथई सोन जियां-लंघी पउ तूं पारि
दर ते बीठलु अथई दरवानु - काम क्रोध अहिंकारि
इन्हनिखे तूं धिकारि-त लालु लहीं तूं लखनि जो!

७– द्रिसी इशारा इश्क़ जा -
मुहिंजूं अखिरियूं पेयूं त खुली
समुझी सधियासीं कीनकी - प्रीतम जी ब्रोली
हाणे इहा ग्रोली - पाणेही समिझाईंदा प्रेम सां!

८– सुम्ही पेई हुयसि सेज ते-मुहिंजे दोस्त द्रिनो दीदारु

८- खोले कनि खरा कयाईं-कयाईं सुरत मुंहिंजी सुजागु
चयाइ बुधु अनहद जो आवाजु -
दसियाईं रस्तो बेग़म नगर जो!
९- बुधी मुरली मोहन जी - अंदरि खुशी समाई,
अखियूं रखी अखियुनि में - लंवि सच्ची लाइ
हाणे अची कनाईं-त जाइ जोड़ींदियसि जोश में!
१०-टुबिकी लगाए टीबो बणी-तहिंते राज़ी थिए धणी
मतां चई मंज़िल आहे घणी-मेलो करे हिक पल में!
११-चित सां चर्खो चोरि-जीअं आतणि ओदो न थिए
तंद तंद सां वेही जोड़ि-जीअं वोहिं मुरिको न कढे!
१२-जहिंते नज़र नाम जी - भलि करोड़ें अचनि काहे
भलि रहनि वाजा वज़ाए -
पर करे सघिया कुझु कीन की!
१३-सिक सदे दरियाह में - मां ड्रियां शाल टुबी
ग़ोतो खावां ग़ैबि में - जो लहां लालु लुटी
रहां शाल कुठी - दर्दवन्दे हिन देश में!
१४-सतिगुरु दीन दयाल - अजु आयो मुंहिंजे आदो
सुतल खे सुजागु करे - अची घिहिलियाईं गादो
भग़ुलु हीउ भांडो - साहिबु भा सज़ो-थ्यो!
१५-सरतियूं सतिगुरु साइत में-छद्रियो सु

कयाऊं नरपु लोक मां - कर्म फासि कबे
सन्सा सभु सटे - न्याऊं बेग़म नगर में!
१६—राम संदे नाम जो - धरिबो जिनि ध्यानु
मिटी नियुनि अंदरि मां - अविद्या जो अभिमानु
तिनि खे श्री भग़वानु - सहिजे ई मइलुमु थियो!
१७—सूफियुनि वज़ायो सुरन्दो - अजु उथो आधीअ राति
सिक मंझां सद्रिरो करे - मू खे वेह्ो द्रिनाऊ द्राति
पी थियसि मुश्ताक़ - प्यालो प्रेम ख़ुमारि जो!
१८—प्यालो प्रेम ख़ुमारि जो - मू खे सतिगुरु प्यारियो
चाढ़े नशो नाम जो - द्रोधो अनुभउ जो ब्रारियो
द्रातर दर्शनु द्रेखारियो - अचो आत्मु देव जो!
१६—गंगा जल इशनान सां - पाप थ्यनि था नासु
रोग़ी मरीज़ दुखो पिणि - वञनि हकीमनि पासि
संत समागम हरी कथा - कटे चोरासी फासि
दासी थीउ न उदासु - रहु ईश्वर जे आसिरे!
२०—पाए ज्ञानु गुरनि जो - मिठे अंधेरो अज्ञानु
स्थिति रही अंदरि में - छद्रि मजायो अभिमानु
लहु आनन्दु अंदरि में - साखी थीउ सुजानु
दासी चड़िही निर्व्राण - अलखि पदु अवाचिबे!
२१—सच्चे सतिगुरु देव जी - महिमा केरु करे

वेद भी कथे वियां - कवि ग्रंथ भरे
कोई इन्हीअ सड़क ते - प्रेमी पंधु करे
दासो सिक धरे - पाए पार अपार जो!

२२—जो पीए प्यालो प्रेम जो - सो ई आ मस्तानु
अचे कीन उन्हीअ जे - अंदरि में अभिमानु
भुले कीन भ्रम में - कदहिं हू भगुवानु
धरे दिलि में ध्यानु - अठई पहिर अंदरि में!

२३—जेके आया सतिगुरु दरि ते - रखी पूरो वेसाहु
कूड़ि कमाईंनि कीनकी - रखनि सच्चो भाउ
रहनि वेपरवाहु - लुडनि बुडनि कीनकी!

२४—जे मयई ख्वाहिश खरीद जी-त सौदो करि सही,
पेही डिसु पाण में - लोचे लालु लही
वञेई दुखु लही-तुहिंजो पलउ पकिड़ींदो को नको!

२५—जे हुजेई खासि खरीद जी-त ब्रियनि खे कीन बुधाइ
धिरी पहिंजे घटि में - लंवि लालए सां लाइ
अहिड़ो पदु पाइ - जहिं सां पसीं प्रींअ खे!

२६—अमरु प्यालो जिनि पीतो - तहिं जगु खे जीतियो,
कटे कुधनि कर्मनि खे - अजबु रंग रतो,
रहे सदा मतो - हरदमि पहिंजे हाल में!

२७—पाऐ कफिनी नाम जी - द्रे होको हक़ संदो

भलो या मंदो-सभु सजुण जे साम्हूं!
२८—फक़ीरु बणी फिकरु मिटाइ - रखु न ग़ैर गुमानु
वञी पउ शरण संतनि जे - त मिटेईं अभिमानु
पाए पदु निर्बाण- वञी जोगु कमाइजि जगुत सां!
२९—जागी जपियो जिनि राम खे-दुख तिन्ही जा दूर थ्या
लगे लेपु न तिनि खे - जे आहिनि भरिया भरपूरि
कष्ट तिनि जा काफूरि-जे मिल्या महृद जिननि सां!
३०—पाए पर पखीअड़ा - उद्रिरी वञु आकाशु
जिते तुहिजा सुप्रीं - वञु उन्हनि जे पासि
थी दासनि जो दासु - जोगु कमाइजि जगुत सां!
३१—जे भाईं गुरुमुखु थियां - त वचनि गुरनि जा धारि
पहिजे वेही विजोद में-तूं ध्यानु धणीअ जो धारि
अहिड़ो करि का कारि - जहिं सां पसीं पाण खे!

"वन्दना"

१— सतिगुरु मूं निवर में - न को बुलु न को बुधि
मनु तनु वाणीअ सां - सदा रहां अशुद्धि
लालण लहु का सुधि - दीननि ते दया करियो!
२— महिर संदा हथिड़ा - शल रखी महिबु मूं ते
ज्ञाणी जूठि जगुत खे - रहां शल उते
शेवा करियां सिक सां - हुजनि शाल जिते

मनु कद्हिं न भटिके-वञी देरो करि रांवल देश में!

३– बख्शियो बूंदिं सां बाबल - पलक न थीमि परे
द्रिगी दुखु संसार जो - मुहिंजो द्रेलु द्रुरे
पसां दर्शनु तुहिंजो - मुहिंजो मनु ठरे
हाणे अचिजाईं काह करे-मेलो करि मिसकीन सां!

४– सभेई आमिरा छद्रे - आयसि तो दरि मां दातारि
बुधि आह ग़रीब जो - कंनु द्रेई करतारि
हाणे मिल मुहिंजा मनठारु -
मञु मिन्थ मां मिसकीन जी!

५– महिर करि मिसकीन ते-मुहिंजा मोहन मिठा मनठारु
दिल मां दुआ थी निकरे-करियां सच संदो सींगारु
आउं वञां बुलिहार - सतिगुरु तुहिंजे नाउं तां!

६– तो विन भांयां बाबला - धआ मिड़ेई धूड़ि
महिर करियो मिसकीन ते - आहियां मां मजबूर
थींदा दुखिरा दूर - जे दासी थियां तो दरि जी!

७– दुखियुनि जा दातार - द्रे दुखियुनि खे धीरु
दुख मेटीं दुखियुनि जा - आहीं पीरनि जो पीरु
अहिड़ो मीरनि जो मीरु - दुखी दीनु सहाइ थियो

८– अठई पहिर अंदर में - धरियां मां तुहिंजो ध्यानु
कोरे कटे कढी छद्रियां - अंदर मां अभिमानु

त नूरानो नूरां - गगन मन्डल में मां पसां!

९– उथंदे विहंदे अखियुनि में - रहे तुहिंजी जोति
साहिब सचा ब्रियो न द्रिसां-तूं सभ में ओति प्रोति
मुहिंजो अझो ओटि - तूं ही तूं मुहिंजा सतिगुरु!

१०–अठेई पहिर अंदरि में - ओरियां तोखे शाल
जोति जग्राए जीअ में - कयो तो आ कमालु
शल न भुलायां भालि - जे तो भुलाया बाबिला!

११–तन्दु करे बकिड़ी - द्राढो करे द्रोरि
वेही ओरियां ओर - मेलो कंदियसि महिबूब सां!

१२–बचपनि विञायमि खेलनि में - लधमि कान संभार
कयमि कमाई कीनको - जो द्रिसां तो दीदारु
हाणे जल्दी मिलु मनठारु-हींओं सुघिरी मूं पवे!

१३–दुखनि काटणि हारि - सतिगुरु दीन दयाल तूं
बुधि अर्जु ब्रान्हीअ जो - कनु द्रई करतारु
कटिजि मन एं तन जा - दुख दर्द आज़ारु
किरयसि अचो तो द्वार-ढकि निमाणी ढकिजि तूं!

१४–अथमि आश अंदरि में - मन मिलन मूं प्रीं
रातियां द्रींहां रहनि रूह में-खनु पलु न परे पियनि
जे द्रातरि दूर रहनि -
त मुहिंजा प्राण निकरियो वञनि!

१५–नैणनि में नूरु जे हुजे – त नशो रहे नाम जो
न त नूरु मिड़ेई कूड़ – जो वासाए विषयनि डे!
१६–निर्गुण निबुली आहियां – असुलो कांधि किनी
पियसि पमारे तुहिंजे – छदिजि, कीन छिनी
सतिगुरु टिन्हीं लोकनि में – आहीं धाहु गनी
डे भगिती भाव भिनी –
त थियां सुरही सरतियुनि विचमें!
१७–निर्गुण निबुली आहियां – निमाणी निधर
भेरो हिन ब्रान्हीअ जो – साईं सतर करि
सतिगुरु लोक टिन्हीं में – रखी नालि नजरि
धारो डुई धरि – त थियां सुरही सरतियुनि में!
१८–निर्गुण निबुली आहियां – असुलो ऐबि भरी
मालिक तुहिंजोअ महिर सां – बंदसि पारि तरी
धवे दासो कृपा करे – दिलि जो खोलि दरी
डे का झाति अरीं – त थियां सुरही सरतियुनि में!
१९–दर्दवन्दी दरि ते खड़ी – अजु पेई ब्राकारे
महिर करे मालिकु मूं ते – पल नैण खणी निहारे
हहे तीर तिखा मारे – जेके परिचो कराइनि पल्क में!
२०–दर्दवन्दी दरि ते खड़ी – हाणे पलि पलि पुकारे
जीउ बले थो जोश में – मूं खे सिक धणी सारे

अची प्रीतमु प्यारे - प्यालो प्रेम खुमारि जो!

२१–असुरु वेले उथी करे - वेही करि अभ्यासु
मनु मालिक खे डुई - करि कारजि पंहिजा रासि
बणिजी दासनि जो दासु-वञी शरणें पउ सतगुरुजे!

२२–आयसि तुंहिजे आसिरे - छडे ब्री सभु आस
दुखनि डूंहां दद जा - शल पवां प्रीं पासि
आहियां तुंहिजी दासि - भारी तोड़े कूड़ी महीं!

२३–दुखनि डूंहा दर्द जा - बुरे अंदरि में आगि
मेलो थिए महिबूब सां- मुंहिजी सुरत थिए सुजागु
वठी विषयनि खां वैरागु - शल पवां पासि प्रीं जे!

२४–असुरु वेले उथी करे - करि प्रभुअ खे पुकारि
महिर करियो मिसकीन ते-त वञानि सभु विकारि
रातियां डींहां रूह में - रहे तुंहिजी त पचारि
जीअं ब्रियो न करियां वीचारु -
रांवल वसे मुंहिजे रूह में!

२५–हाणे सहजे आयसि तोडे - सुहिणा सृजनहारि
ठाहे पायां हारु हथनि सां-तूं नेणि खणी त निहारि
ततलु हृदो ठारि-मुंहिजी लंवि लवि जीअं लालु थिए!

२६–जीअणु चाहीं जे जग में- त रहु हरदमि होशियारु
पाए पांदु गिचीअ में - त करि इहा अरिदासि

शल प्रीं कंदा पासि - कनि दाखिलु पहिजे देश में ।

२७–उथी असुर वेले - तूं जाग्री थीउ सुजागु
बुधिजि अनहद रागु - मुखु मिड़ेई माठि में!

२८–मुख मुंहिजे में मिस्रो - ओ रटियां पेई रामु
अठेई पहिर अदरि में - कयाऊं इहो अन्जामु
घरु त तुहिंजो आहे - वेग़म पुर जो धामु-
आउ पी प्यालो जामु-द्रम् डिजाइं दूरांहीं देश जो!

२९–मारे मनु मुवासि खे - थियां गोली दरि गुरुअ जे
सहिर करे मिसकीन ते - शल मुंहुंडो डेखारे
ततलु हृदो ठारे - पसां, पहिंजे प्रीअ खे!

३०– पातमि गेरूअ रता कपड़ा-मनु न कयुमि साफ़्
कीअं कंदो माफ़् - मंदायू मां मिसकीन जूं!

३१– मनाया जहिं मथरा-पर मनु मनायो कीन को
मथो मुनायो त छा थ्यो-पर मटियो न मन जो मानु
रखी न सुधि मुहाग्र जी- कीअ परचदो प्रभू पाण
रहंदसि जे अणज्राण-कीअं कामिलु मूसा सेल फंदो!

३२– जे कतीं तां कंव - अग्रियां तोरीदइ तिसा
सेर सद्राइजं कोनकी - सद्राइज हरदमि पाउ
अहिड़ो रखु भाउ-"शल आशिक पहिंजो मूं करनि"!

३३– मालिक मूं ते महिर करे-हाणे दम जी न ला

३९– तुहिंजी ओट दयाल-कंधु खणां कींअं कांध मां,
जहिड़ो तहिड़ो पुतिर जो - पीउ करे प्रतपालु
नंगु ढकिज पहिंजे नांव जो-द्रिसज न मुहिंजा अफाल
करूणा नध कृपाल - हथु रखिज महिर जो!
४०– आउ त घुरां अदलु-फजल घुरां थो फ़ौज गंज
खालो भगितीअ प्रेम खां - आहियां कमि अकुल
नर आधारन आधारु तूं - निबुलन जो तूं बलु
मति हीणीअ हलिचल-द्रिसिज न दिलि दरियाह तूं!
४१– चौधारी भरियल आहियां - ऐबनि में गुरू
नकी सावुण साण मूं - नकी निर्मल जलु
खर्च नकी अथमि खंभ जो - नकी ब्रांह बलु
भाल भुलाए भलि - नजर सा निर्मल कजाइ!
४२– बुडंदीअ खे करतार - बिरद सुवाणी पंहिजो
तिरकणि मां भी हथ ड्रेई- तार मझां तूं तारि
हथु रखिज कृपा संदो - अवगुण कीन निहारि
आहे तुहिंजो आधारु - न ब्रियो को आसिरो
४६– ज्ञाणी तो समर्थ - शरण अची सतगुरु पियसि
खोचे पहिंजे प्यार सां - हेत मझा रखु हेयु
पतत उधारन भई हरण - चवे हर ग्रंथ
सरीर रूपी रथ - सतगरु कढु कराह ।

४४— सत्गुरु अची अधीन जा- सुण तूं सद्दरा सुवाल
दिलि मांदी दर्शनु रे - द्रे दीदारु दयाल
महल मिलिकियतूं माल-घोरयां तुहिंजे नांव तां!

४५— सत्गुरु मूं अब्रोझ जो - वरायो वारो
जानि जिगर बिरह् वाहि में - साड़े थो साड़ो
हाणे द्वियोमि दूखारो - सीने अंदरि सेज ते!

७६— सत्गुरु तुहिंजे प्रेम जो - कहिड़ो करियां बयानु
कुसिजी विया केतिरा - मुहब्बत मंझि मैदान
ग़रक़ मंझि गुर ग्यान-रता रहनि लंव लीन थी!

४७— सत्गुरु तुहिंजे बिरह में - केई मरी थिया मांदा
पल पल पुकारनि पसण लाइ-नांहि विरह् खां वांदा
हरदम हेकांदा - चर्खो चोरीनि चित सां!

४८— हिन बंदीअ वेहोश जी - सत्गुरु सुणो पुकार
द्रोह् कया मूं केतिरा - वख़्शयो वख़्शण हार
नंगी पहिंजो नंग - सुञाणिज सरदार
व्राझ कयो ब्राझार- दासीअ ते का कुवं सां!

४९— खोटो खरा साईं - आहियां तुहिंजे आसिरे
द्रीं द्राण दद्दनि खे - बुखिया पियो त भरीं
हाणे मूं ते महिर करे- मलो कार मिसकीन सां.

५०— कवियमि कान कोद्रीअ जी-उणण उभो ई न थिए

वाझाइंदे वरिहय थिया-कीअं पहुचां पारि पिरींअ जे!

५१– साहिब तुहिंजे दर ते-थी देवी (दासी) झाझाए,
महिर करियो मिसकीन ते-खाली झोली भराए,
अहिड़ो वरकु वराए-रखी अखियूं अखियुनि में!

५२– सत्गुर कीन विसार - अवगुण हार अधीन खे,
आउं गुनाहनि में भरियल-तूं पंहिंजो बिरद संभारि,
शल हरदम हाजिर रहां- अची अव्हांजे दरिबारि
हाणे दम न थी हिकु धार-मतां रुअं देई रहिजो वञां!

५३– हिकु भूंध भाड़ो-बियो आहिन कहिरी कुन घणा
तो विन बियो मूं न समझे - सत्गुर सहारो
चानण नाहे चौतरफ - ऊंधहि अंधियारो
सिज जो उजियारो- करे सेघ मां कढु तूं!

५४– पाणी लहवारो - मुंखे वञिणो आ मथे
नकी सढ़ह आ साणु - न सूंहों सांधारो
नकी बुलु बांहं संदो - नकी ढोकरु कारो,
सवलीअ जो सहारो आरु मुहिंजो गुरू तो मथां!

५५– जाणी समर्थ तोखे- शरण-अची सत्गुर पियसि
खेंचे पंहिंजे प्यार सां - हेत मंझां रखु हथु
पतति उधारन भय हरनि - नालो चवे ग्रंथ
सरीर रूपी रथु - सत्गुर कढु कराह मां!

५६– तो बिन आहे कोनको- अलख मुहिंजो आसिरो,
ढकींदे तूं ढोलणा - शरण पईअ खे छो न,
त्रिलोकीअ में तो समान-ड्रिसिजे थो ब्रियो कोन,
कड्हिं भुलियल जो न-लेखो लछण जो कजाइं!

५७– दरु छड्रे दातार तुहिंजो - कहि दरि दाहीं थियां,
केरु बुधंदो तो बिनां - ग़रीबनि जो आवाजु
रखु अची तूं लाज, साधुनि ऐं संतनि संदी !

५८– एड्रा पाप भारी - जेड्रा मथे जा वार
ग़ुणे सघंदे कीनकी - ओ साइं सरजणहार
हाणे लाइ बंदीअ तां बार -
मां दासी तुहिंजे द्वार जी !

५९– बुछड़ी आउं वंदी - आहियां कमीणी केर
ड्रोरियम डूंगर केतिरा - केई गस ऐं घेर
मिलिया शेरऊं शेर-जिनि ड्रिठे आनन्द थियो!

६०– गेरब खे ग़रक़ु करे-वञी पउ शरण सतगुर जे
रखी हथ हिमथ जा - कंदुइ न कड्हिं परे
तोखे कंदो ओरे - भोरे भुलाइंदो कीनकी!

६१– अथई जे चाहु चित में - वञी प्रभूअ सां परिचु
पइसो पाई ना लग़े - ना को थिए खर्चु
पाइ पलव में सचु-तं सतगुर साम्हूं स्ततु थी !

६२– प्रभू तुहिंजे प्रेम में – मां हरिदमि संस्तानु
द्दे दासीअ खे दानु– मतां सिकंदे ई मरी वञां–!

"रमिज़"

१– सतगुर तुहिंजे दर्शन लाइ-रहां पल पल में परेशानु
महिर करे मिसकीन ते – द्दियो को सचो दानु
पी थिया परवानु – मालिक तुंहिजीअ मौज में!

२– दिलि थी दिलबर लाइ-मुंहिजी दमि दमि दांहं करे
कद्दहिं मिलंदियसि महिबूब सां–
मुंहिजी रग रग आहूं भरे
माउ बु ठै पेर भरे–मेलो करि मिसकीन सां!

३– बाउ त ओरियूं पाणमें–मुंहिजा महिब मिठा मनठार
रग रूअनि तो लाइ–पल पल करियां पुकार
हाणे दर्शन द्देई दिलि ठारि–
न त जीउ जलाईंदुसि जोश में!!

४– अठई पहिर अंदर में – तूं ओरिज अलख खे
कीन विञाइज हिक घड़ी–नकी विञाइज पलिक
दिलबर ढकीदइ ढक-ओखीअ वेल मची करे!!

५– विही तन मन पे – करि द्दहो वीचारु
मारे मनु मुवास खे – ततलु हिरदो ठारि
द्दीओ द्दीदइ ग्यान जो – मेऊ अंदरि निहारि

अहिड़ो करि तूं कारि-दाखुल कंदइ पहिंजे देस में!
६– सतगुर तुहिंजोअ सिक में-मां मरी थियसि मोग़ी
अथमि उमेद अंदर में - त जाग़ाइंदो जोग़ी
आहियूं रोग़ी तोड़े भोग़ी-प्रेम ड्रुई कंदो पहिंजो!
७– खपेई त जे वैरागु - त वठु वैराग़ जी वाट
घिरी पहिंजे घट में-तूं ग़ोल्हि जोग़ियुनि जा घाट
हाणे ठाहे अंदरि ठाति- त पसीं पहिंजो पाण खे!
८– कढी कूड़ कपटु - वेही ड्रिसु विंजोद में,
कीअं सज्रण तुहिंजे साम्हूं - खिलंदो खेरु करे,
मांदो आ मोहन तो लाइ - पियो सिक मां सदु करे,
ड्रिसु दिलि जो दरु खोले-होति त तुहिंजे हंज में!
९– ओरि अंदरि इएं - जीअं वज्रे तम्बूरे तार,
वठी वाग़ूं वारिस जूं - तूं वेहो नेणें निहारि,
ड्रिसी पहिंजो पाणखे - तूं गुझ मंझि गुज़ारि,
सुहिणी सच्ची दरिब्रारि - आहे तुहिंजे अंदरि में!
१०–छो पछाड़ीं पाणखे – मोड़हु मुकामनि में,
जिते न पवंदइ पाछो – नकी मिलंदइ थाऊं,
पुछी पहु प्रीअ ज़ा – लोचे ड्रिसु लक़ाउ,
पोइ झटि चवंदइ आउ, ख़ुशि थी विहूं खट ते!
११–सुञाणे सच्चा संत - जिनि पातो पेरु हिन पुर में

प्रीत जिनि जी रीति सा - सांढे सुहिणा थियनि
उहे था अघनि - जिनि रीभायो राम खे!

१२–'राम राम' हरिको चवे - ठगु ठाकुर ऐं चोर
पढ़शी जिनि गुरनार ते - लाताऊं गजिगोड़
इंद्रियूं तिनि अंदरि कयूं - मतो महब्बती शोर
आयो उते मन मोहन मोर-टलन्दो पहिंजे ठोर सां!

१३–अथई मझि महल जे - तूं ब्राहिरि कीन ब्राझाइ
वठी कुंजी कुरब जी - तूं दरि दिलि जो लाहि
वेही अदरि वाझाइ - कीअं रांवल करे थो रामरी!

१४–मवें सजुग सामूं अचनि – पर न फुंडे मूं मनु
पर जे दुश्मन काह कनि – त बि न लुद्रे मूं मंनु
अहिड़ो मनु वदनु–जो वजर खां वधि वाका करे!

१५-हकल द्रेई होति – थो तोखे ललिकारे
हणी नगारो नींहं जो – थो नाधु मिवारे
द्रीओ अंदरि ब्रारे – पसाए जोति प्रींअ जी!

१६–होति तुहिंजे हृदे में–थो करे हर हर हुबिकारि
उथी द्रीओ ब्रारि – सुतो थी सुम्ह सेज तें!

१७–घटि घटि मे गोबिंद अथई–रग रग में तुहिंजे रामु
पलक पलक में पमु प्रीअ खे - अथई इहो अन्जामु
पहुचाइंदो घर धामु - देरि न लाये दमि जी!

२३–उथी आधीअ राति जो - तूं ग़ोल्हु ग़िली वेही,
अथई तुहिंजे ओदि्रो - तोखे कलि केही
झाणे डूंगर डेही, वञु मुल्हों महांगो सुप्रीं!

२४–मिलणु चाहीं महिबूब सां - त प्रेम पोशाकूं पाइ
धिरी पहिंजे घटि में - ब्राहिर कोन वाझाइ
आयलु वञु न विसाइ-मतां पोइ पवेई पछिताइणो!

२५–हरिको करे वाखाणि - को अंदिरां त को ब्राहिरां
धिरी पहिंजे घटि में - को झाती जिगर में पाइ
अहिड़ी लंवि लाइ-जो मोटी मोटे कोनकी!

२६–अंदरि आहुता जिनि - लगो डोहं राति श्री
रड़नि एं रुअनि - ब्राहिर ब्राफ न कनि
ग़ोल्हियो प्या ग़ोल्हनि - पहिंजे अल्हिएं पाणखे!

२७–बुधो त बुधायांव - हिक कहाणी कामिल सदी
काहे आयो कुर्ब सां - महब्बत सदो मणी
पियसि आउं वणी - दासी दासनि संदी!

२८–जे वेठो आहीं दरियाह ते - वञु कंधी किनारो
जे पहुचिणो अथई पारि- त पकिरि मलाह पनारो
रखु पेरु प्रेम सां - वञु साहिबु महारो
वही तिखी वीर धो - आहे सागरु उभारो
कन ककर तहिं में घणां - आहे [illegible]

पाणेही प्यारो - पहुचाइंदो पारि द्रे!

२९–धरतीअ जहिड़ो धीरजि सिखु-संतनि जीयां सच्चाई
जे आयो आहीं जगुत में - त सफिली करि कमाई
छद्रे लाफ अजाई - घिरि महब्बत जे मैदान में!

३०–माणि फक़ीरा - मौज मालिक संदी
घनु लाइजि ध्यान में - ब्रिया कमि करे फिटा
केई रंग द्रिठा - आशिक़न जी त अड़ह में!

३१–ज्ञान विवेक वीचारि जा - ब्रुधिजाइं पावा चारि
पाए पदु अपार - मेलो करि मिसकीन सां!

३२–वठी वाट वैराग्र जी - छद्रि विषयनि जा वीचार
को खाधो, की पातुइ - के कयई वीचार
पाए आनन्दु अपार - पहुचिजि प्रेम नगर में!

३३–ज्ञानु बताऐ चुपि करि - चपि न चोरि
कढु न ब्राफ़ ब्राहिर - अंदरि वेहो ओरि
स्मरणी नाम जी सोरि - न त व्रतो वेंदव विखरी!

३४–जे चाहीं जीअरो हुजां - त मन पहिंजे खे मुन्ड
खोले खुशीअ सां ग्रढि - घिरी पउ तूं घाट में!

"बहार"

१– आई मुन्द बहार जी-अजु तनु मनु थियो गुलिज़ारु
अखि्यूं रखो रहिबर में - ब्रो करियां न पचारि
लंवि लवि मभि सतार - हाकमु संदी होंग जी!
२– आई मुन्द बहार जी-खिरी गुलफूल थिया गुलिज़ारु
चाढियाऊं नशो नाम जो - थो हूदे में हुब्रिकारि
ड्रिमां नेण भरे करे - थियो प्रीतम जो दीदारु
थो माजनि जो झनकारि-वगो वाजो वहिदत जो! !
३– आई मुन्द बहार जी - थी हूदे में हुब्रिकारि
पसण लाइ प्रीअ जे - कयां कोयल जीयां कूकारि
मिलु मोहन मिठा मनठारु -
तोखे लाइ ढ्रियां पहिंजे जीअ में!
४– आई मुन्द बहार जी - अजु वरियो मुंहिजो भागु
ड्रेई इशारो आत्मु जो - मूंखे सतिगुरु कयो सुजागु
चयाऊं ग्रोल्हे लहु पहिंजो मागु-छदे आलस ऊंघ खे!
५– आई मुन्द बहार जी-टिरो गुल फुल थिया गुलिज़ारु
करे दर्शनु दाता जो - खुशि थिया बुढा ब्रार
आउ वञां ब्रलिहार - सतिगुरु तुंहिंजे नाउं तां! !
६– आई मुन्द बहार जी - थी रग रग में राहत
बुधी मुरली मोहन जी - डि्ठो सूंहं भरो सूरत

लग्री हींअं मंझि हैरत -

जहिंजो चइ वांगे चमिकारु थियो!

७– आई मुन्द बहार जो - अज्ञु फग्रुण फूलारियो
चमन में चांडाणि थी - मिल्यो सतिगुरु सूंहारो
वचननि जी वर्खा करे - जहिं मनगो आ ठारियो
थियो लायो सजायो - मेलो थियो महिबूब सां !

८– आई मुन्द बहार जो - थी वेहदि बहारी
गुल फुल बाग़ बहार थिया - चढ़ी खूबु ख़ुमारी
सुका वण सावा थिया - खुली वेहदि जी बारी
सतिगुरु कई सारी - सुवाली खाली ना वरे!

९– आई मुन्द बहार जो - गुल फुल थिया गुलिजारु
वही नदी पिये खीर जी - कइंसरि मझि अपारु
दे टुब्रिकी को टोब्रो वणी - चढ़ी ख़ुबु ख़ुमार
को पेपे पीअण हारि-हिति हाजति नाहे हीणनि जी!

१०–आई मुन्द बहार जी - थी हृदे में हुब्रिकारि
गुलु गुलाबी दिलि सदो-अज़ु खिड़ी थियो गुलिजारु
जहिंजी खुश्बुइ आहे अपार -

मुंहिजो लंवि लवि सतिगुरु लाल कईं !

११–आई मुन्द बहार जी - कई गुलनि गुलिज़ारी
टिड़ी बाग़ बहार थिया- खेली होलो गिरधारी

भरे पिचकारी - मूंखे प्रीतम हंई प्यार मां!!

१२–आई मुंद बहार जो - फगुण फूलारियो
अठई पहिर अंदरि में - वजे नीहं जो नग़ारो
डि्सो अजबु नजारो-मुहिजो मेलो थियो महिबूब सां!

१३–जेके खाइनि मेवा हिन बाग़ जा-से रहनि बाग बहार
मस्तु रहनि से मौज में - चढ़ी नैणनि खुमारि-
से त दाता जे दरिबारि-दाखिल थिया ग्रान्हा वणी!

१४–अठई पहिर अंदरि में - करियां दिलबर जो दीदारु
वेही पहिंजे विजोद मे - डि्सां चेतन जो चमत्कारु
अहिड़ो अचे त बहार - जो मुश्कां फुश्कां कीनकी!

१५–आई मुन्द बहार जी - कयो सतिगुरु मूं में वासु
पेही डि्ठो मूं पाणमें - प्रीतम जो प्रकाशु
भ्रम थिया नासु - लॅवि लवि मुहिजी लालु थी!

१६–आई मुन्द बहार जी - कयो सतिगुरु इशारो
कयाईं अखियूं अंदरि करे - डि्सु अनुभउ नजारो-
कराए आतमु दीदारो -
मूंखे दाखिल कयाउं पहिंजे देश में!

८- सतिगुरु तुहिंजे दर ते - अचनि सभु जाति
हिन्दू मुसिलिम सिख ईसाई-ब्रार बुढल मर्द एं मा
लालण अघायूं - वेनितियूं त अधीननि जूं
९- केद्री करियां वद्राई - मां त सतिगुरु देव जं
आत्मक विद्या द्रेई - जहिं अविद्या मिटाई
मनु मन्दरु रोशनु थियो - रही न कंधाही
दासी ममाई - सुरत सदा सरूप में !
१०- दाता तुहिंजे दर ते - जो रखे पुखतो पेरु
पोइते निहारे कोनकी - बणी शेरनि जो शेरु
उते अची मांझि सवेर - नगु सुञाणे पहिंजो !
११- सतिगुरु मुहिंजा मुहिणा-हाणे ब्रारि अंदरि द्रीओ
अचो पाइ लीओ-जो अवद्रा अंदहि उद्रामी वञे !
१२- सतिगुरु मुहिंजा मुहिणा-तोतां तनु मनु धनु कुर्बा-
शन जपियां तुहिंजो नांउ-ब्राझ कजाइ ब्रान्हीअ ते
- पिए पुछायमि तो लाइ - घूंघर घटियूं गांव
अची पहुतसि थांव-आजी थियसि दुखनि खां!
मिक त सतिगुरु मुहिणा - रग रग में आहे
इहो दर्दु दिलि जो - केरु सघे लाहे
कहिंखे ताकत नाहे:रुग्रो दया करि दयाल त.

२६- सतिगुरु पहिंजे देश में - करि शेवा में मन्ज़ूर
भाव भग्तीअ जो दानु डेई -
करि भग्तीअ में भरिपूर
आहीं नूरनि जो नूर -
करि आसणु मुहिंजे अखिड़िनि में !

२७- तूं सज्रणु तूं सुप्रीं - तूं पीरनि जो पीरु
खपरु खणी आयुसि तुहिंजे दर ते-
डे भिख्या, करि न दिलिगीरु
मोटी वींदियसि कीनकी - ओ मीरनि जा मीर
कहिड़ो तूं आ फ़क़ीरु-
तूं त राजा आं मुहिंजे राज्र जो !

२८- सतिगुरु मुहिंजो सुहिणो-आहे सदा परि उपकारी
खाए खाराए जगत खे - आहे सदा सुख कारी
अहिड़ो भगतनि हितकारी-मिलियो पूरब जन्म सां!

२८- डिठमि जोगी जोग जा - डसियाऊं जुगिती ठाहे
वेही डिसु विजूद में - झाती जिगिरु पाए
लालणु थो लिखाए- अजबु जोति अंदर जी !

२९- जोगी डिठमि जोग जा - अंदरि पहिंजे पेही
डियनि डाणि डातार - शल वठां वेही
साहिबु सनेही - मूंसां गडिया सुप्री !

پوک پڇائي راس ڪيا - اهي ڪم ڪياڪرتار
آنءَ وڃان ٻلهار - جنهن ڪارج سڀ راس ڪيا!
٢١- ستگر تنهنجيءَ جوت ۾ - آهي جهلڪ الاهي
سورج چنڊ چاهي ڪرن - ڪيتري روشنائي
پرلالڻ تنهنجي لالائي. آنڌرن ڪي اکريون ڏئي!
٢٢- ستگر جي اکرين ۾ - آهي عشق الاهي
جنهن آهي اک آڙائي -
تنهنڪي سانڍي پنهنجي ساهه ۾!
٢٣- ستگر ڏني آسٽي - ويهي ڪر اپياس
ماري من مواس کي - ٻڻبي داسن داس
ڪري ڪرپا ڪامل خاص -
داخل ڪندو پنهنجي ديس ۾!
٢٤- ستگر جي نام ۾ - آهي طاقت الاهي
جيي جوسڪ سچيءَ سان - ڪيڏي بيائي دائي
جو ڪري سچي ڪمائي -
تنهن کي داخل ڪندا پنهنجي ديس ۾!
٢٥- ستگر منهنجو سهڻو - جيئن گنگا جو جل
مون نماڻيءَ نبل کي - ڏي ٿو سائين ٻل
آهي سيتل ۽ نرمل -
منهنجو ستگر آهي سرتيون! منهنجو ستگرو

١٥- سڪ نہ ستگر سهڻا - رڳ رڳ ۾ آهي
اِهو درد دل جو - ڪير سگهي لاهي
ڪنهن کي طاقت آهي - رڳو دیا ڪر دیال تون!
١٦- ستگر منهنجا سهڻا - آهين هيرن موتين جي کاڻ
آن ۾ آهيان اڻڄاڻ - پيري پلؤ ڏي پيارا مان!
١٧- جيو جنت پڪي پنڇي - ڪيئن ٿي ناٿ نماڻا
اچي تنهنجي در تي - سڀئي وڪاڻا
چڏي سڀ ماڻا - نمي پيا تو در تي!
١٨- ڇڏي در تو داد لا - ڪنهن در داتهي ٿيان
سڄڻ تو ڪانسواءِ - ڏسان نہ در پيا
ڪاپت ڪيري اندر مان - تو پنڃئي کڻي ڪيا
سڀ تهي تو در پيا - پلو برو نہ ڏسان ڪو!
١٩- اَنڌرا اچن تو در تي - وري تندرا پيا ٿين
ڏني مندرن کي معافي تو - سڀ جا غم لهن
سيئي جيو اچن - ستگر تنهنجي در تي!
٢٠- کهڙي ڳالهہ ڪريان - ستگر ديو پڳوان جي
اَنڌرن کي اکريون ڏئي - ڏئي نبلن کي بل
آهڙو دانا جو در - جو سوالي خالي نہ وڃي!
٢١- اُپري سلا ساوا ٿيا - ڪاڻ آئي جهاز
ناهي گولا گيان جا - گروءَ هنيا هڪوار

٧- ستگر تنهنجي در تي - آيا سوين سوالي
ويندو ڏنو ڪين ڪي - تو در تان خالي
لالڻ تنهنجي لالي - ڏسي هرڪو حيران ٿيو!
٨- ستگر تنهنجي در تي - آچن سڀ ذاتيون
هندو مسلم سک عيسائي - پار پڊل مرد ۽ مايون
لالڻ آگهايون - وينتيون ٿم اڏ ينن جون!
٩- ڪيڏي ڪريان وڏائي - مان تہ ستگر ديو جي
آتمڪ وديا ڏيئي - جنهن اوديا مٽائي
من مندر روشن ٿيو - رهي نہ اونداهي
داسي سمائي - سرت سدا سروپ ۾!
١٠- داتا تنهنجي در تي - جو رکي پختو پير
پورتي نهاري ڪبنڪي - ٻٽي شيرن جو شير
آئي آچي سانجهہ سوير - ننگ سڀائي پنهنجو
١١- ستگر منهنجا سهڻا - هاڻي پار اندر ڏيکو
آچي پاء ليکو - جو اوديا اونڌ ۽ اڏامي وڃي!
١٢- ستگر منهنجا سهڻا - تو تان تن من ڌن قربان
ٿل جيپيان تنهنجو نان ۽ -
پاچهہ ڪنجاڻ ۽ پانهي ۽ تي !
١٣- ٻلي ٻچاير ٿو لاء - گهو نگهر گهٽڙيون گاڻو
ٿانو - آچي ٿيس دکن کان !

١١- آئي مند بهار جي - ڪئي گلن گلزاري
ٽڙي باغ بهار ٿيا - کيلي هولي گرداري
پري پڇڪاري - مونکي پريتم هنئي پيار مان!!
١٢- آئي مند بهار جي - ڏڳڻ ڏولاريو
انهي بهر اندر ۾ - وڃي نيڻن جو نظارو
ڏسي عجب نظارو -
منهنجو ميلو ٿيو محبوب سان !!
١٣- جيڪي ڪائن ميواهن باغ جا - سي رهن باغ بهار،
مست رهن سي مؤج ۾ - چڙهي نيڻن خمار،
سي تہ داتا جي دربار - داخل ٿيا پانها پٽي!
١٤- انهي بهر اندر ۾ - ڪريان دلبر جو ديدار
ويهي پنهنجي وجود ۾ - ڏسان چيتن جو چمتڪار
اهڙي آچي تہ بهار جو مشڪان ڪشڪان ڪينڪي!
١٥- آئي مند بهار جي - ڪيو ستگر مون ۾ واس
پيهي ڏٺو مون پاڻ ۾ - پريتم جو پرڪاش
پرم ٿيا سڀ ناس - لنو لنو منهنجي لال ٿي!
١٦- آئي مند بهار جي - ڪيو ستگر اِشارو
چياء اکيون اندر ڪري - ڏس آئينہ نظارو
ڪرائي آتم ديدارو -
زنڪي داخل ڪيائون پنهنجي ديش ۾!

ڪن ڪکر تنهن ۾ گهٽا- آهي اونده اند يارو
پاڻيهي پيارو - پهچائيندو پار ڏي!

٢٨- ڏرڻيءَ جهڙ و ڏيرج سڪ- سنتن جيان سچائي
جي آيو آهين جڳت ۾ - ته سڦلي ڪر ڪمائي
چڏي لاڦ اجائي- گهر محبت جي ميدان ۾!

٢٩- ماڻ فقيرا - موج مالڪ سندي
ڏن لائج ڏيان ۾ - پيا ڪم ڪري ڦٽا
ڪيئي رنگ ڏٺا - عاشقن جي نه آڙاه ۾!

٣٠- گيان وويڪ ويچار جا - ٻڌجانءِ پاوا چار
پائي پد اپار - ميلو ڪر محبوب سان!

٣١- وٺي واٽ وئراڳ جي- ڇڏ وشين جا ويچار
ڪي ڪاڏء ، ڪي پاڻٽ- ڪي ڪيئڻ وهنوار
پائي آنند اپار - پهچج پريم نگر ۾!

٣٢- گيان بناڻي چپ ڪر- چپ نه چور
ڪي نه ٻاڦ ٻاهر - اندر ويهي اور
سمرڻي نام جي سور- نه ته ورڻي ويندو وڪري!

٣٣- جي چاهين جيئڻ و هجان -
نه من پنهنجي ڪي مذب
کولي خوشيءَ سان ٻنڌي- گهري پؤ ڏون گهاٽ ۾!

وٺي ڳروءِ ڪان ڳيان- لوڇي لهه لوُن لال ڳي!
٢٣- اُٺي آڏيءَ رات جو- لوُن ڳولهه ڳلي ويهي،
اُٺي ڪنهنجي اوڏرو- لوڪي ڪل ڪيهي،
هاٺي ڏونگر ڏيهي، وٺ ملهٽون مهانگو سپرين!
٢٤- ملڻ چاهين محبوب سان- ته پريم پوشاڪون پاءِ
ڳهري پنهنجي ڳهٽ ۾- باهر ڪين واڄاءِ
آيل وجهه نه وڃاءِ- متان پوءِ پوئتي پڇتائڻو!
٢٥- هرڪوڪريوا ڪاڻ- ڪو اندران ته ڪو باهران
ڳهري پنهنجي ڳهٽ ۾- ڪوجهاڳي جگر ۾ پائي
اهڙي لنو لائي- جو موٽي موٽي ڪينڪي!
٢٦- اندر آهوڙي جن- لڳي ڏينهن رات ٿي
رڙن ۽ روئن- باهر ٻاڦ نه ڪن
ڳولهيو پيا ڳولهن- پنهنجي اڪٽين پاٽڪي!
٢٧- ٻڌ و ته ٻڌايانو- هڪ ڪهاڻي ڪامل سنڌي
ڪاهي آيو قرب سان- محبت سنڌي مٽي
پيس آنءَ ٻٽي- داسي داسن سنڌي!
٢٧- جي وينو آهين درياهه ڪي- وٺ ڪنڌي ڪنارو
جي ڀهچڻو اُٺي پار- ته پڪر ملاح پنارو
رکــ پير پريم سان- وٺ صاحب سهارو
وهي ٽڪي وير ٿي- آهي ساڳر اُپارو

أنئي پهر اندر ۾ شل وسي منهنجو ڪرتار
ڪريان پل پل ۾ ٿ پڪار
شل نينهن نباهيان ناٿ سان!
١٩- أنئي پهر نت نيم سان- ويهي ڪريان ويچار
تن کي بڻائي تنبورو- تاهيان رڳن کي تار
پيهي ٿسان پاڻ ۾- پنهنجي دوست جو ديدار
هلي داتاجي دربار-ميلو ڪريان محبوب سان!
٢٠- قائم رهي پنهنجي ڌرم ٿي-
جيئن رکان پختو پير
مچ ماڻگر آهن گهڻا - بيا باهڻ وارا ڍير
هڪ سنگر آهي شمشير
جنهنجو آڌر آهي اڏين کي!
٢١- سڪ شرڌا سان اچي پوان - ستگر جي شرڻار
من کي ماري مٺي ڪري-
هڪ ڪريان پريوء سان پيار
تڏهن صاحب ڪندو سويڪار-
داخل ڪندو پنهنجي ديش ۾!
٢٢- اول أنڪي سنان ڪر جپ پريوء جو دان
پوء پوجا پاٺ ڪري- ڪر سمرڻ ۽ ڌيان

اِندر يون تن اندر ڪيون- متو معبتي شور
آيو آئي من موهن مور- ٽلندو پنهنجي تورسان!

١٣- اِنڪي محبه محل جي- ٽون باهر ڪين واجهه
وٺي ڪنهجي ٿرب جي-ٽون در دل جو لاهه
ويهي الدر واجهه ڪيئن رانول ڪريٿو راءِ!

١٤- سوين سجڻ ساجهون اچن-پرنه ڏندي مون من
پرجي ددمن ڪاهه ڪن- ته برنه لڏي مون من
اهڙو من بدن- جو وجر ڪان وڌ واڪا ڪري!

١٥- هڪل ڏيئي هوت - ٿو ٿوڪي للڪاري
هٿي نقارو نيئهن جو - ٿو ناٿ نواري
ڏيئو اند ر باري- پساٽي جوت پرينءَ جي!

١٦- هوت ٿنهنجي هردي ۾- ٿوڪري هر هبڪار
اُٿي ڏيٿرو پار- سڪي ٿي سمه سيڄ ٽي

١٧- گهٽ گهٽ ۾ گوبند اِنڪي-
رڳ- رڳ- ۾ ٿنهنجي
پلڪ پلڪ ۾ پس پرينءَ کي- اِنڪي اهو انج
پهچائيند و ڏ ر ٿام- ديرنه لائي دم جي

١٨- نيم سان اچي ستيگر د ر ٿي-
نيم سان ڪريان دي

۳- آءُ نہ اوريون پاڻ ۾- منهنجا محب مٺا منٺار
رڳون روئن تو لاءِ - پل پل ڪريان پڪار
هاڻي درشن ڏيئي دل ٺار-
نہ تہ جيءُ جلائيندس جوش ۾!!

۴- انئي ٻهر اندر ۾- تون اورج السڪ کي
ڪين وڃائج هڪ گهڙي- نڪي وڃائج پلڪ
دلبر ڏيکيندءِ ڏيک - اڱکيءَ ويلاڇي ڪري!!

۵- ويهي تن من ۾ - ڪر ايهو وچار
ماري من مواس کي - ٽئل هردو ٺار
ڏيئو ڏيندءِ گيان جو- ويهي اندر نهار
اهڙي ڪر تون ڪار-
داخل ڪندءِ پنهنجي ديس ۾!

۶- ستگر تنهنجيءَ سڪ ۾- مان مري ٿيس موڳي
اٿم اُميد اندر ۾ - تہ جاڳائيندو جوڳي
آهيون روڳي تو ڄي ڀوڳي -
پريم ڏيئي ڪندو پانهنجو!

۷- کپيئي تہ جي ونراڳ - تہ وڃ ونراڳ جي واٽ
گهري پنهنجي گهٽ ۾ -
تون ڳولہ جوڳين جا گهاٽ

٥٥- جاڻين سورت ٿوکي- شوڻ اچي ستگرپيس
کينچي پنهنجي پيار سان -
هيٺ منجهان رکٽ هٿ
پٽٽ اُڌارن پئي هرن - نالو چوي گرنٿ
سرير رُوبي رٿ- ستگر کيو ڪراهه مان!
٥٦- توبن آهي کونه کو - الک منهنجو آسرو،
ڏکيندين ڏون ڏولٺا- شوڻ پئيءَ کي چونه،
ترلوکيءَ ۾ تو سمان- ڏسجي ٿو بيو کونه،
ڪڏهن پليلجونه - ليکو لڇڻ جو ڪجانءِ!
٥٧- درچڏي داتار تنهنجو- ڪنهن در ڏانهين ٿيان
ڪير ٻڌندو تو بنان - غريبن جو آواز
رک اچي ڏون لاج- ساڌن ۽ سنتن سندي!
٥٨- ايڏا پاپ ياري - جيڏا مٿي جا وار
ڳٽي سگهلدين ڪينکي- اوسائين سرجڻهار
هاٿي لاء بنديءَ تان بار -
مان داسي تنهنجي دوار جي!
٥٩- بچري آنءَ بندي- آهيان ڪميٽي ڪير
ڏوريم ڏونگر ڪيترا- ڪيئي گس ۽ گهير
مليا شيرئون شير - جن ڏنئي آنند ٿيو!

واڄائيندي ورهيه ٿيا -
ڪيڏن پهچان پار پرينءَ جي !

٥١- صاحب تنهنجي در تي -
ٿي ديوي (داسي) باڏائي ،
صرڪر ديو مسڪين تي- خالي جهولي پرائي،
اهڙو ورق ورائي- رکي اکيون اکين ۾!

٥٢- ستگر ڪين وسار - اوڳڻ هار اڏ ين کي ،
آنءُ گناهن ۾ پيريل- تون پنهنجو برڌ سنڀار،
شل هردم حاضر رهان- اچي اوهانجي دربار
هاڻي دم نه هڪ ٿي ڏار-
مٿان روئندي ئي رهجي وڃان!

٥٣- هڪ پوندڏ پاڙو- ٻيو آهن ٿوري ڪن گهڻا
ٿو بن ٻيو مون نه سمجهي - ستگر سهارو
چانڻ ناهي چوطرف - اونڌه آنڌيارو
سچ جو اُجيارو- ڪري سيگهه مانکي تون!

٥٤- ٻساٽي لهوارو - مونکي وڃڻو آ مٿي
نکي سڙه آ ساڻ - نـو سڱ نهون ساڏارو
نکي ٻل ٻانهن سندو- نکي ڏوڪر ڪارو،
سکڻيءَ جو سهارو- بار منهنجو ڳرو تو مٿان!

دل ماندي درشن ري - ڏي ديدار ديال
محل ملڪيتون مال-گھوريان تنهنجي ناٿ تان!
۴۵- ستگر مون اٻوجھ جو - ورايو وارو
جان جگر برھ باھ ۾ ساڙي ٿو ساڙو
ھاٿي ڏيوم ڏيکارو- سيني اندر سيڄ لئي!
۴۶- ستگر تنهنجي پريم جو- ڪھڙو ڪريان بيان
ڪنهن ڪيا ڪيترا- محبت منجھ ميدان
غرق منجھ گرگيان- رتا رھن لنولين ٿي!
۴۷- ستگر تنهنجي برھ ۾ ڪيئي مري ٿيا ماندا
پل پل پڪارن پسڻ لاءِ- ناهن بره ڪان واندا
ھردم هيڪاندا- چرخو چورين چت سان!
۴۸- هن بندي بيهوش جي- ستگر سٹو پڪار
ڏوھ ڪيا مون ڪيترا- بخشيو بخشڻ ھار
ننگي پنهنجو ننگ - سيائج سردار
ٻاجھ ڪيو ٻاجھار- داسيءَ لئي ڪا قرب سان!
۴۹- ڪوئي ڪري سائين - آهيان تنهنجي آسري
ڏين ڏاڻ ڏڏن ڪي - بکيا پيو نه پرين
ھاٿي مونتي مهر ڪري- ميلو ڪر مسڪين سان!
۵۰- ڪتيم ڪانه ڪوڏيءَ جي- اٽڻ اُپوائي نه تئي

ڪروٿا نڌ ڪرپال - هٿ رکج مهر جو!
آنڌ نہ گهران عدل - فضل گهران ٿي فوج گنج
خالي پڳڻيءَ پريم ڪان - آهيان ڪم عقل
ڏر آڌارن آڌار ڏون - نيان جو ڏون ٻل
مٺ هيڻيءَ هلچل - ڏسج نہ دل درياهہ ڏون!

۱- چؤڏاري پريل آهيان - عيبن ۾ گروُ
نڪي صابڻ ساڻ مون - نڪي نرمل جل
خرچ نڪي اٽم ڪنب جو نڪي بانهن ٻل
پال پلائي پل - نظر سان نرمل ڪجانءِ!

۴۲- بڌ نديءَ ڪي ڪرتار - برڌ سڃاڻي پانهنجو
ٽوڪڻ مان پيهٽ ڏيڻي - ٽار منجهان ڏون ٽار
هٿ رکج ڪرپا سندو - اوگڻ ڪين نها
آهي ڪنهنجو آڌار - نہ پيو ڪو آسرو

۴۳- جاڏي ڏو سمرٿ - شرڻ اچي ستگر پيس
ڪينجي پنهنجي پيار سان -
هيٺ منجهان رکي هٿ
پٽٽ اُڌارن پڻي هرڻ - چوي هرگرنٿ
سرير روُپي رٿ - ستگر ڪڍ ڪراهہ مان!

۴۴- ستگر اچي آڏين جا - سڻ ڏون سڌرا سوال

آهي پڙ رو برماڻ
وچن ٿنهنجو ويدن ۾ - مون ڪرين!
مهر ڪريجي هاڻ ترپل ۾ پرچو
ستگر ڏي نت دان - داسن پنهنجن ڪي،
رڌ سڌ مونکي نا کپي - نڪو عيش سامان
نڪي عهد و ۽ عزت - نڪي ڏن سنتان،
درشن جو ڏي دان - گهران ٿنهنجي دوار تان!
٣٧- مون جهڙا ٿو وٽ - سوين هزارين لک
هڪ پي آهي ڪون ڪو - ٿو جهڙو مونوٽ
باجهارا ٿون باجهه جو - ڪٽي دوارو پٽ
ڪليپ من مونڪٽ - دک وڇوڙو دور ٿئي!
٣٨- نڪي مونوٽ ڏن - نڪي مونهن بل بڌي،
نڪي آ شپ گڻ - ۾ ڪيم وس من،
پتت اڌارن ستگرو - جي ٿئين ٿون پرسن
دلبر دويه درشن - ڏيل ادر هرد ۾ ڏسان!
٣٩- ٿنهنجي اوٽ ديال - ڪانڌ مان،
ڪنڌ ڪٽان ڪيئن پرٽپال
جهڙي ٿهڙي پترجي - بي ڪري
ننگ يڪج پنهنجي نانءُ جو -
ڏسج نه منهنجا افا

٣٠- پاڻ آبرو رتا ڪپڙا - من نہ ڪيم صاف
ڪيئن ڪندو معاف -
منڊايون مان مسڪين جون !

٣١- منايا جنھن مٿرا - پر من منايو ڪين ڪي
مٿو منايو تہ ڇا ٿيو - پر مٽيو نہ من جو مان
رکي نہ سڌ سھاڳ جي - ڪيئن پرچندو پريو پاڻ
رھندس جي اڻڄاڻ -
ڪيئن ڪامل مونسان کيل ڪندو !

٣٢- جي ڪنين ڏان ڪنب - اکيان ڏوريندڙ ڏڪا
سير سڏائج ڪينڪي - سڏائج ھردم پاءِ
اھڙو ورڪ پاءِ- "شل عاشق پنھنجو مون ڪرن" !

٣٣- مالڪ مون ڏي مھر ڪري -
ھاڻي دم جي نہ لائج دير
سڄ لھي سانجھي ٿي - متان ٿئيم اوير
ھاڻي لھندم سارڪير - ڏوڪانسواءِ بيو صاحبان !

٣٤- ڀريو ڏنھنجي پريم ۾ - جلي ڳاريم جان
پسڻ ڪاڻ ڏو پرين جي - رکان نہ بيو ڪو ماڻ
چڏي بي چڪناڻ - آيس در داتا ڏنھنجي !

٣٥- نڪي آئم جاڻ ڏہ ڪيئن سڃاڻان پاڻ کي

رالیان ڏینهان روح ۾ رهي تنهنجي ته پچار
جیئن پیو نه کریان ویچار-
رانول وسي منهنجي روح ۾!

٢٥- هاڻي سهجي آیس توڏي- سهڻا سرجڻهار
ناهي پایان هار هئن سان- تون نيڻ کٽي ته نهار
تتل هر دو نار- منهنجي لنو لنو جئن لا لڻي!

٢٦- جیئڻ چاهین جي جڳ ۾- ته رهه هردم هوشیار
پائي پاند ڳچيءَ ۾- ته کر ايها ارداس
شل پرين کندا پاس-
کن داخل پنهنجي ديش ۾.

٢٧- اُٺي اسر ویلي- تون جاڳي ٽيءَ سجاڳ
بڌج انحد راڳ- مک مڙيئي ماٺ ۾!

٢٨- مک منهنجي ۾ مصري- جو رتيان بيٺي رام
اٺئي پهر اندر ۾- کیائون اِهو انجام
گهر ته تنهنجو آهي- بيغم پر جو ڏام
آڏبيءَ پيالو جام- تس ڏيانءِ ڏورانهين ديش جو!

٢٩- ماري من مواس کي- ٽيان گولي درگروءَ جي
ري مسکين ٿي- شل منهنڙو ڏيکاري
لڙ و ٺاري- پسان پنهنجي پرين کي!

١٤- اُتم آئش اندر ۾ - من ملن مون پرين
راتيان ڏينهان رهن روح ۾- ڪن پل نہ پري ٿين
جي ڏاتر ڏُور رهن -
تہ منهنجا پراڻ نڪريو وڃن!

١٥- نيڻن ۾ نُور جي هجي- تہ نشو رهي نام جو
نہ تہ نُور مڙيئي ڪُوڙ- جو واجهائي وشين ڏي!

١٦- نرگڻ نبلي آهيان- اصلي ڪانڌ ڪني
پيس پناري تنهنجي - ڇڏ ج ڪين ڇني
ستگر تنهي لوڪن ۾- آهين شاهہ غني
ڏي پڳتي پاو پني- تہ ٿيان سرهي سرتين وچہ!

١٧- نرگڻ نبلي آهيان- نماڻي نڌر
پيرو هن بانهيءَ جو- سائين ستر ڪر
ستگر لوڪ تنهي ۾ - رکي نال نظر
وارو ڏيئي ور- تہ ٿيان سرهي سرتين ۾!

١٨- نرگڻ نبلي آهيان- اصلي عيب پري
مالڪ تنهنجيءَ مهر سان- ويندس پار تري
ڇوي داسي ڪرپا ڪري- دل جي ڪول دري
ڏي ڪا ذات ذري- تہ ٿيان سرهي سرتين ۾!

١٩- دردوندي در تي ڪڙي - اَڄ پيئي باڪاري
مهر ڪري مالڪ مون ڏي- شل نيڻ کڻي نهاري

٣- بخشيو بُوند سان بابل - پاڪ نہ ٿيندم پري
ڏسي دڪ سنسار جو- منهنجو ڏيل ڏري
پسي درشن تنهنجو - منهنجو من ٺري
هاڻي اڇجانءِ ڪاھہ ڪري -
ميلو ڪر مسڪين سان!

٤- سيڻي آسرا ڇڏي- آيس ٿو در مان داتار،
پڻ آهہ غريب جي - ڪن ڏيئي ڪرتار
هاڻي مل منهنجا مٺار-
مڃ منٿ مان مسڪين جي!

٥- مهر ڪريو مسڪين تي -
منهنجا موهن مٺا مٺار
دلمان دعائي نڪري- ڪريان سچ سندو سينگار
آنءُ وجان بلهار - ستگر تنهنجي نانو تان!

٦- ٿو بن پانيان بابلا - دنڌا مڙيئي ڏوڙ
مهر ڪريو مسڪين تي- آهيان مان مجبور
ٿيندا دڪرا دور - جي داسي ٿيان ٿو در جي!

٧- دکين جا داتار - ڏي دکين کي ڏير
دڪ ميٽين دکين جا- آهين پيرن جو پير
اهڙو ميرن جو مير - دڪي دين سهاءِ ٿيو!

٣- بخشيو ٻوُند سان بابل - پاڪ نہ ٿيندم پري
ڏسي ڏڪ سنسار جو - منهنجو ڏيل ڏري
پسي درشن تنهنجو - منهنجو من ٺري
هاڻي اڄڃاڻ ڪاهہ ڪري -
ميلو ڪر مسڪين سان!

٤- سپيڻي آسرا ڇڏي - آيس تو در مان داتار،
ٻئ آهہ غريب جي - ڪن ڏيڻي ڪرتار
هاڻي مل منهنجا مٺار -
مچ مٺت مان مسڪين جي!

٥- مهر ڪريو مسڪين تي -
منهنجا موهن مٺا مٺار
دل مان دعائي نڪري - ڪريان سچ سندو سينگار
آڻ وچان ٻلهار - سٽگر تنهنجي نانو تان!

٦- تو بن پانيان بابلا - دنڌا مڙيئي ڏوڙ
مهر ڪريو مسڪين تي - آهيان مان مجبور
ٿيندا دڪرا دور - جي داسي ٿيان تو در جي!

٧- دکين جا داتار - ڏي دکين کي ڏير
دڪ ميٽين دکين جا - آهين پيرن جو پير
اهڙو ميرن جو مير - دکي دين سهاءِ ٿيو!

٢٣- جيڪي آيا ستگر در تي- رڳي پورو ويساھ
! ڪوڙ ڪمائين ڪينڪي - رکن سچو ڀاءُ
رهن بي پرواھ - لڏن پڌن ڪينڪي!
٢٤- جي انتي خواهش خريد جي- تہ سؤ دوکر سهي،
پيهي ڏس پاڻ ۾ - اوچي لال لهي،
وجيئي دک لهي -
تنهنجو ٻلو پڪڙيندو کو نہ کوا
٢٥- جي هجيئي خاص خريد جي - .
تہ بين کي ڪين پڏاءِ
گهري پنهنجي گهٽ ۾ - لنو لالڻ سان لاءِ
اهڙو پد پاءِ - جنهن سان پسين پرينءَ کي!
٢٦- امر پيالو جن پيتو- تنهن جڳ کي جيتيو،
ڪتي ڪذن ڪرمن کي- عجب رنگ رلو،
رهي سدا متو - هردم پنهنجي حال ۾!
٢٧- پائي ڪفني نام جي - ڏي هوکو حق سندو
پلو پيا مندو - سپ سجڻ جي سامهون!
٢٨- فقير بٽي ذکر مٽاء. رک نہ غير گمان
وجي پؤ شرڻ سنتن جي - تہ متيئي ايمان
پائي پد نرباڻ- وڃي جوڳہ ڪمائج جڳت سان!

۱۸- پيالو پريم خمار جو- مونکي سنگر پيئاريو
چاڙهي نشو نام جو- ڏيئو آنيءَ جو باريو
ڏاڍو درشن ڏيکاريو- اچي آتم ديو جو!

۱۹- گنگا جل اشنان سان- پاپ ٿين ٿا ناس
روڳي مريض ڏکي پڻ- وڃن حڪيمن پاس
سنت سماگم هري ڪٿا- ڪٽي چوراسي ڦاس
داسي ٿيءُ نہ اُداس- رهہ ايشور جي آسري!

۲۰- پائي گيان گرن جو- مٽي انڌيرو اگيان
سٽت رهي آنند ۾- چڙهہ اجايو ايمان
لهہ آنند انند ۾- ساکي ٿيءُ سجان
داسي چڙهي نربان- الک پد اواچي!

۲۱- سچي سنگر ديو جي- مهما ڪير ڪري
ويد پڻ ڪٿي ويا- ڪري گرنٿ پري
ڪوئي اِنهيءَ سڙڪ تي- پريمي پنڌ ڪري
داسي سک ڏري- پائي پار اپار جو!

۲۲- جو پيئي پيالو پريم جو- سوئي آ مستان
اچي ڪين اُنهيءَ جي- اندر ۾ ايمان
پلي ڪين پرم ۾- ڪڏهن هوُ پڳوان
ڏري دل ۾ ڌيان- آنئي پهر اندر ۾!

١٢- جنهنتي نظر نام جي- پل ڪرو ڙين اچن ڪاهي
پل رهن واجا وجائي -
پر ڪري سگهيا ڪجهه ڪين ڪي!
١٣- سڪ سندي درياهه ۾- مان ڏيان شال ٽبي
غوطو ڪاوان غمَ ۾- جو لهان لال لڌي
رهان شال ڪڏي- درد وندي هن ديش ۾!
١٤- ستگر دين ديال- اچ آيو مهنجي آڏو
ستل ڪي سجاڳ ڪري- اچي گهليائين گاڏو
پڳل هيءَ پاڏو- صاحب آ سچو ڪيو!
١٥- سرڳيون ستگر ساعت ۾- ڇڏيو سياءِ سميٽي،
ڪيائون نرپ لوڪ مان- ڪرم قاس ڪٽي
سنسا سپ سٽي- نيائون بيگم نگر ۾!
١٦- رام سندي نام جو- ڏريو جن ڏيان
مٽي وين اندر مان- اوديا جو ايمان -
ڏنڪي سري پڳوان- سهجي ئي معلوم ٿيو!
١٧- صوفين وجايو سٽند و- اچ آئي آڏيءَ رات
سڪ منجهان سڏ رو ڪري-
مونکي ويهي ڏنائون ڏات
پي ٿيس مشتاق - پيالو پريم خمار جو!

٧- ڏسي اشارا عشق جا.
منهنجون اکريون پيون نہ کلي
سمجهي سگهياسين ڪينڪي- پريتم جي ٻولي
هاڻي ايما ٻرولي-پاڻيهي سمجهائيندا پريمسان!
٨- سهي پيئي هيس سيج تي-
منهنجي دوست ڏنو ديدار
کولي ڪن کرا ڪيائين-
ڪيائين سرت منهنجي سجاڳ
جياء پڻ انهد جو آواز-
ڏسيائين رستو بيغم نگر جو!
٩- ٻڌي مرلي موهن جي- اندرخوشي سمائي،
اکيون رکي اکين ۾- لنو سچي لائي
هاڻي اچي ڪنائي- نہ جاء جوڙ ينديس جيءَ ۾!
١٠- ٽيڪي لڳائي ٽوٻوٽي- ننهنٽي راضي ٽڻي ڏٽي
متان چئين منزل آهي گهٽي-
ميلو ڪري هڪ پل ۾!
١١- چت سان چرخوچور- جيڪن آنڻ اوڏو نہ ٽٽي
ٽند ٽند سان ويهي جوڙ-
جيڪن بونهہ پرڪو نہ ڪيي!

"نام جي موما"

١- ننو اکر نام جو- پڙهه پريم سان ويهي
ڏينده ۽ درکولي درشن- پس اندر پيهي
جڏهن صاحب اچيئي- پڙهه ٿون پٽي پريم جي!
٢- ننې اکر نام سان - نيڻهن اٿم لاتو
اچي تنهن اُمنگ سان- لکي ليئو پاتو
هاڻي سهي سڃاتو- صاحب منهنجي ۽ سڪ کي!
٣- ننو اکر نام جو - پوئي جن پاتو
صبر ساڻ سائين ۽ کي - جن سهي سڃاتو
وسي ڏينهن راتون- راتول تنهنجي روح ۾!
٤- مهرکند و مسکين تي- جو آهيان مجبور،
ڏک مڙيئي ڏور- ٿيندا تنهنجي نام سان!
٥- دل روبي دلو وجي- وجي سهڻي پيئي ستار
کامل جي قدرت جا - کهڙا کٿيان پار
اهڙا مليا سرجڻهار- جنکي جڳ ڏسي نري پيو!
٦- شهري سرنگهه اٿئي سون جيان-
لنگهي پؤ ٿون پار
درتي بيٺل اٿئي دربان- کامکروڌ اهنکار
انهن کي ٿون ٿکار- ته لال لهين ٿون لکن جوا

١٧- ڪري خيال ڪوڙا - توکي ڀاويءَ ڀٽڪايو
رکي چاهه عيشن ۾ - تنهنجو روح رلايو
ڇڏي من سندو رايو - وٺ تون واٽ وئراڳ جي!
١٨- پنڊت پوٿيون پڙهي - رکن ڀيا گمان
پنڊت سڏائي پاڻ کي - ڪرن نت اڀمان
تن کي شري ڀڳوان - نظر ايندو ڪينڪي.
١٩- جنهن ڇڏي ڀروسو ڀڳوان جو -
اندر رکيو غير گمان
آسرو رکي شش شيوڪن تي -
تنهن جا وڃن ٻئي جهان
سي ته وڃڙيا رهن ورکان- جن جي اندر ۾ اڀمان
سي ته وڏا بي ايمان- ڀڳت ڪوٺائن پاڻ کي!
٢٠- ڪي جيئڻ لاءِ جتن ڪن- ڪي مرڻ لاءِ محتاج
ڏسي اهڙو راز- مان ته حيران ٿيس!
٢١- سنسار ساگر جي پيٽ ۾- گهڙي ڀيا ڪيترا
ڪي توبا ٻڏي تبڪي ڏين -
ڪي لوڙهه منجهه لڙهيا
مايا اهڙا ڪم ڪيا- جو ڪُنڊر ڪيرايائين ڪيترا!
٢٢- ڪرشنا جي ناءَ ۾ - ڪيئي جيو جلي ويا
ڪي ورلا بچي ويا- ستگروءَ جي شرڻ ۾!

جيڪي سڏائين سياڻا پاڻکي-
سي چرين کان به ؟
ڏسي پاڻکي ترِيا
جهاڙي پائي ڪينڪي - ڏسي پاڻکي چڙهيا
جڏهن چڏي ڪرم ڪڏا. هن چاڙهيءَ چڙهيا
ستگر سورت پاٽيهي- جن مهر جا هترا ڏريا
پينر پاڳ وريا - پار ڪيائون پل ۾!
١١- رک نہ رڏيءَ جيترو - اندر ۾ ايمان
اچي هٽندء اوچتو - ٺهري ڪال ڪمان
وڃي وسائيندين مزا- ٺون ۾ي مڻن جا مڪان
ڏسي ڪڍ گمان- جو ناهن ڏينهن هڪجيترا!
١٤- ڪي چون رانول روح ۾ ڪي انڌا ڪين ٺسن،
ڪي ڳولهين ڳوٺن ۾- ڪٿي پريا وسن مينهن
سي پسن ڪيئن - جي رنا رهن رام ڪان!
١٥- چرياسي چڱڇن- جي لائن نہ چت چيتن سان،
راتيان ڏينهان رام ڪان - رنا سي نہ رهن،
بکياڪيئن پرجن- جيڪي ڏور رهن ڏاتار ڪان!
١٦- ٻٽي جوڳي جڳت ۾ جي جڳتي نہ ڪمائي
رکي جٽائون سر ٽي- ٺو ناد وڄائي
عمل اٿس نہ ٺو جو - ٺو سر چائي پاپ
پڳوان پلائي - وس ڏي وڍو لالچ جي

١٧- ڪري خيال ڪوڙا - توکي ڀاويءَ ڀٽڪايو
رکي چاهه عيشن ۾ - تنهنجو روح رلايو
ڇڏي من سندو رايو- وٺ تون واٽ وڏاڳهه جي!
١٨- پنڊت پوٿيون پڙهي - رکن پيا گمان
پنڊت سڏائي پاڻ کي - ڪرن نت اڀمان
تن کي شري ڀڳوان- نظر ايندو ڪينڪي.
١٩- جنهن ڇڏي ڀروسو ڀڳوان جو -
اندر رکيو غير گمان
آسرو رکي شش شيوڪن تي -
تنهن جا وڃن ٻئي جهان
سي نه وڇڙيا رهن ورکان- جن جي اندر ۾ ايمان
سي نه وڏا بي ايمان- ڀڳت ڪوٺائن پاڻ کي!
٢٠- ڪي جيئڻ لاءِ جئن ڪن- ڪي مرڻ لاءِ محتاج
ڏسي اهڙو راز- مان نه حيران ٿيس!
٢١- سنسار ساگر جي پيٽ ۾- گهڙي پيا ڪيترا
ڪي ٽوٻا ٻڏي ٽٻڪي ڏين -
ڪي لوڙهه منجهه لڙهيا
مايا اهڙا ڪم ڪيا- جو ڪونڌر ڪيرايائين ڪيترا!
٢٢- ڪرشنا جي ناؤ ۾- ڪيئي جيو جاي ويا
ڪي ورلا بچي ويا- سنگروءَ جي شرڻ ۾!

پلي پوڳ وشين ۾ - ڪيائون ڪم ڳندا،
وڃي ٿيا ڄم سندا - ڪير بچائي تن کي!

٧- پلا جي پوڳن ۾ - منا مورک اياڻا
پيهي ڏنائون نه پاڻ ۾- پيا سمجهن پاڻ سياڻا
ڪوڙها ۽ ڪاڻا- هرڪو شيءِ سمجهي پاڻ کي!

٨- ڪيم ايمان اجايو- هن ناسونت ديهه کي،
پئي خبر ڪاڻ ڪا - جن رڻ ۾ رلايو،
هاڻي پاڳن پلايو- مونکي ستگر دلاسو ڏنو!

٩- مانش جنم وٺي ڪري- تون آئين ڪهڙي ڪم؟
پلي قول اِقرار کي - تو ڪنيو اُلٽو قدم
هاڻي ياد ڪجانءِ دم دم -
نه تون پوءِ پوندءِ پڇتائڻو!

١٠- وهي ويا ڪيترا- ٿيا خوديءَ منجهه خراب
لاهن نه پردو اکين تان - ٿيا گيرب ۾ غائب
ڏنائون ڪين اندر ۾ - تن سهڻو صاحب
دکي ٿيڻ واجب- جن وساريو وارث کي!

١١- سچا سي چئجن- جن جي مک ۾ ناهي رام،
توڙي سڏائين سيٺ پيا- پر آهن نگرا بي نام
ڪرن برا پيا ڪام- ويهي ڏسن نه وجود ۾!

٨٥- پنڌ ڪنديس پرينءَ ڏي -
وڃي ڏسنديس پنهنجو ديس
ڪاهي وينديس ڪامل ڏي- پائي وئراڳي ويس
ڪري آندر آديس- ميلو ڪنديس محبوب سان!
٨٦- پريو آهين پنڌار- ڏي ڇولي پنهنجي مهرجي
پيرو هن ٻانهيءَ جو- اچي ڏيئي هترا ٿار
هاڻي هيءَ گولي پاڻ سنڀار -
جاڻي ٻرڏ ٿون پنهنجو!
٨٧- هڪ رڪ سڪ - ٻي رڪ سچائي
تين ڪر سچ جي ڪمائي
چوٿون ڳرت وهنوارم- جنهن پوي نرڪل ڪائي
رکي اکيون آڪين ۾ - لنو سچيءَ لائي
تنهن محبت منائي- لڪي ڪاڏي لوڪن کان!

"جيئو ٻڌي"

١- پنهنجي پاڙ پٽي- ٿو مورک جيئو مرم ري،
ساڪان سنڌن جون ٻڌي -
ٿه ٻه هٿ ٿان ڪين هٽي
مانش ديهه امول کي- ٿو ساگر منجهه سٽي،
وٺي ڪچ مٽي- ٿو ڏئي لعل اڻ ماها!!

ڀل جڳت ڪري جڏيون -
جٺ پٺ سمان جڳت جي
بي سڀ ڇڏي جکي - نالو نباهيان تومان !
٨١- سڪ سڄڻ جي سرڏيون -
مونکي ڪيو آهہ سوڙهو
هاڻي هڪ ڀل بہ نہ منهن موڙيو-
جو منت ۾ مالڪ ماي !
٨٢- ٻڌو ٻڌي مون اصل ڪان -
آهي جوڳي جادوگر جاني
هڻي تکا تير تن ۾ جتن لڳي هينئين ڪاني
هاڻي ڪري مهرباني -
شل ماند و مان مسڪين سان !
٨٣- ڏنر ساڻي سيپئي- آهي مطلب جو هرکو يار
بنان مطلب هڪ ست ڪرتار-
پيو ساهون ڏسجي ڪوڙ ڪوا
٨۴- موهن پنهنجي ملڻ لاءِ - درشن ڏيو دلدار
شرڻ پنهنجيءَ ۾ رکو- صاحب سڄاڻ سڄيار
هيڻن سان همراه ٿيو- آڙين جا آڌار
بچايو پوسا گرڪان- جو مونہ آهن عيب اپار
او داسيءَ جا ڪرتار- اچي سار لهہ سائين سچا!

٧٤- چڏي دؤر دنيا جا - پايان ڳل ڳاني
ٻڏي ٻانهون ٻڌي - مان گهران مهرباني
منهنجو دانا آ داني -
ڪند و معاف مدايون منهنجون !
٧٥- دل ڏسي منهنجي درد ۾ - پڪاري پيئي
ڪٿي منهنجا سپرين - ڪٿي پرڏيهي
ڪيئن ماڻيان ويهي - سرتيون سڪسها ڳيء جا !
٧٦- اچن پيا ڪيترا - ڪڏي پاڻ سندي پيڙ
لاهي پيري رکن تون مٿان - جن کي آهي اُڪير
جي پرچين تون پير - معاف مدايون تن ٿين!
٧٧- جيڪي اُٿندي وهندي اندر ۾ - جپن اؤنڪار
تن کي ست ڪرتار - هر ساعت ۾ ساٿ ڏئي !
٧٨- آش تنهنجي تن ۾ - هڪ تنهنجي آهي تار
پريو هن نماڻيء کي - من تان ڪين وسار
هردم ڪريان پڪار - دانا تنهنجي در تي!
٧٩- هلي پيئي سرشٽي - ڏسي اُنهي اچي مستي
ڏايو آنند و رتم لستي - ستگر تنهنجي پيار ۾!
٨٠- عجب چرخو ڏسي -
هلي جيڪو تنهنجي اشاري تي
چت ڪريان چاڏي - من مانداڻي

٧٤- چڙھي ڏور دنيا جا - پايان ڳل ڳاني
ٻڌي ٻانھون ٻيٺي - مان گھران مھرباني
منھنجو داتا آ داني -
ڪند و معاف مدايون منھنجون !
٧٥- دل تي منھنجي درد ۾ - پڪاري پيٺي
ڪٿي منھنجا سپرين - ڪٿي پرڏيھي
ڪيئن ماٽيان ويھي - سرتيون سڪ سھاڳ جا !
٧٦- اچن پيا ڪيترا - ڪٽي پاپن سندي پيڙ
لاھي پري رکن ڏون مٿان - جن کي آھي اُڪير
جي پرچين ڏون پير - معاف مدايون ڏن ٿين!
٧٧- جيڪي اُٿندي وھندي اندر ۾ - جپن اوُنڪار
تن کي ست ڪرتار - ھر ساعت ۾ سات ڏئي !
٧٨- آئش تنھنجي تن ۾ - ھڪ تنھنجي آھي تار
پريوھن نماڻيءَ کي - من تان ڪين وسار
ھردم ڪريان پڪار - داتا تنھنجي در ڏي!
٧٩- ھلي پيٺي سرشٽي - ڏسي اُنھ اچي مستي
ڏايو آنند ورلم لسني - ستگر تنھنجي پيار ۾!
٨٠- عجب چرخو ڏسي -
ھلي جيڪو تنھنجي اشاري ڏي
چت ڪريان چاڏي - من ماندڙي

دل تہ منهنجي دلبر ڪٹي ويو- هٹي تکا تير
من تہ منهنجو مڇي ڪين پيو - منو بي پير
اهڙي ستگر ڏني سير-
جو لنگهي جهٽ ۾ پار پيو!

٦٠- گهڙيس جي مان گهاٽ ۾ - ڏنم ٽبڪي هٹي
دل ويو تہ دلبر ڪٹي -
باقي خالي خيالن کي ڇا ڪيان؟

٦١- مان ابوجهہ مسڪين- آهيان تنهنجي آسري،
ڳولهيم ڪيئي ڳوٺن ۾ مونکي لالڻ ڪين لڀي،
ڦانس اهڙي ڇنبي -
جنهن مونکي وارث کان جدا ڪيو!

٦٢- پڇيم تي پنور کان- تون ڏي ڪا خبر چار
ڪيئن رکيئہ دل ۾- تو سهٹي گازار
تس اهڙي ڪاڪار- جو مان بہ پسان پرينءَ کي!

٦٣- سيئي سؤر سهي ڪري -
آيس صاحب تنهنجي دوار
راتيان ڏينهان روح ۾ ڪري پئي تہ پڪار
هاٹي اهڙو ڏيئو بار- جو پسان پنهنجو پاڻکي!

٦٤- جي انئي پياس پسڻ جي-
تہ هردي اندر جهاتي پاءِ

اکر يون کولي آندر جون- تون لالڻ لڳاءِ
آهڙي ٻُوجهہ ٻُوجهاءِ -
جو پنهنجي اکين ڏسي پاڻکي !

٦٦- دکن ڏونهان درد جا- دل اندر داسيءَ جي ،
ملڻ کاڻ منل جي- ٻيٺي دم دم دانهون ڪري،
خساص خريد يءَ لاءِ - ويٺي پاڻ جهاي ،
مالڪ پاس ڪري- نڌهيءَ ڪميٺي ڪبر لڳي!

٦٣- سينو سڙي سوز ۾- ناهي اکين ۾ آرام ،
داخل ڪندا پنهنجي ديش ۾ نڪنديس وشرام
مان منڱڻي ناڪام- ڏسندا نمنهنجي ڏوهن ڪي!

٦٧- دکيءَ دل منهنجيءَ جو- ڪبر پڇند و حال،
جنهن کي درد اندر- من ۾ آ ملال ،
ڪبر چوي ڪمال- صاحب سنديءَ سونهن جو!

٦٨- پرپوءَ جي ملڻ لاءِ- پيٺي پل پل پڪاريان
پڇان پرپوءَ پيارن کان- پيٺي پنڌرا پڇايان
ويٺي واٽون واجهايان- ملڻ کاڻ موهن جي!

٦٩- دک پنجن داتار- سياڻا سمجهن ست پرش
دانا داني ڏيرجن- آڙين جا آڌار،
مهر ڪري ڪا مون مٿان- نظر ڏر پيار

دل ته منهنجي دلبر کٺي ويو- هٺي ٿڪا تير
من ته منهنجو مهي ڪين پيو - منو بي پير
آهڙي ستگر ڏني سير-
جو لنگوي جهٽ ۾ پار پيو!
٦٠- گهڙيس جي مان گهاٽ ۾ - ڏنم ٺبڪي هٺي
دل ويو ته دلبر کٺي -
باقي خالي خيالن کي ڇا ڪيان؟
٦١- مان ابوجهه مسڪين- آهيان تنهنجي آسري،
ڳولهيم ڪيئي ڳوٺن ۾- مونکي لالڻ ڪين لڀي،
ڦاٿس اهڙي ڇنبي -
جنهن مونکي وارث ڪان جدا ڪيو!
٦٢- پڇيم ٿي پنور ڪان- تون ڏي ڪا خبر چار
ڪيئن رکيئه دل ۾- تو سهٺي گلزار
تس اهڙي ڪاڪار- جو مان به پسان پرينءَ کي!
٦٣- سيئي سور سهي ڪري -
آيس صاحب- تنهنجي ڏوار
راليان ڏينهان روح ۾- ڪري پئي نه پڪار
هاٺي اهڙو ڏيئو بار- جو پسان پنهنجو پاڻکي!
٦٤- جي اٿئي پياس پسڻ جي-
ته هردي اندر جهالي پاءِ

٥٤- جو تبي لڳائي توبو بٽي -
ذنهن ني راضي ٿئيم ڏٽي
متان چئين منزل گهٽي- ميلو ڪري پلڪ ۾!

٥٥- مهر سندا هٿوا ٿل رکي محبوب موٽني
جاڻي جوڻ جڳت کي - رهان ٿال اُکي
ٿيوا ڪريان سڪ سان - هجي ٿال جٽي
من نه ڪڏهن پٽڪي -
وڃي ڏيرو ڪري راتول ديس ۾!

٥٦- ملڻ چاهين محبوب سان ته ويهي ڪر ويچار
چڏي غفلت کي سڄڻ - ڪر سچو پيار
ته پاڻيهي اچيڱي ڪرتار- به ني پير پري ڪري!

٥٧- صاحب سندي در ني- آديون آيس پير پري
جاڻي داسي پنهنجي- پيو مالڪ مهر ڪري
ڏسي سنگت پيڱي ٿري- لاهوتي لقاءَ کي!

٥٨- دل ڏيئي دردوست جي -
هاڻي ڪريان ڪهڙي ڪار
وٺان واٽ وئراڳ جي- ويهي ڪريان ويچار
پائي گلا جو هار- گوبند سان گڏجان وڃي!

٥٩- گهڙيس جي مان گهاٽ ۾ - ڏٺم گهر گنڀير

پڇي ٽڪس مان ڪيترو- پر تو نہ پسايو پاڻ
هاڻي ننگي ننگ سڃاڻ -
آڇي ميلو ڪر مسڪين سان!
٥٠- ڇاڻي جوڙو جڳت کي- ڪرسڳو تون وهنوار
ڇڏ وڏائي وڏن جيان- تون سڏائج نيڌرو يار
آڇ داتا جي دربار- لاهي ليکو جم جنجال جو!
٥١- پريتم تنهنجي پيار ۾ -
مونکان ويو سڀ ڪجھ نہ پلي
اِها هاڪ پئي نہ هلي- داتا آهي درياھ ڪو!
٥٢- پريم مان مونکي پنهنجو ڪري-
مونکي ڏاتار ڏني ڏات
لڳي رهي ڏينهن رات - وائي تنهنجي وات
بي نہ ڪريان تات - ڏسي سهڻي ذات
آڇ پرهہ ڦٽي پرڀات-ميلو ڪر تون مسڪين سان!
٥٣- ڪيئن پيار منجهان پڌرو ڪيئہ-
آئين قرب منجهان ڪاهي
ڏ نئہ ڏوھ نہ منهنجن کي -
ڇڏ پئہ تتي دل ٺاري
هاڻي ورق سڀيئي واري -
هردم ڏسان تو داتار کي!

٤١- ستگر ايند م شال- مهر ڪري مسڪين ٽي
اچي هن پوريءَ سان- ڪندا پلايون پال
ويهي ٽن جي اگيان- مان ته اوريندس احوال
اهڙو دين ديال- دکرا منهنجا دور ڪندو!

٤٢- دکرا منهنجا دور ڪندو- ڏيندو م دل کي ڌير
ساري پڇندو حال مون- محب مٺو ته امبر
آئت ڏيئي اندر کي- لاهيندو سڀ پيڙ
سرتيون ساهه سڪايو- جن جي آهي اُڪير
سي ملندم شال فقير-
آنءَ گولي ٽن جي گهر جي!

٤٣- گوليءَ کي غمنار تون- اچي آئم درس ڏيکار
تو لاءِ سهڻا ڪيئي آهن- پرهون لاءِ تون دلدار
منهنجي سرت شبد ۾ چاڙهه-
جيئن لوچي لهان تو لال کي!

٤٤- مالڪ تنهنجيءَ موج ۾-
رهان راتيان ڏينهان غرق
راتيان ڏينهان روح ۾- ڏسان هاڻي اگي ۾ فرق
اهڙو ورائج ورق- جو رهان ديش اگم ۾!
ڪرائي ڦيرائي سنسار کان- شل موهن سان ملان
ٿئي ڏسان ڪينڪي- شل صاحب منجهه سمان

وني گرن جو گس- پرچي ويهه برين سان!

٣٠- جي پانئين جوڳي ٿيان- ته آس اندر جي اُتار،
ماري من مواس کي- تون ويهي اندر ويچار
قتل هرد و نار- هٿ کر جوڳ- جڳتيءَ سان!

٣١- جي پسڻ چاهين پرينءَ کي -
تون اندر جهاتي پاءِ،
باهر کين واجهاءِ- پس تون پنهنجو پاڻکي!

٣٢- پريان پير پري کري- آئي داسي تنهنجي دوار
مهر کر مسکين تي - ته وڃن سڀ وکار
پائي دريه ديدار- تسان دوست پنهنجي دلبر!

٣٣- کريان آنءَ ته قربان- تن من تنهنجي نانو تان
گهوريان تو گهوٽ تان- سارو جڳ جهان
پائي پد نرباڻ- هولي کيليان تو هوت سان!

٣٤- هولي کيليان تو هوت سان-
مونکي رڱي کر تون ال
ر لال باهر لال - لالڻون لال لال
سائينءَ جو کمال -
تون کرم کلا جو آن ڏني
ملڻ لاءِ محبوب جي- روئن زارئون

٢٣- رات ٽين ۾ ٽائيم ڏسي - ٺه ٺه ٺهڪايو
اڄ ئي خاوند ڪلا يو- سڀ ئي پئي هيس سيج ٺي!
٢٤- چوٿين ۾ رات چاهه مان -
آيو سڪ منجهان سانول ،
مليو ٻڌل ڪـي ٻـل - ڏيرج آيو دل ڪي.
٢٥- سڄڻ ٺنهنجيءَ سڪ ۾ -
منهنجا گذري ڏينهن ويا
پيهي پنهنجي اندر ۾ - پاتم ڪيئي ليئا
سپنو يا ساپيا - ڪرامت ٺو ڪامل جي!
٢٦- هن اکرين اندر ٺوکي ڏسان-
منهنجا پريتم پراڻ آڌار
ڪولي چڏيا ٺو موڙلاءِ - خوشين جا ٺه دوار
آڻ ۾ وچان ٻلهار- سنگر ٺنهنجي نانو ٺان!!
٢- جي پائنئين جوڳڻ ٿيان- ٺه جوڳ سيئي چڏ،
ماري من مواس کي - دل دلبر سان گڏ ،
ٺه ڏئيئي سڏ ۾ سڏ - وڃڻ ۾ راهه رام جي!
- جي پائنئين جوڳڻ ٿيان- ٺه جوڳ سيئي ساڏ،
چڏ من جي واڏ واد- وڃڻ ۾ راهه رام جي!
- جي پائنئين - رام راضي ٿئي -
ٺه چڏ سيئي رس،

گرمڪ غوطو کاڻ

١٧- اڄي گنگا ليرَ ۾ - جهاتي جگر ۾ پاءِ
گهري پنهنجي گهاٽ ۾ - ٻاهر ڪين واجهاءِ
اڄ محبت جي ميدان ۾ - جو موتي موتين ڪينڪيا
اهڙو پد تون پاءِ - ته ڏهاڳڻ جيان در
جي رکين سڌ سهاڳ جي -
١٨- جي ويڻ ڪريئي ور
شل نه ساهيڙين سان - مٿان ڪُوڙي ٿٿين ا
ناحق ڪوڙو عذر - ڪرين تان
١٩- اڄ گهڙي گنگا گهاٽ ۾ تبڪي خوب هٿان
ملي آئم ور سان - مان سهاڳڻ ٿيان
اهڙي ڪار ڪريان -
جيئڻ ملان پنهنجي ور کي ا
٢٠- ستگر تنهنجي سڪ ۾ - مري شال وڃان
جي جلي توجوش ۾ مان کهڙي عار ڪريان
ڏسي نيڻ ٺاريان - هردم پنهنجي هوت کيا
٢١- ٻهرين رات پريتم سان - ويهي پهر نه پڇايو لاي
رائيان ڏينهان روح ۾ - لنو سچي
اجهو آيو ڪ آيو - محب منو منٺار پاڻ
ڏينهن گذريو خيالن ۾ بهتي ٻي پي رات
بيٺس نند اچي نه ڪا - مٿان ٿي پريان
ٿاٽ - دل اندر ديرو ڪيو
دريم سندي

سڪ وارن جو سانورا- تون خيال سويرو ڪر
بابل پيرو ڪر- اڄي باندي ڪڍ تون بند مان!!

١٣- باندي ڪڍ تون بند مان- جا پيئي پاڪاري
دانهون ڪري درد مان- ڳوڙها ڳلن ڳاري
رويو رام ملڻ لاءِ - ٿي پين روئاري
آنهون اُتاري - ڪٺي درد فراق جي!

١٤- دل تنهنجيءَ ۾ آهي - دوست سندو ديرو
ڇڏي ڏس پنهنجن ڪان- ڪيئن ڪيائون ميڙو
هاڻي ڪير ڪري نبيرو -
ٻنان ٻنهن ڌڳوان جي !!

١٥- پسڻ چاهين جي پرينءَ کي -
ته گهونگهٽ پنهنجو کول
ويهي تون وجود ۾ - تنهنسان منڙو ٻول
هاڻي دل دريڻ ۾ ڳوله -
ته پسين پنهنجو پاڻڪي !!

١٦- جي ملڻ چاهين محبوب سان -
ته سر جو سانگو لاهه
گنگا سندي نير ۾- وڃي اڄ ئي نهاءِ
اُتي اهڙو پير پاءِ - جو ٻنتي موٽين ڪينڪي!

٧- جيئڻ چاڻين جي جڳ ۾.
رک دل ۾ هردم پياس
پائي پاند ڳچيءَ ۾. ڪر اها ويهي آرداس
شل ڪندا مونکي پاس. پرين پنهنجيءَ ديس ۾!
٨- دل ۾ اٿم درد - ملان شال انهن
پيو سڀ ڏينهن ٿي پيو، وڻان در دوست جو!
٩- آنءَ گولي ڏن جي گهر جي - آشيان اپائي
ملهه خريد ڏن جي - مان در تي وڪائي
آنءَ چري درشن لاءِ - قربان فقيريائي
داسيءَ جي وهائي- روئندي رئندي راتري!
١٠- اڌري چاڻان ڪينڪي - اندر بي آرامي
بنان ماڻ پرينءَ جي -
منهنجي رئندي رات رهامي
وڃان اڌامي . پکي بڻجي پرينءَ ڏي!
١١- روئندي روئندي راتريون. گذاريم ڪيئي
آچي ڪاڻ اڪرين ۾ - نند سندي نيئي
ياد ڪندي پنهنجا ستگر- روئان پل پيئي
ستگر سنيهي - پيهي اندر پاڙيهي!!
١٢- سڪ پريامنهنجا ستگرو. هاڻي جادي پيرو ڪر
آچي هن اڪرين ۾ - تون داتا ديرو ڪر

ريا ٿي وشين ۾ - منهنجا ڏينهن اجايا
ميٺي ڪرم ڪجا مان- لنو لالڻ سان لايان
پرم آنند پايان - ميلو ڪري منٺار سان!
۵- جمع ڏينهن سوز مان- مونکي جانب جاڳايو
اٿي ڪري اُمنگ سان - ڪر لايو سجايو
من اهڙو ناهيو- جو جونت جڳي لنهنجي جيءَ ۾!
۶- ڇنڇر ڏينهن ڇڏايائين - ڇرڪ سڀ ڇني
ڏنم رات ڏني- منهنجو موهن سان ميلو ٿيو!
۷- آرتوار ڏينهن اندر جو- ترپو باغ بهار
مونجهه مٽي وئي من مان - گلشن ٿيو گلزار
پائي دوير ديدار -
منهنجون چنتائون سڀ چُور ٿيون!

(بڌر)

بڌر ڏينهن بوڌ ڏنو- ستگر مون ويهي
ڏنـو لال لکن جـو - هردي ۾ بيهي
ڪروڙين ڪوئي- وڃي پهتو پار پرين جي!

نا ڄيپڙ سان آساني- مانش جنم سڌري ٻوئِي!

٦- ٻڌي مهيني ٻ ٻيهي ڪري- وڃي وٽ ٻنواس
ماري من مواس کي - سرهو ڪجان، سانس
چوي داسن داس - تہ ميلو ثلي منثار سان!

٧- اسو مهيني اڌ ۾ ڪري- بگڙي پنهنجي ٻٽاء
ملي ساڌ سنگت سان - وڃم وڪار وڃاء
کيل ڪرم تنهنجا - پڇيئي نہ ڌرماء
هاٿي لنوسچي ڏون لاء - جهاڻي ٻائي جگر ۾!

٨- ڪتي مهينو ڪاڄ جو- ڏون ٻرجهي پانچ پير
پساء سڌائج پاڙڪي - مٿان سڌائين سير
هاٿي ٻڌجان، شيرن جو شير-
جيئن هارايل ٻازي ڪٿي هلين!

٩- ناهري مهينو نام سان - لائج نڏون نينهن
وسيئي ٻونڊ ٻره جي- ڏون گت گت ڪري ٻي
تہ جانب چونده جي- سوڙهي ۾ سڌرو ڏيئي!

١٠- ٻوهہ مهيني ٻريبرسان - ڪج لاٻارو ويهي
سڪا پن پتي ڪري- ڪجان، ساوا سيئي
ٻوء دل پنهنجي دلبر کي- سڪ منجهان ڏيئي
ڏسجان، اندر پيهي- هن لاهوتي لٺاو کي!

(ٻارهان مهينا)

(١) چيٽ مهينو چاهہ مان- ٿون جپي وٺ هري
اٿئي ممتا موهہ جي- سا سپ وينده ڳري
پاپن کان پاسو ڪري - ٿيءُ لاهوتي لڙي
ٻوءِ پونده خبر ڪري -
ٿون جا ڳي جپ سري رام کي !
٢- ويهي ٿون ويساک ۾ - صاحب ڪين وسار
رانيان ڏينهان روح ۾- ڏيان ڏٽيءُ جو ڏار
ملڪيت جو مالڪ آهين - ٿون ڏهاڙا چار
هاٽيسنتسنيار- تہ ميلو ٿئيئي محبوب سان!
٣- جيٺ مهينو چاڻ ٿون - پرجهي پير پري
وچان ساڌ سنگت ۾- ٿون شيوا ٿهل ڪري
ٻڌي ٻن ڪنن سان- ٻوءِ دل ۾ ڌيان ڌري
وججانءِ پير پري- تہ مٽنده دک سنسار جا!
٤- اُدم ڪر آکاڙ ۾ - ٿون سؤدو ڪر سهي
جاچي پنهنجي جيءُ ۾- سمجهي ڏس سيٺي
لاهوتي ڪيٺي- ڏسندين پنهنجي اکين سان!
٥- ساڌوڻ مهينو سک سان- ٿون جاپي وٺ جاني
بنا نالي نام جپڻ جي- هي لوڪ اٺئي فاني

ڏن کي ڏاهي ڏنبورو- ٻي ڏاهيان ڏڳنجي ڏار
ٻيهي ڏسان ڀاڻ ۾- پنهنجي دوست جو ديدار
هلي ستگرجي ڏربار- ميلو ڪريان محبوب سان!

"ڏرمر"

۳- دائم رهي پنهنجي ڏرمر ڏي -
جيئن رڪان پختو پير
مچ ماڻگر آهن گهڻا - ٻيا داهڻ وارا ڏير
هڪ ستگر آهي شمشير -
جنهنجو آڌر مان ته آڏين ڪي!

"شرڻم"

۴- سڪ شرڏا سان اچي ٻوان. ستگر جي شرڻا
من کي ماري مٺي ڪري -
هڪ ڪريان پرپوءَ سان پيو
ن ماحب ڪندو سويڪار-
داخل ڪندو پنهنجي ديش

آهڙي پيئي اَچي بهار -
گهان گهونگهٽ کولي گهوٽ سان!
۱- ڏهين لڳي چڙهيا - ڏاکڻ ڏي ڏاڏار
گگن منڊل ۾ گم هيا- بي خبر نہ پيئي چار
درشن ڪرايائون دربار جو هو سرڳ- جو سينگار
هاڻي ترت ٿيو تيار- هلون بيغم نگر ۾!
۱۱- يارهون يار سنت چون- ماي ڪيون ميلو
وينو آهي وجود ۾ - صاحب سهيلو
مٿان منجهين مايا ۾ - نہ ڪٽنديون اَڌ ڀلو
ڪاڻ ويهي اَڪيلو- محبت جي نہ مڃائي ويهي!
۱۲- ٻارهين لڳي ڀڳڻ- ڪٿي باجهہ مون ڏي گهڻي
ڪرپا ڏي سنت جنن جي- ڏنائون قرب ڪٽي
محبت جي نہ مٽي، پائي مون پد پورو ڪيو!

" نثبم "
۱- اَچي سنگر ڏر ڏي- ڪريان نيم سان ديدار
اَڻهي پهر اَندر ۾ - شل هجي منهنجو ڪرتار
ڪريان پل پل ۾ نہ پڪار-
جيئن نيڻن نبهي اَچي ناٿ سان!
۲- اَٺئي پهر اندر ۾- ايهو ويهي ڪريان ويچا

آ گيا ڏي سورج ديوتا کي -
ته نکري ٿئي نروار
ہ تي پير پري ڪري- وڃان داتا جي دربار
وڃي داتا جي دربار- شيوا ڪريان سک سان!!
۶- ڇهين لڳي سک سان اُٿي -
ڪريان گهر جو ڪم ڪار
مڇي وڃن ڳرن جا - لاهيان سر تان بار
ته آڇي پوءِ منثار - ملي سرتيون سيگهه مان!
۷- ستين ٻجي سک مان- ڪريان پر پوءِ ڪي ته پڪار
سڏ اونائي سيگهه مان- مونکي سمجهي پنهنجو يار
ڏين ستگر ديدار - ميلو ڪريان منثار سان!!
۸- اٺين ٻجي صبح جو- ڪريان وارث ہ واسو
په پڇائي پريم جا - ڪيم ڪم خاص
ڏنائون دلاسو- ڏنهنجو انگ لکيو ڪرتار سان!
۹- نائين لڳي صبوح جو مان نکري ٿيس نروار
هلي آيس اُمنگ سان- داتا جي دربار
پوءِ سنيري هلياسين سيگهه سان -
سڱر ڪرڻ باڙ
ڏيڻي هٽ هٽ ہ هليا- هٽي هوُ هوُ جي هٽ
مور ديل ساڻ هلي - هٽي ڳلن جي ڳ

"هڪ کان ٻارهين تائين"

۱- هڪ لڳو دل دانهن ڪئي -
دکيا دونهان دردن پريا
آيو موهن ماڳ نه تي - پيئڙ پياڳ وريا
ڏسي نيڻ ٺريا- پسين پنهنجي پرين کي!

۲- ٻه لڳا آيو ٻاجهه مان- منهنجي ڀڳڙ ورتي ٻانهن
ڪيائون اِشارو عشق جو- اُٿي جاڳي ٿي سجاڳ
ماڻج پنهنجو ماڳ -
نه ته ويل وڃئي ٿي گذري!

۳- ٽي لڳا ته ته ڪري - اَچي خاوند ڪالا ڏيو
ٻڌ ٻولي ٻاروچل جي- موڪي صاحب سمجهايو
اکيون آندر ڪري ڏس - عاشق ڪيئن آيو
جنهن اَچي پسايو - پاڻ مون داسي کي!!

۴- چار لڳا آيو چاهه مان- ڏنائين چمڪو چؤذاري
پڇيم پئي پيار مان - ڪيئن ڏنئه ڏيکاري
لري اِئين ڪيئن لاڏ مان- آئين موهن مراري
آن وچان ٻاهاري- سنگر تنهنجي درس تان!

۵- پنج لڳا پرڀات جا- ڪيم پريو کي پڪار

۵۱- هردم ويهج گود گرن جي- تہ دکرا ٿيندءِ ڏور
سکن جو سمنڊ اُٿئي ستگر- کري دکرا کاڻور
اُٿئي پريو پرپور- پري ہِڪ ڏٺي پندار مان!

۵۲- پائي گيان گرن کان- متائي اَنڌيرو اگيان
سَتُت رهہ اندر ۾- چِڏ اجايو اَيمان
لهہ آنند اندر ۾- ساکي ٿيءُ سجان
داسي چڙهي نرباڻ- الک پد اواڇي!

۵۳- وٺي گس گرن کان- ڏس پاڻ ويچاري،
رهہ نيارو نپ جيان- چِڏ ممتا کي ماري
داسي ڦوُل پاڙي- آنند پاءِ اِندر ۾!

۵۴- گنگا جل سنان سان- ٻاپ ٿين سڀ ناس
روڳي مريض دکي پڻ- وڃن حڪيمن پاس
سَنت سما گم هري ڪٿا- ڪٽي چوراسي ڦاس
داسي ٿيءُ نہ اُداس- ڳون رهہ سائينءَ جي آسري!

۵۵- شرڻ رڃي شهنشاهہ جي-
پنهنجي مزي کي ماريان
ريهي پنهنجي وجود ۾-
شل گهر پنهنجي ۾ گهاريان
اَهڙي ورتي واريان- جو پسان پنهنجو پاڻہ!

وڃي انحد شبد ڳايان- ماڻي تہ ساڻ سنگتسان!

۴۶- جنهنڪي ڏيان ڏاڍيءَ جو- تنهنڪي پيو نہ سيبائي
ڪٽي ڏئيس آنبار - تہ بہ من نہ وڌائي
وقت نہ وڃائي - هن مانش واري جنم جو!

۴۷- دل ڪسي ڏارو هٽي - منهنجا خيال ويا ڪٽي
هٽي ڏکيرا تير- ڏنائون محب مٽي
هاڻي جيڪا آهہ ٻٽي- ڏسٽي پوندي ڏيهہ ۾!

۴۸- اڇيٽي جيڪا سامهون - تنهنڪي ڏسي نہ ڏر
ٻٽيءَ تي راضي رهي - ڳولهي لهہ تون گهر
سڪ سند و سور- ڪٽي هل تون پاڻسان!

۴۹- د وارڪا جو داتا - آيو مترا منجهہ
گڏي گوپ گوالرا- ڪيائين گڏ گنج
هاڻي هوت وهاريم هنج-
ڏي گود ڏو گوبند پنهنجي!

۵۰- جي گناسين هن گود کان-
نہ ڪيٽن ماڻيندا سين پنهنجو ماڳ-
جي ڇڏ يندا ڇوري ڪري-
نہ ڏي پونداسين ڇڙواڳ-
جنم جنم تان نا لهي!
آهڙو دل

ٻي ٽيان مستاني -
جو مشڪان ڪشڪان ڪينڪي !
٤١- سائين ڏي سنگت- پنهنجي پيارن جي سدا،
پاڻيهي ملندي تن وٽان- مونکي سمت سگت،
ننگ سچائي پنهنجو- پاڻيهي رکندا پت،
موقعي تي ڏيئي مت- ڳڌ ڳڌيندا ساڻ مون!
٤٢- منهنجي نيڻن منجهه نُور- ڪيو پرينءَ پڌرو
هردم ڏسان اُنهن کي- پنهنجي اندر پرديو پربُور
ڪيي ڪلپت ڪوڙ-
وڃي سانگ رچايان سانگين سان!
٤٣- ٻُوندون ٻوهه سنديون -
منهنجي صاحب وسايون
هلي آمر پد پايون - ملي پنهنجي هوت سان!
٤٤- ڏسي پنهنجي ڏيل ۾- ٽون ٻاهر ڀاڳ نه ڪيو
رڏي رهه ٽون روح ۾- ڪولي ڳيان جي ڳنڍ
پوءِ پائي آمر پد - ڏيندينءَ ڏس ٻين کي!
ٻيڪي سڪ سنسار جا- سي ڪوُڙ ڪري ڄاڻيان
۽ ڪنهن سک پاٿو ڪڏهن -
نه مان ئي سک پايان
۔ واڳ- وڳراڳ جي ۔ اِهو ناد وڄايان

٢٩- وير ٿي واجهاءِ - ڪٿي تنهنجا سپرين؟
گهري ڏس تون گهٽ ۾ جتي تون مان نانهہ
تڪا تير هٽي ڪري- تون اوديا پردو ڀاھہ
دل ۾ تنهنجي آھہ- ديرو تنهنجي دوست جو!

٣٠- ڇڏي ٻي ڇڪتاڻ - ڏس اصلي آھين ڪير
ڪُوڙ ڪچايون ڪيڏي ڪري -
ڀاھہ اوديا جو ٻير
ٻختوركين تون پير- جنهنسان پسين سپرين!

٣١- ٻڌي ٻولي ٻين جي - ٻاهر ڪين واجهاءِ
اکريون اندر ڪري- ڏس دوست سندي جاءِ
ڇني پيچ پنجن سان- تون لنو لاڻ سان لاءِ
اهڙي جهاتي پاءِ- جو پسين پنهنجو پاڻکي!

٣٢- هوت جني جي هنج ۾ سي شاهن پٽ شاھہ
ڪرپا ڪن ڪنگالن تي- پاڻ آهن بي پرواھہ
دل اُٿن تہ درياھہ- ڇوليون ڏين پيا ڇوھہ مان!

٣٣- ڪريان ديدار تن جو- جيڪي آهن چٽ جا چور
ڏسي نيڻ نرن پيا - جيڪي آهن من جا مور
اهڙي جوڙين جوڙ- جيئن جوڙي ڪن جواهري!
جي چاھين فقير ٿيان - تہ فڪر سڀيئي ڇڏ
اِنہ عشق اڙاہ ۾ - تہ ڇڏ يئي گڏي گڏ

رت روحاني رات
۲۵- پاڻ چاهين پرينءَ کي نہ رهہ روحاني رات
ڇڏي پرائي تات -
نہ داخل ڪندءِ پنهنجي ديس ۾!

۲- ٻاهر ٻيون ڪيئي ٻئي ڪري -
ٽون اندر ڏيون ڪيئون ڪول
آهي ڪامل تنهنجي قول -
ڪيڏي ڪرامات تو ڪري!

۲۶- جوڳين سنڌيءَ ذات جو- اُٺم ايهو ارمان
ٻاڙون پٽي پاتال مون- لا ٿائون پنهنجي لام
اهو ڪيائون انجام-
توکي پهچائيندا سين ديس اڳم ۾!

۲۷- جوڳين سنڌي ذات جو- اُٺم اِهو ارمان
ڪيٿن لا ٿائون لڙه پنهنجي
ڪيڏي ڪوڙا ڦام ڪلام

ڪيائون اهو انجام-
توکي پهچائيندا سين ديس اڳم ۾!

۲۸- جيڪي ڪاڻ ميوا هن باغ جا- سي آهن باغ بهار
منجهن نہ ڪنهن مونجهہ ۾ نہ اُٿن چنتا چاهہ
نہ ڪانٿن خوشيون اُنهنڪي- نہ ڪو وڏائي ساڻ
ڪري دوُر اپمان - داس ٿيا داتا در جا

هاڻي جڏي ڳوڙ سنسار-
ڳاريندِيس پنهنجي ڳوڙ سان!
١٧- ماري من مواس کي - گهر پنهنجي ۾ نهار
پسي نت پتار - ادب سان آزي ڪري!
١٨- مانش جنم پائي - جن ماڻيو هيءَ ماڳ
وڃي وات وڏا ڳڀ جي. ڪڏي سرت سجاڳ
جن ماڻيو نت سبا ڳڀ - مليو محب تن کي!
١٩- جڏهن آتم تيرٿ ۾ - لڳائي ٽبڪي تو ٻو ٻڏي
محبت جا موتي چٽي. ڪڍي مون جهول ڀري
مليو مون تہ ڏٺي. ڏٺو پنهنجو مون پاڻ ۾!
٢٠- پڻي پاڙون باتال مان - " آءَ هماري پاس "
ڪياڻون داسن جو داس - ويهہ سنتن وچ ۾!
٢١- ڇهہ اٺارهان چار - ٻڌ واڻيءَ ڪان پري
گهري پنهنجي گهٽ ۾. ٿي سجاڻ، ڳات ڳوري
ٿو کهڙي ڪار ڪري. پنبڻين پلڪن ۾ رهي!
٢٢- جي اٺئي چاهہ پسڻ جي. تہ چانڻ ويهي چم
ٻوءِ باٻهن لوڏائي گهر. لوڪ ٿسي ٿو ڪي هسي!
٢٣- جتي اٺئي گهرج گهمڻ جي -
تہ گهوڻ گهٽ ڪولي گهر
چرڻ ويهي. چم - ڏاتر سندي ڏيہ ۾!

غوطو ڪاران غئب جو - لهان لال لڏي
رهان شال ڪڏي - ستگر سند ري ديش ۾!

٥- هيم آتش اندر ۾ - منهنجي پريتم ڪئي پوُري
لٿم درد دل جو - مليو نوُر نوراني نوُري
منجهيل ڳنڍ کلي پيئي - ٿي محبت منظوري
رهي سڪ سوري - پريتم جي ته پيار سان!

٦- ٻلهار وڃان ستگر تان - جنهن ڪيو مونکي آباد
پل ۾ ڏي بخشي مونکي - منهنجو من ڪيو آزاد
ٿي دل منهنجي شاد - ستگر سندي نام تان!

٧- ناگن ڪين نوايو - نانڪ نوايو نينهن
ڪي جهاڳين ڏينهن - ڪن کي پلڪ ۾ پرچو ٿيو

٨- ستگر سمجهائي ڏنو - پتر و مونکي پريم ج
آز غئبي اندر ۾ - وهي درياه آيو
هاٿي گرمڪ غوطو کائو - ماٽي مؤجون ما ڳي جون

٩- پيتو مون پريم پيالو - چڙهي خوب خماري مون
جاچي ڏٺم جيءَ ۾ - رهيو نه مون، نه تو
هلي هوُ نگار هوُن - يڪتارو آندر ۾

١٠- درشن ٿيو دادار جو - منهنجا دک ٿيا سڀ دو
پڳونت مونسان پال پلا يو - ڪيڏي چڏيائين ڪوُ
مليو نوراني نور - آنند ٿيو آندر ۾

غوطو کاوان غمّ جو - لهان لال لڏي
رهان شال ڪڏي - ستگر سند ري ديش ۾!

٥- هيم آتش اندر ۾ - منهنجي پريتم ڪئي پوُري
لئم درد دل جو - مليو نوُر نوراني نوُري
منجهيل ڳنڍ کلي پيئي-ٿي محبت منظوري
رهي سڪ سوري - پريتم جي تہ پيارسان!

٦- بلهار وڃان ستگر تان- جنهن ڪيو مونکي آباد
پل ۾ ڏي بخشي مونکي- منهنجو من ڪيو آزاد
ٿي دل منهنجي شاد. ستگر سندي نام تان!

٧- ناگن ڪين نوايو - ناٿ نوايو نيڻهن
ڪي جهاڳين ڏينهن-ڪن ڪي پلڪ ۾ پرچو ٿيو!

٨- ستگر سمجهائي ڏنو- پٽرو مونکي پريم جو
آز غمّبي اندر ۾ - وهي درياه آيو
هاٿي گرمڪ غوطو کائو-ماٿي مؤجون ما ڳہ جون!

٩- پيتومون پريم پيالرو-چڙهي خوب خماري مون
جاچي ڏٺم جيءَ ۾. رهيو نہ مون، نہ تون
هلي هوُنگار هوُن - يڪتارو اندر ۾!

١٠- درشن ٿيو داتار جو- منهنجا دک ٿيا سڀ دور
ڳونٿ مونسان پال پلايو- ڪيڏي چڏيائين ڪوُڙ
مليو نوراني نور- آنند ٿيو اندر ۾!

پرولي نت ڪوري-
پچند يس ويهي پريم سان!
پڙه اکر پريم جو- ٻي پوٿي پڙهه، نه پڙهه
ماڻهج دوست سندو در-
جتي ٻهچين پار پرين جي!

"آنند"

آيون اِندريون آنند ۾- من ڪري ٿيو گلزار
ڪئي ديو ديوتائن ٻيءِ- آهي گل گل جي وستار
ڪٿان سواس سورو مان- ڏيانس تنهنجوئي آڌار
وڃي پيتو پار- ٿري پنور غنا مان!
٢- جو پيتي پيالو پريم جو- سوئي آ مستان
آچي ڪين اُنهي کي- اندر ۾ آيمان
پلي ڪين پرم ۾- ڪڏهن هوُ پڳوان
ڏري دل ۾ ڏيان- اُنئي ٻهر اندر ۾.
٣- صاحب سندري درتي- اديون آيس ٻير پري
جاڏي داسي پنهنجي- شل مالڪ مهر ڪري
ڏسي سنگت نري- هن لاهوتي لقاءَ کي!
٤- سنگر سڪ درياهه ۾- مان ڏيان شال ٿبي

ميلو ٿيو محبوب سان -
منهنجي سرت ٿي تہ سجاڳ،
وٺي وشين کان وئراڳ- شل پوان پاس پرين کي!

٥٢- دکن دونهان درد جا -
منهنجون رڳون پيون تہ رڙن
درشن لاء دوست جي-
منهنجون تنتون پيون وڄن
ائين پيون گرجن. جيئن بادل گرجي برف جيان!

٥٣- وڄن وئراڳين جا - پڏا جن ويهي
تنئل پاڳ ٿن جا. پيا جهٽ نهي
دک درد جنهن جا - ويا ٿن لهي
ويا وئراڳ ڏيئي- گوليءَ کي گلزار ڪري!!

٥٤- لڳو آگ عشق جي. اڌيون بجهائي ڪير؟
سنسار تہ ساگر آ- ۽ چڙھ گند جو ڍير
پيئان پڪ پريم جي- منهنجو صاحب شمشير
رکان پختو پير. لاتو جي لنو لاهوتين سان!

٥٥- لڳي تار ٿن ۾- مونکي جيءَ اندر جهوري
لڳي جا لنو لنو ۾- مونکي ٿن جي لوري
ڏيندا تہ چيو ۾- آديون هيءَ چوري

ا— دل ٽي دلبر لاءِ - منهنجي دم دم دانهو

ڪڏهن ملنديس محبوب سان-

منهنجي رڳ رڳ پيئ

آءُ ٻه ٽي پيرپيري- ڪرميلو مون مسڪ

ا— صاحب ٽنهنجي در ٽي - داسي ديو

مهر ڪري مسڪين ٽي- خالي جهو

آهڙو ورق وراءِ - رکي اکيون ا

ا— درد دکايو دل کي - مونکي برهه

سرندو سٽائي پريم جو- مونکي ڪيا

ڪامل مونتي قرب مان- ڪيئن ڪب

سدا وجان ٻاهار- صاحب سند ري

ا— جي پلو چاهين پنهنجو- ته جاڳي ٽي

ماڻج پنهنجو ماڳ-

نه ته ويل وڃيئي ٽي ڳذ

٠٥— جي پلو چاهين پنهنجو- ته ويهي ڪ

جاڳي جوش مان- ڏس عجب

ٽنڊ نه ڪر ايڏي منا- ٽيءُ نه ٽو

پائج سهڻو هار- ته ميلو ٽئيئي محب

١٥— دکن دونهان درد جا- ٻري آند

پيهي ڏس ڏون پاڻ ۾. ڪيئن آڇيئو پريتم پاڻ
رک ايها سچي چاڻ. گهري ڏس ڏون گهٽ ۾!
٢١- داتا تنهنجي در تي - آڄ ليلان وڪاڻي
درشن بنان داتا تنهنجي. وڃي آن ٿئو باڻي
هاڻي صاحب سڃاڻي -
شل پيهي ايندين پاڻيهي!
٢٢- ليلان لک هزار. گهوريان پنهنجي گهوٽ تان
سهي ڪياءِ صاحب. جاڻي پنهنجو پيار
هيرا لعل جواهر. ڳولهي ڏنا جنهن قرب سان!
٢٣- ستگر تنهنجي سڪ ۾ تي سنگت پڪاري
راڌان رڙي تي روح ۾. تي پل پل پاڪاري
ڪٽي نيڻ نهاري. آڇي جاءِ جوڙج جيءَ ۾!
٢٤- موهن تو مؤج سان. ڪيئن وڄائي مرلي
سڏ ڙا ڪري سڪ مان. ڪيئن راڌان سڏائي
وڙي ڪيئه جدائي. تولاءِ ڦران ٻمرا ڳڻ بن ۾!
٢٥- آڇي منهنجي اندر ۾. اڏيون عاشقن اوطاقون
جيءَ جلي تو جوش ۾.
ڏنائون درشن جنهن لاڪون
ڪاڻ بيٺڻ سي زهر ٿيو. لڳوجيءَ اندر جادو
ڏينهان ۽ راتيون. تات تہ آهي پرين جي!

ڏٺي الِيو سمجهايو. اڇڻ مانش جنم جو
۳۵- جا ڳيو جن جي جيءَ ۾- جوش جوڳين لاءِ
ڪائڻ ٻيڻڻ سپ زهر ٿيو- سک سنسار جو بار
ڏسن هر هر دُنار- ستگر سنڌو دل ديش ۾!
۳۶- اوڏيون درد نه منهنجي دل ۾ اهوئي آهي
پسان ڪيئن پرينءَ کي ناهه اهو ناهي
وهان لنو اپيا لائي- راتيان ڏينهان روح ۾!
۳۷- راتيان ڏينهان روح ۾- درد ايهو آهي
ٻچان پيه پرين جا ڪيئن رام ريجها
ڏسن جيڪي وچن - سي پاءِ ۾ پساءِ
منهنجي دل دکي آهي-
درشن ڏاران ناهي ننڊ نيڻن ۾
۳- مرجهن ڪرجهن ڪينڪي- جنهن جي پاس پرين
هڻن تبي ته نه ڪري- پون سي نه ڪري
ڏسن ڪهاڻ ڳهري- پنهنجي اکين پاڻکي!
- ستگر ننهنجيءَ سڪ ۾- مان سڙي ٿيان خاڪ
ملڻ ڪاڻ موهن جي- منهنجي اندر رهي فراق
هاڻي آڇي اڏينم اوطاق-
جانب منهنجي جيءَ ۾!
ليلان پنهنجي لعل سان- ڪرنون روح رهاڻ

٢٩- درد وندي در آديان ڏون درشن ڏني دانار،
ٿورب ڪيا ٿو ڪيترا، رکي نہ ڏون ڪا سار،
خاڻي درشن ڏيئي دل ٺار.
تہ تہ جيءَ جا اٻند بس ٿوش ٿيا!

٣٠- ليلان لاڏ نہ ڪر ڏون، ڀئي محبوس حال
پينهنجي جڪي. ديارو بالڪي، ڀولاون ٻلهون پا
تہ دوست ٿنهنجي دو. بدوي ايدو باتوي!

٣١- دل ۾ اٿم درد. تہ ڪمڻي بانڌا ڀون ٻوبي،
جهالي باڻي جکو ر. ڏنسان ڪهاڻ ڪهوي،
تہ ساڀوون ملدا سيبرين.
تہ سورج جياں يہ ڪاش ٿيوا

٣٢- راليان ڏينهان ٿاراڻيو. جن جي منهنجي آن ر
ڪولي ڏسان دل دربڻ ڪي
تہ وڻو منهنجي ٻن ۽
ناحق پتڪين ٻن ٻن ۾.
ساڻول تہ منهنجي ساڀون!

٣٣- دل ۾ اٿم درد. لڳي ديڪ بيماري جن ٿا
پيهان بار لئي ڪار. ويلدر ڀاڻهون ڪال!

٣٤- جنهنکي خبر خاولد جي. سو ڪواهي ٻڌو
ايهو عمار حليمتہ جسو. ڪالي ڀون ٻڌ

درد دکایو دل ۾- ٻرھہ کيو بيزار
جلند و ھرد و ٿار- مہر کري مسکين تي!
۱۹- ليلان جدا ٿي جانب جي- تہرکري پانيان
کائڻ پيئڻ سپ زہر ٿيو- گوندر منجھ گھاريان
د م د م سکان ساريان- سپ جيان سمنڊ ۾!
۲۰- ليلا ن درد دلبر جي- کيم ڏاڍ و ھيٺو،
سچڻ سائين آچي کو- پاڻ وجھي ڦيٺو،
مارگہ آئي جويٺو- نہ تہ لنگهي پوان پلک ۾!
۲۱- ليلان سھڻيءَ صورت لاءِ- پل پل ۾ پريشان،
د کائي د ونھون د رد جو- کر من کي تہ مساڻ،
تہ زارين سان آسان- آچي رانول ويھي رو ح ۾!
۲۲- ليلان مايا لک کروڙ- ٽوڙي کرين قربان
ستگر کي سر ڏنئي بنان- پائين نہ پد نرپاڻ
پوءِ لنگهي کر آسان- چؤراسيءَ جي چکر مان!
۲۳- ليلان بنان ستگر جي- حيلا کرين ھزار،
جپ تپ ورت نيم- کرين دان بيشمار
جي ريجھائين گرو ھکوار-
تہ پرچو کرائين پلک ۾!!
۲۴- ليلان نينھن نانگ جي- وڏ م نھوري،
حلي جيءَ عشق آگ ۾- جنھنجي وچوڙي

٦ـ ستگر ڏنهنجيءَ سڪ ۾- مان ڏري شال وڃان
مهر ڪريو مسڪين تي- تہ پيرو ڪين پڇان
هر هر آڇان وچان- دانا ڏنهنجي در تي!
٧ـ ستگر ڏنهنجيءَ سڪ ۾- مان مري ٿيان شل ماد
ڀڏي وڇن ڏنڊيرا- ڪريان دلڙي شاد
رهي من آباد- سدا ڏنهنجيءَ سڪ ۾!
٨ـ ستگر ڏنهنجيءَ سڪ ۾- گهوي گڏيءَ ۾ گهاٽو
راتيان ڏينهان روح ۾- اٿم اهسو او راٽو
سڪندي ڏو لاءِ سال ٿيا- ٿيو مزو ويگاٽو
شل مڇان مٺو پاٽو- مالڪ ڏنهنجيءَ مهر جو!!
٩ـ ستگر ڏنهنجيءَ سڪ ۾- لڳي جيءَ اندر جهوري
دکيا دونها درد جا- آهي لنو لنو اندر لوري
هاٺي جلدي آءِ بوڙي- خاوند مونوٽ خير سان!!!
١٠ـ ستگر ڏوکي سڪ مان- ٿي سنگت پڪاري
راذان رڙي ٿي روح ۾- پيئي پل پل ٻاڪاري
ڪٽيونيڙ نماڻا نهاري- اچي جاءِ جو ڙائج جيءَ ۾!
١١ـ ستگر ڏنهنجيءَ سڪ ۾- مان وتان ويگاٽي
ڪانڻ پيئڙ سي زهر ٿيو- وٽي آن نٺو پاٽي
هاٺي صاحب سڃاٺي-
اچي ميلو ڪر مسڪين سان!

"عشق ۽ برهه"

١- اندر ٿو اوڙاه ٻري - اَديون عاشقن جـ
ٻُوندان بره جون برسن - ڏسي من ٺري
من مالڪ مُونکي وري - ديرنه لائي هڪ دم جي!
٢- باهه برهه جي ٻري - ٿي راتيان ڏينهان دانهن ڪري
هر هر اندر وري - ڏسي پيشاني پرينءَ جي!!
٣- درد وندي در آهيان - ڏي درشن داتار
مهر ڪر مالڪ مونٿي - وڃن سڀ وڪار
جاڳي پنهنجو پيار - ديا ڪر داسيءَ ٿي !!
٤- ستگر تنهنجي سوز ۾ - ٿو جان جگر ڳري
آئم اُميدون اندر ۾ - ته ايندا مهر ڪري
ڏيندا پنهنجيءَ ٻاجهه سان - مهرجي مٽ ڀري
من گوليءَ ڏي وري - رکندا هٿ مٿي تي
٥- آءُ ته اوريون ٻاٽڙيم - منهنجا موهن مٺا منٺار
راتيان ڏينهان روح ۾ - وڄي تنهنجي ٻَئي ستار
آنڌي ڀر اندر ۾ - ڪريان تنهنجي رڳو ويچار
جي اڃين مٺا هڪوار - ته ميلو ڪريون ٻاٽڙيم!!

سنگت کي قرب ۽ پيار ڏيندا رهندا آهن، ميلا پنڊارا لڳائيندا آهن غريبن دوکين جي سنڀال لهندا رهندا آهن. اُنهن جي لڳايل باغ کي پريم جو پاڻي ڏيئي سر سبز بنائيندا رهن ٿا.

شانتي پرڪاش صاحب به پنهنجي منڊليءَ سان اچي پريمين کي وچن ۽ درسن روپي امرت پيئاري ڪرتارٿ ڪندا آهن. هن ميلي ۾ عام پبلڪ، مرد، مايون، ٻار ٻچا اچي ميلي جو لاڀ وٺندا آهن - ٻيا به ڪيترئي ساڌو درويش اچي وچن ٻڌائيندا آهن.

ماتا ليلاوتي صاحبن پنهنجي جيون ۾ ئي ماتا وسي ٻائيءَ کي پنهنجي سنگت سامهون ظاهر ڪيو. ماتا وسيءَ کي آديش ڪيائون ته ست سنگ جي موج مچائيندي رهجانءِ ۽ ڪهڙي به حالت ۾ پيئڙن ماتائن جو ست سنگ بند نه ڪجانءِ. اڄ ماتا صاحب جي آسيم آسيس ۽ پريرتا سان هنن صاحبن خزاني والي رستي تي "ماتا ليلاوتي ست سنگ ڀون" ٺهرائي ست سنگ جو ديپاڪ چالو رکيو آهي ۽ پنهنجن مٺڙن آتيوي وچنن سان پريم پيالا پيئاري سنگت جي سارلهي رهنمائي ڪري رهيا آهن.

ماتا وسي ٻائي به نماڻي مورت آهن پنهنجي گرو مهراج جي نقش قدمن تي هلي

سوپيا وڏائيندا آهن ۽ صبح شام پنهنجي وجنن روپي وركا كندا آهن.

جڏهين ماتا ليلاونتي صاحبن چولو ڇڏيو، تڏهن پهرين ورسي سوامي سروانند صاحب پريم پرڪاش منڊل وارن جي منڊلـي اچي ست سنگ كيو. جيستائين سوامي سروانند صاحب حيات هئا، اهيئي اچي هرسال ورسي جي سوپيا وڏائيندا هئا. جڏهن ست سنگ پـون لاءِ پلاٽ ورتو ويو تڏهن پهريون لپو سوامي سروانند جن كان هٽايو ويو.

جڏهن پهريون پلاٽ ورتو ويو ۽ دربار نهرائي تڏهين ٿوري وستار ۾ ٺهيل هئي. ڏيري ڏيري ماتا ليلاونتيءَ جي آسيس سان ۽ ماتا وسي صاحبن جي لڳن سان اڄ عاليشان مندر تيار ٿيو آهي. ماتا ليلاونتي جن جي من موهيندڙ مورتي ستاپن ٿيل آهي. سنگمرمر جو بلند گنبذ آهي جنهن تي سونو كلش چڙهيل آهي، جنهنكي دورن دورون خاق درشن كرڻ ايندي آهي.

بريم پرڪاش منڊل جا پوڄيه آدرڻيه سوامي

سندن دل جان سان سيوا ۽ آڳيا پرهوندي هئي) پڇيائون ته اَڄ گهر ۾ ڪو براهمڻ يا شراڌ آهي ڇا ؟ جنهن ڇين ته نه اَمان اَڄ تٿ خالي آهي. آڳيا ڪيائونس ته مارؤ راڳ ٻڌاءِ. تنهن شروع ته ڪيو پر سڀ وسري ويا ڪونه هوس تنهن ني ماتا صاحبن پاڻ اهو گيت ڳايو ۽ پوءِ ڏن ۾ سن رهيا.

صبح جو جن پريمٽين جو نيم هو سو اچڻ لڳيون ۽ ماتا صاحبن جي طبيعت يلي ڏٺي. قريبن ١١ بجي ڏاري باسبي مان سندن گرن ماتا لڇمي صاحبن وٽان آسيس جو فون آيو ۽ اُهو پڙلا ۽ سندن ڪنن تي پيو ڪڏهن هڪدم اکيون کولي پنهنجي نوراني نظرسان سنگت ڏانهن نهاري عجيب جوت جو چمتڪار ڏيکي پنهنجي سرت شبد سان جوڙي پنهنجاپراڻ دسوين دوار چاڙهي پنهنجي اِڇا سان جوتي جوت سمايا.

هوڏانهن اُس لڳي هئي هوڏانهن زور سان رسات پوڻ لڳي. ڏسڻ جهڙو نظارو هو. سندن ولي نوراني وئي. سهاڳڻ ياڳڻ سيني تي

ڪرايائين. آپريشن ته ڪاميابيءَ سان ٿيو پر آواز بند ٿي ويس. ڪيترو وقت اها تڪليف هيس. اصل ڳالهائي نه سگهندو هو. ڊاڪٽرن جو رايو هو ته سندس گلي جو آپريشن ٿيڻ کپي. ڊاڪٽر ماتا صاحبن کان آسيس وٺڻ آيو ته سياٽي آپريشن ٿيندو ماتا صاحبن گلي کي هٿ گهمائي ڇيائونس ته ڇيڙڇاڙ نه ڪن، سڀ ٺيڪ ٿيندو. سياٽي کي اٿڻ سان سندس آواز کليل هو. آپريشن کان بچي ويو. اهڙي مهر سندس مٿان ڪيائون.

آخر ڪين هاءِ بلڊ پريشر جي تڪليف ٿي پيئي. ڪين ڊاڪٽر قيمت جي صلاح سان گهٽيءَ تڪليف ڪري ڪجهه ڏينهن لاءِ چڪاس لاءِ S.M.S. Hospital ۾ داخل ڪرايو ويو. بيماريءَ جو ته بهانو هو. پنهنجي درشن سان ڊاڪٽرن کي جهومائي ڇڏيائون. ڪيرالا جون نرسون ته مست ٿي پيون. ڪين صبح شام جو عرض ڪنديون هيون ته آرتي ۽ پرارٿنا ٻڌايو. نائي وارڊ ۾ مريض زالن جو ته ايندڙ وڃڻ لڳو رات جو پلنگ تان اٿي هرهڪ جي

ڪرايائين. آپريشن ته فتحياب ٿيس پر آواز بند ٿي ويس. ڪيترو وقت اِها تڪليف هيس، اصل ڳالهائي نه سگهندو هو. ڊاڪٽرن جو رايو هو ته سندس گلي جو آپريشن ٿيڻ کپي. ڊاڪٽر ماٿا صاحبن کان آسيس وٺڻ آيو ته سياٽي آپريشن ٿيندو ماٿا صاحبن گلي کي هٿ گهمائي ڇيائونس ته ڇيڙڇار نه ڪر، سڀ ٺيڪ ٿيندو. سياٽي تي اُٿڻ سان سندس آواز کليل هو. آپريشن کان بچي ويو. آهڙي مهر سندس مٿان ڪيائون.

آخر ڪين هاء بلڊ پريشر جي تڪليف ٿي پيئي-ڪين ڊاڪٽر قيمت جي صلاح سان گهڻيءَ تڪليف ڪري ڪجهه ڏينهن لاء چڪاس لاء S.M.S. Hospital ۾ داخل ڪرايو ويو. بيماريءَ جو ته بهانو هو. پنهنجي درشن سان ڊاڪٽرن کي جهومائي ڇڏيائون. ڪيرالا جون نرسون ته مست ٿي پيون. ڪين صبح شام جو عرض ڪنديون هيون ته آرتي ۾ پرارٿنا ٻڌايو.

زناني وارڊ ۾ مريض زالن جو ته اين چوڻ هو ته هوُ رات جو پلنگ تان اُٿي هرهڪ جي

آشرم کان ٻاهر رهي پنهنجي ڏوهٽن پوٽن
جا ڪارج منگل ڪرايائون.

مانا صاحب حڪمت جا مالڪ هئا. ڪين
آيورويدڪ ڪيترين دوائن جا نالا برزبان ياد
هئا. جيڪو پئسو ڪردواري ۾ ايندو هو سو دوائن
تي خرچ ڪندا هئا. گلقند عرق سرمو، دل
پڪي جون دوائون ۽ سور درد جا تيل مالش
لاءِ تيار ڪرائيندا هئا. پيڙهن کي گهرج موجب
ڏيندا هئا.

اڄ به اهو هو جو الوپٿي دوائون (ڪنگهه
سهڪي يا ڪن ٻين بيمارين) لاءِ به ڏيندا هئا.
حدا جو نور هو ڪرشمو هو نه ڄاڻان ته ڇو
درويش ڪير هئا.

ڪيترين غريب نياڻين جا ڪارج ڪندا هئا.

مطلب ته ننڍا وڏا غريب اميرسندن مان
سک حاصل ڪندا هئا.

جن جون ٻه ڪل هڏيون ڊاڪٽر به جوڙي نه
سگهيا تن کي هٿن پنهنجن سان مالش ڪري
ڪرو ڪندا هئا. نه صرف نه سنتان وارن
کي سال ڪانپوءِ اولاد بخشيائون ٻرسالن کان

اڇي ٻهتي آهي. سا پريمڻ پيرن تي ڪري پين ۽ چوڻ لڳن ته ڏاتر تـوهانجي هٿ ۾ سڀ ڪجهه آهي. منهنجي لڄ رکـ. هي ٻرڊ توڪي سنڀالڻو آهي. ايترو ٻڌي ستگورو مهراج شانت ٿي ويـا. پر پنهنجو بـرد رکڻ واسطي مهرمان پريمڻ جي مٿي تي ٻـٿي هٿ رکي آشيرواد ڪيائونس ته سدائين سهاڳڻ هونديءَ.

اها آهي ستگرن جي مهر. جو مکان ۾ جان ڦوڪي ڇڏيندا هئا. اهڙي طرح ڪيترن دوکين جا دکـ دور ڪيائون.

مانا صاحب استرين لاءِ هڪ انـوکـو مثال ٻڌيا. هوءَ سيٺ جي ڏاڍي سيوا ڪندا هئا. سندس لاءِ پنهنجي هٿن سان رسوئي ناهيندا هئا ۽ اڳيان ويهي روٽي کارائيندا هئا. منجهند جي وقت سيٺ آرامي ٿيندا هئا ته هو پنهنجي ٻچن ۾ مشغول ٿي ويندا هئا. هو چوندا هئا ته هٿ ڪار ۾، دل يار ۾.

هڪڙي پيري رسوئي ناهي رهيا هئا. رسوئي ڪندي ڪندي ٻـه هنن جي ورني صاحب ۾ لڳـل هئي سو ويٺي ويٺي چون پيا "ڏيہ،

بجليءَ ناهڻ واري پريميءَ کي گهرايائون جنهن
اچي ڪري ڏاڍي سڪ پريم سان بجليءَ سان
سهڻي نموني سجايو ۽ ماتا صاحبن کان پڇڻ لڳو
تہ جنهن هيءَ پاٺ صاحب رکيو آهي سي مهاراج
ڪٿي آهن. ماتا صاحب جي اُنوقت ٻؤندي
ٿري رهيا هئا. پريميءَ کي چيائون تہ پهرين
پرساد کاءُ تہ پوءِ توکي اُهو مهاراج بہ ڏيکاريون
ٿا. پريميءَ پرساد کاڌو. ماتا صاحب چيس تہ
اسان هي پاٺ صاحب رکيو آهي. ماتا صاحبن
جي نوراني نظر ۽ جهلڪ ڏسي پريميءَ کي
ڏاڍي خوشي ٿي. ماتا صاحبن ۾ گهڻي شردا
اُنهن ٿي ۽ دربار جي اهڙن موقعن تي بنان
ڪجهہ ونڻ جي هميشه شيوا ڪندو هو.

جيڏن ماتا صاحبن پڙهہ ۽ ويساکيءَ تي پاٺ
رکندا هئا. سي هاڻي بہ هميشه رکيا ويندا آهن
پوڄا جي ڏينهن پيندارو ٿيندو آهي.

ماتا ليلا ونتي تہ ڪي اِلاهي عاشق هئا پر
ڪِنهن وِرلي اُنهن جي رمز سڃاتي. اسان تہ
ڪين. رواجي اِنسان سمجهندا هئاسين پر هُؤ تہ
خود خدا هئا. اِستري چولي ۾ هوندي ۽ گرهستا

مالڪ ٿيندينءَ ۽ گلي لڳائي چوندا هين ته تو
اسانجو پرهلاد پڪت آهين.

هڪ دفعي ماتا ليلا وتي پنهنجي گرن کا
آگيا وٺي ڪٽنب سان گڏجي تيرٿ ياتر
ڪرڻ لاءِ نڪتا ته پنيان هندستان پاڪستان
جو جهڳڙو ٿيو. اهڙي حالت ۾ هؤ وري سن
۾ واپس ڪونه ويا. ڪيرت ياترا ڪندي جٻپو
شهر ۾ اچي ٻهتا. ۽ ڪشن پول بازار نمڪ منڊيءَ
۾ اچي رهيا. ماتا صاحب پنهنجي گروءَ مال
لڇميءَ کان وڇڙي ڏاڍو اُداس رهڻ لڳا. آخر
پتو پيين ته ماتا لڇمي جن بمبئيءَ ۾ ٻهتا آهن.
سوئي هنن کي درد پريون پترڪائون لکڻ
لڳا ۽ گهر ياڻين جي موڪل سان گرو مهراج جي
درشن لاءِ بمبئيءَ ويا. اُتي وڃي پنهنجي دل
جو سڄو حال ورڻن ڪيائون ۽ اُنهن کي عرض
ڪيائون ته ستسنگ کان سواءِ اسانجو من نٿو
لڳي ته اُنهن آگيا ڏنن ته گهر ۾ ئي ستسنگ چالو
ڪرءِ اسانکي هرد ۾ ساڻ چاڻ. سو گروءَ جي آگيا
پائي جٻپور ۾ اچي ست سنگ منڊل ٺاهيائون
جتي روزانو ست سنگ شروع ڪيائون. هنن

۾ مست هـونـدا هئا. سند ن سيٺئي ننڍا وڏا
ٻار کين ادب ۽ عزت سان ڏسندا هئا ۽ هرڪارج
۾ ڪانئن صلاح وٺندا هئا. نرليپ رهي ٻه اهڙا
سياڻا هئا جو سندن صلاح سيٺئي گرهڻ ڪندا
هئا ۽ ڪين مهڻ لڳا. گرهست ۾ رهندي ٻـ
ڪنول گل جيئان نيارا ٿي رهيا. دنيا جي نظرن
۾ سهاڳڻ ڀاڳڻ ٿـي رهيا. گرهست جـو بورر
وهنوار ڪندي جتي ستي ٿي رهيا.

ماتا صاحبن جي نـام ۾ ايتري لڳن ڏسي
هڪڙي ڏينهن سيٺ ڪين چيو تہ هتي ماتا
لڇميءَ جي دربار آهي. هل تہ توکي درشن
ڪرائي اچون. ماتا صاحبن جو تہ ننڍي هوندي
کان ئي نـام ڏانهن لاڙو هو، سو ڏاڍا خوش ٿيا
۽ هڪدم تيار ٿي سيٺ سان گڏ جي ماتا لڇميءَ
جي درشن لاءِ ويا. درشن ڪرڻ سان ئي جڻ
ڪين روحاني طاقت ملي ويئي. من ۾ ڏاڍو
خوش ٿيا ۽ دل ۾ چـوڻ لڳا تہ جنهن پورڻ
جوڳيءَ جي ڳولها ۾ هئاسين سيئي اڄ اسانکي
ملي ويا. جڏهن ستسنـگ سماپت ٿيو تہ ٻنهي
اٿي ماتا لڇميءَ کي متو ٽيڪيو. انهن پڇيو تہ

پنا گهر ۾ ئي کين پڙهائڻ جو بند وبست ڪيو،
هنن صرف گرمکي اکر ئي سکيا ۽ پنهنجيءَ
مستيءَ ۾ مست رهندا هئا.

هڪ دفعي گهڙيءَ ننڍ مان ڇرڪ پري اُٿيا
تنهن تي سندن ماتا کانئن پڇيو تہ بچا، ڇا
آهي؟ ماتا کي جواب ڏنائون تہ اڄ اسانکي
ڪنهن جوڳيءَ جاڳايو آهي ۽ اسان جي مٿان
آسيس جا هٿڙا رکيا اٿائون. ماءُ کي چيائون تہ
امان، اسان هاڻي اُن جوڳيءَ کي ڪيئن ٻہ
ڪري ڳولهي لهنداسين.

اڳي جيئن تہ ننڍي هوندي ئي شاديءَ
ڪرائڻ جو رواج هو تہ سندن مائٽن کي بہ کين
شادي ڪرائڻ جو ويچار ٿيو. ١٢، ١٥ سالن جي
عمر ۾ جيڪب آباد جي مشهور زميندار سيٺ
منگهن داس سان شادي ڪرائي ويئي. سيٺ
جون ٻہ شاديون ٿيل هيون، جنهن مان
هنکي ٻہ ڏيئر ۽ ٽي پٽ هئا. اُنهن ٻن جي
سرڳواس ٿيڻ کانپوءِ هيءَ سيٺ جي ٽين شادي
هئي. ماتا صاحبن ۽ سيٺ جي وچ ۾ عمر جو
وڏو فرق هو. سندن کان وڏا بہ ڏيئر ٻہ ناٺي

۱- ليوڙي سيس نوايان، تن من پيٽ ڌري
موهہ ممتا کي ٽياڳي،
آيسن پير پري - هري اوم جئہ ......
۲- آرتي ٿاهي ڏور ب ڏڪائي جهل مل جوت ٻري،
پاڙ منجهان آنہ پوڳ لڳايان،
هٿ ۾ چنور جهلي - هري اوم جئہ ......
۳- ست چت آنند روپ اوهانجو ڪڏ هين نارسري،
سهڻي صورت مهڻي مورت،
ويهان ڏيان ڌري - هري اوم جئہ ......
۴- جيڪي شرڻ اوهانجي آيا، ويڙا سڀ سڌري،
نام سندو رنگ لڳائي،
تن کي پوسا ڪرپار ڪري - هري اوم جئہ ......
۵- نام دام ۽ صدق صبوري، ڏيندا مهر ڪري
داسي ۽ کي آهي آس اِهائي
درشن دان ڏئي - هري اوم جئہ ......
چنڊ:-
طبلا باجا شنک ستارون سُرسان ساز وڄايان تي
ڪنگو ڪيسر ڏوپ ديپ سان تنهنجي آرتي ڳايان تي
پريم سان گل ڦل آڻي ستگر توتي پيت چڙهايان تي
رسو ڀڪار تون پاڙجي پيتا جئہ جئہ ڪار منايان تي

ڀڄن (٩)

ستگرجي سهڻي صورت هردي ڪمال ڪيو،
هردي ڪمال ڪيو، منڙو بيحال ڪيو.
١- منڙي ۾ آيو مالڪ، خلقت جو آيو خالق،
سرت سان صاحب اچي هي حوال ڪيو. ستگرجي....
٢- ستگر جو درشن ٿيرو، منڙو مون پرسن ٿيرو،
هردي منهنجي ۾ اچي پريم جمال ڪيو.
ستگر جي....
٣- ستگر ڏنو مون ڏاڻ، ڪيائون مون من پروان
ڪيو مون سر قربان ستگر ديال ٿيو. ستگرجي ...
٤- مليو آ مانش چولو، وڏو آ پرمن پولو،
ڪڍيائون روح مان رولو چيتن چمتڪار
ٿيو. ستگر جي....
٥- ٻڌي مان هٿڙا بيٺي، ڪريان ٿي عرض ويهي،
دل ليلا وٺي ڪولي اهو اظهار ڪيو. ستگرجي....

ڀڄن (١٠)

سچي سمجهه سکو سهڻي رمز سکو
منهنجون پياريون،
هٿي ٻڌجو لوهان پاڳ وار يون.

ليلاونتي آ وڏ ياڳي،
رهان ٿي خوش هميشه مان.

(٧) ڀڄن

طرز - پرڀاتي.

ميري من.گر بن ڪهور انڌارو
گر لي ديپڪ آهي جڳ ۾، ميري من...

١- پڙهي پوٿيون مان ٽڪس ڪيئي،
ڪانہ خبر مونکي اندر جي پيئي،
ڪيو ڪولي ڏي تہ ڪوارو، ميري من ...

٢- سهسين شاستر پڙهيا پراڻ،
ڪري ڪٿائون ڪٿيم گيان،
گر بن ناهي اُجيارو، ميري من ...

٣- چانڊڪ ٿيي جڏهن اندر ٿيس مان،
چرن جشمن سان جڏهن چميم مان
دور ٿيو انڌيارو - ميري من ...

٤- ڪيم ڪمرا سڪ سان ورهي،
ڪن من ڏن ۽ سرڙو ڏيئي،
جڏهين ڪيائون عش مهر وارو، ميري من...

٥- ليلاونتي نہ پيو ڪو چاڙهو،
آڳر سان مونکي ڪيائون اِشارو
جڏيم دنيا جو لاڙو، ميري من گر بن ...

٢- مندا ڪرم مٽائي ستگر،
منڙا وچن بڌائي ستگر،
جڏهن دل جو ڪمل ڪڙي ٿو،
تڏهن ستگر محب ملي ٿو.

٣- ستگر درشن ايشور درشن،
درشن سان ٿئي مندر پرسن،
تڏهن پونيل گلرو ٿري ٿو،
جڏهن ستگر محب ملي ٿو.

٤- سؤ سؤ واري ستگر تان مان،
صدقي وڃان نت ستگر تان مان،
جيڪو تن من ڌن سڀ واري ٿو،
تڏهن ستگر محب ملي ٿو.

٥- ڀاڳن واريون ڀاڳ بڻايو،
وچڙيل ورني سروپ سان لايو،
جڏهن دل جو چمن کلي ٿو،
تڏهن ستگر محب ملي ٿو.

٦- ليلا ونتي ڪري ارداس،
شال پرين کي پوندس پاس،
جڏهن ڀاڳ بلند بڻي ٿو،
تڏهن ستگر محب ملي ٿو.

پڻ بات اِها لنؤ لات اِها،
تون وطن وساري ڪيئن وڃين.
٣- توکي جنم مليو آ مانش جو،
توکي سنگ مليو آ ستگر جو،
پيهي پنهنجي اندر ڏس من جي مندر-
تون وطن وساري ڪيئن وڃين.
٤- وڪراڳ- سندي وٺ واٽ ادا،
ويهي راتيان ڏينهان تون پڪار سدا
رهه ريت اِها، رک پريت اِها،
تون وطن وساري ڪيئن وڃين.
٥- ڪيو پريوءِ توتي اُپڪار اِهو،
هاٿي پار اندر ۾ تون ڪ ڏيکو
ليلا ونتي ويهي ڏس جوتي اِها-
تون وطن وساري ڪيئن وڃين.

(٤) ڀڄن

او پريهي او پيارا هل ستگر در تي
توکي پل ۾ پار اُڪاريندا،
توکي پل ۾ پار اُڪاريندا،
توکي ڏيئي جهاز اُڏائيندا.

جنهن جنهن آپو پيت ڪيو آ،
تنهن جي سدا جئہ جئہ آهي،
ليلاولتي د ر تنهنجي لي،
مهر نظر تنهنجي چاهي، هري اوم ...

ڀڄن (٢)

طرز- ڏيک تيري سنسار ڪي حالت
ڪيا هو گئي ڀڳوان،
ڀٽڪي ڀٽڪي منڙو آيو ستگرجي تہ دوار،
سيڱي بوليو جئہ جئہ ڪار.
١- لک چوراسي يوڳي آيو،
ڪٿي نہ اُن ڪنهن ٺانءَ کي پايو،
ٺانءَ ملڻ جو دوار اِهو،
ڪيو نوڙي نمسڪار- سيڱي بوليو ....
٢- سرگڻ روپ ۾ آيو ستگر،
پاپي جيو ڪيائين پوتر،
هنرا ڏيئي پار اُڪاري،
ڪيائين پل ۾ پار- سيڱي بوليو ...
٣- ڪلجڳ ۾ چاليو تهري ڪڪر،
منڙا نانون ڪانچ ٽڪر،

٣- ڀڳتن ۾ تون ڀڳت وڏيرو،
جڳ ۾ تو جهڙو ناهي،
رڳ رڳ ۾ منهنجي جوت جڳي آ،
تجلو بيو اهڙو ناهي،
سنتن ۾ تون آهين سرومڻي،
تو جهڙو بيو ڪو ناهي، هري اوم...

٤- ڪهڙي مهما ڪٿيان مان تنهنجي،
مک ڪي ڪا طاقت ناهي،
شاهن شاهه سچو تون آهين،
سڀ تنهنجي لياقت آهي،
دين ديالو سدا ڪرپالو،
ڀڳتن بل تنهن جو آهي، هري اوم....

٥- رهن کليا دروازا تنهن لاءِ،
جنهن تي ديال جو هٿ آهي،
ڪال به تنهن وٽ ڪين ڪي ايندو،
جم کي ڪا طاقت ناهي،
هاريل بازي جيتي هلن سي،
جئه جئه جا نعرا لائي، هري اوم ...

٦- لوڪ ڏين پيتائون ڪيئي،
تو وٽ ڪهڙي شيءِ ناهي،

ڀڄن (۱)

طرز- پاڳ وڏي سان ڪنهن ڪنهن کي ٿو
ستگر جو ديدار ملي.

ستگر پيٽ ڏيان مان ڪهڙي
تنهي لوڪن ۾ تو مٽ ناهي،
تن من ڌن جي ڏيان مان توکي
سو بہ ڏنل تنهنجو آهي- هري اوم ....

۱- سرشٽي سڄيءَ ۾ تو سم نا ڪو،
سنت سڄڻ هڪ تون آهين،
پوجا تلڪ ڪريان مان تنهنجو،
ست چت آنند تون آهين،
راتيان ڏينهان سار مون تنهنجي،
ڳڻ پڳتي تنهنجي آهي- هري اوم ....

۲- سر ستيو مون چرڻن تنهنجي،
بي هنڌ سر سنڌو ناهي،
گهوري چڙهيان هيءَ تن من توتان،
ڏنو سچو تو ڌن آهي،
[illegible] ڏنو تو بہ ونکي،
هي، هري اوم ....

सत श्री १०८ माता लीलावन्ती

سٽ شري ١٠٨ ماتا ليلاونتي

آرپڻ پتر

ماتا ليلا ونتيءَ جي مڪاروند مان سلوڪ ۽ واڻيءَ جا ڪجهه انش سندن پريمين وقت به وقت پاڻ وٽ لکي رکيا هئا جن کي هن ڪتاب ۾ ڇپائڻ جو ڀوربون يتن ڪيو آهي.

داس جي پريمين کي وينتي آهي تہ ڀلن کي معاف ڪندا ۽ لکي موڪليندا جيئن اڳتي اُنهن ڀلن جو سڌارو ڪيو وڃي.

داس
لعلچند سڪواڻي
ميران سڪواڻي
ميران محل 403
- رش نگر جئور (راج)

ست شري ١٠٨ ماتا ليلاونتي

آرپڻ پتر

ماتا ليلاونتيءَ جي مڪاروند مان سلوڪ
واٽيءَ جا ڪجھ انش سندن پريمين وقت
ٻه وقت پاڻ وٽ لکي رکيا هئا جن ڪي هن
ڪتاب ۾ ڇپائڻ جو ٻيڙيون يتن ڪيو آهي.

داس جي پريمين کي وينتي آهي تہ
ڀلن ڪي معاف ڪندا ۽ لکي موڪليندا جيئن
اڳتي اُنهن ڀلن جو سڌارو ڪيو وڃي.

داس
لعلچند سڪواڻي
ميران سڪواڻي
ميران محل 403
آدرش نگر جئپور (راج)

آمولڪ وچن

ماتا ليلاوتيءَ جي مکاروند مان

سلوڪ ۽ واڻيءَ جا ڪجهه آنش

ڇپائيندڙ: ميران سکواڻي، ڄيپور

ڇپيندڙ: سنڌر پرنٽنگ پريس، اجمير